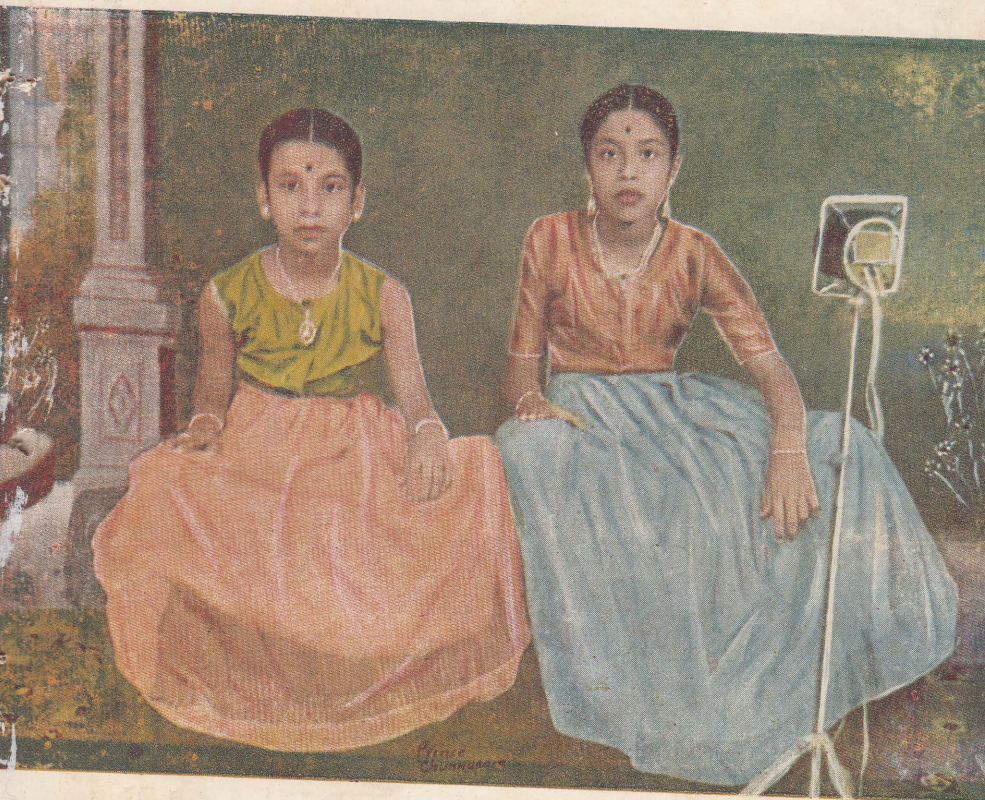

கலைச் செஸ்வி

மக்கள் வைத்தியசாலை

கே. கே. எஸ். வீதி,

சுன்னாகம்.

ஸ்தாபிதம் 28-11-58

மக்கள் நன்மையையும், வசதியையும். சுகாதார வாழ்க்கையையும் நோக்கமாகக் கொண்ட சிறந்த வைத்தியசாலை இதுவே

தினந்தோறும் திறக்கப்படும் நேரம்
காலை 7-30 தொடக்கம் மாலை 9 மணி வரை

உயர்தர சிகிச்சை பெற உதவுமிடம்
மக்கள் வைத்தியசாலையே.

WE POSSESS ALL LATEST PATENT
MEDICINES FOR SALE

SERVICE AVAILABLE DAY AND NIGHT
OUR MOTTO IS SERVICE

MEDICAL OFFICER ALWAYS AVAILABLE

PEOPLE'S DISPENSARY

CHUNNAKAM

(MANAGING PROPRIETOR : MR. K. S. KANDIAH)

மதிப்பிற் சிறந்த வைரங்கள்
அழகிற் சிறந்த ஆபரணங்கள்

யாவற்றிற்கும்

ஈழத்திருநாட்டில்
இணையற்ற ஸ்தாபனம்

தங்க மாளிகை
யாழ்ப்பாணம்

நம்பிக்கை! நரணயம்! நயம்!
உத்தரவாதம்!

பெற்ற நகைகளை 32 வருடங்களாகச் செய்தளித்து
அமோக ஆதரவுபெற்ற
இலங்கை இந்தியாவின்
மிகப்பெரிய நகை வைர வியாபாரிகள்

எல். கே. எஸ் ஜுவல்ஸ்
யாழ்ப்பாணம்

கிளைகள்: கொழும்பு, திருச்சி, சென்னை, காயல்பட்டணம்

S. SINNATHURAI & BRO.,

Importers & Exporters.

Sole Agents for

786 Kalki Beedies

786 கல்கி பீடி

நீங்கள்

உல்லாசமாகப்
புகைப்பதற்கு

786 கல்கி பீடிகள்

திறம் பீடிப் புகையிலை, பீடி இலை.

மொத்தமாகவும் சில்லறையாகவும் பெற்றுக்
கொள்ளலாம்.

சி. சின்னத்துரை அன் பிறதர்,

39, K. K. S. ரோட் : : யாழ்ப்பாணம்.

கிளை:

44, 3ம் குறுக்குத் தெரு : : கொழும்பு.

தொழிற்சாலை:

118/12, ஆட்டுப்பட்டித் தெரு : : கொழும்பு.

ஏ
கே
எஸ்.
அன்
ச
ன்
ஸ்

போன்.

519

*

உங்கள்

அபிமானத்திற்கும்

அன்பிற்கும்

உரிய

நகை

வைர வியாபாரிகள்

நகை மரளிகை

63, 65, கன்னுதிட்டி

யாழ்ப்பாணம்

* உய்னோவ்யமான
புடங்களுக்கு

செல்லம்ஸ்

போன்:436. யாழ்ப்பாணம்.

கலைச்செல்வி

கலை : 2

சார்வரி—புரட்டாதி

மலர் : 8

பொருளடக்கம்

தொடர்கதை

மனப்பாறை
உனக்காக, கண்ணே!

கதை

வெறித்த பார்வை

கட்டுரை

நான் நினைப்பவை
நேயர் விருப்பம்
அண்ணாமலை நகரில்
சென்னை அனுபவம்

கவிதை

தேமதுரத் தமிழோசை

பிற

மகளிர் மலர்
'பட் பட்'
வாழாதே!
வளரும் தமிழ்
இளைஞர் மன்றம்
அ. வ. போட்டி.

யான் பெற்ற செல்வம்

நவநாகரிகத்திற்கேற்ற

புடவைத் தினுசுகள்
அன்பளிப்புப் பொருட்கள்
சாய்ப்புச் சாமான்கள்

சப்பாத்து வகைகள்
அலங்காரச் சாமான்கள்
றங்குப்பெட்டி சூட்கேஸ்கள்

முடிமயிர் வகைகள்

இன்னும் உங்கள் தேவை எதுவானாலும் யாழ்ப்பாணத்தில் நம்பிக்கையுடன் சகாய விலைக்குப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

கணைசன் ஸ்டோர்ஸ்

(உரிமையாளர்: க. செ. கனகசபை)

78, கே. கே. எஸ். வீதி :

யாழ்ப்பாணம்.

“பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகமில்லை”

பணம் இருந்தாற்றான் இவ்வுலகில் சிறப்புடன் வாழலாம். எவ்வளவு குறைந்த வருமானம் உடையவர்களும் மாதாமாதம் 10. 00 ரூபா வீதம் “இலங்கா நிதி” யில் சேமிக்கலாம்.

அரசினரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட நம்பிக்கையான ஸ்தாபனத்தில் உங்கள் பணம் பாதுகாக்கப்படுகின்றது. சில மாதங்களின் பின் நீங்கள் சேமித்த பணத்தில் ஒன்றரை மடங்கு உங்களுக்கு வருகின்றது!

ஏழைகளுக்காக ஏற்படுத்தப்பட்ட இந்த விசேட திட்டத்தில் இதுவரை பலர் சேர்ந்து பெரும் பலன் அடைந்துள்ளனர்.

இன்றே நீங்களும் சேருங்கள்.

இலங்கா நிதி லிமிற்றெட்.

284, காங்கேசன் துறை வீதி : : யாழ்ப்பாணம்

தலைமை நிலையம் : திருநெல்வேலி.

...நான்கு எழுத்தாளர் (பெண்) மணிகளின் கதைகள் மலருக்கு மணமுட்டுகின்றன. 'காப்பு' மூலம் ஓர் உன்னத உணர்வை உள்ளத்தில் உதிக் கச் செய்துவிட்டார் பவானி. புதுமைப்பிரியையின் 'நல்ல முத்து' எழுத்துலகுக்கு ஒரு நல்லமுத்து. யாழ்நங்கை, உமா ஆகியோரின் கதைகளும் நல்ல படைப்புக்கள்...

கொழும்புத்துறை இளங்குமரன்

...பெண்கள் தங்கள் கை வரிசையைக் காட்டத் தொடங்கிவிட்டார்கள். பவானி, பத்மா, உமா, அன்னலட்சுமி ஆகியோரின் எழுத்தின்பத்தை நாம் பாராட்டாமலிருக்க முடியாது!

கிண்ணியா. கே. எம். ஏச். காலிதீன்.

கலைச்செல்வி மகளிர் மலர் கண்டேன்; கையிலெடுத்தேன்; பிரித்தேன்; படித்தேன்; பரவச மடைந்தேன்...

நல்லூர். செல்வி. மு. சற்குணம்.

... 'காப்பு' சிந்திக்கச் செய்யும் படைப்பு. ஈழத்திலும் ஒரு "தூடாமணி" இருக்கிறார். 'யாழ்நங்கை'யின் படைப்பில் அமைப்பில், எடுப்பில், தொடுப்பில், முடிப்பில் புதுவித உத்தி இருக்கலாம். கருத்தில் புதுமையில் லையே!

மாணமதுரை, ஜி. அனந்த கிருஷ்ணன்.

...தாய்க்குலத்திற்கு தனி மதிப்பளித்த "கலைச்செல்வி" நிர்வாகிகளை மகளிர் சமூகம் மட்டுமல்ல, இலக்கிய அன்பர்

கள் எவரும் பாராட்டத்தான் செய்வர். வாழ்க எழுத்துச் செல்விகள்.!

வேலணை. மு. வ. மாணிக்கவாசகர்.

...இத்தனை பெரிய பெண் எழுத்தாளர்கள் எம் மத்தியில் இருப்பதைக்காண உண்மையில் உள்ளம் உவகையடைகின்றது. பெண்மைக்குப் பெருமைதரும் இந்தப் பெண்மணிகள் வாழ்க! கல்வியங்காடு. என். கே. குலசிங்கம்.

...மகளிர் நிறை காக்கும் காப்புத் தன்மையை வன்மையுடன் (ஒரு சார்பினருக்கு) உறுத்தும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது "காப்பு". அந்த எழுத்தாளருக்கு ஆண் இனத்தின் மீது என்ன வெறுப்போ? (பிராயச்சித்தம்) தன் உடன் பிறந்த ஒருத்தியின் வாழ்வு செம்மையுற, தன் செம்மையான வாழ்வினைச் சிதைத்துக் கொண்ட நல்லோனை அவ்வளவு கொடிய கழுவாய்க்கு உட்படுத்தியது "வன்மையுள் வன்மை மடவார்ப்பொறை" என்பதனையே பொய்ப்பிக்கின்றது... 'நல்ல முத்து' கதையைப் படித்த போது உண்மையிலேயே என் கண்களில் நீர் முத்துக்கள் கோர்த்துவிட்டதை உணர்ந்தேன்...முல்லைக்குத் தேர்ந்த பாரியின் பண்போவியமான மனத்தை "எது அழகு" நினைவூட்டுகின்றது...

கிருஷ்ணகிரி (தமிழ்நாடு)

சு. அரங்கநாதன்

உங்கள்

பிற்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்தித்தீர்களா?

வாழ்க்கை எப்பொழுதுமே இன்பகரமாயிராது. இப்போதைய குறைந்த வருவாயில் நீங்கள் செட்டாகச் செலவழித்து, மகிழ்ச்சியோடு உங்கள் காலத்தைக் கடத்தினாலும், உங்கள் உயிருக்குயிரானவர்களிடமிருந்து, விதி, திடீரெனச் சதிசெய்து, உங்களைப் பிரித்து விடலாம். அப்பொழுது உங்களை நம்பியிருப்பவர்களை யார் காப்பாற்றுவார்கள்?. அவசியமான செலவுகளுக்கு அவர்கள் யாரிடமிருந்து பணம் பெறுவது?.

எங்களைக் கலந்து ஆலோசியுங்கள்.

அவரவர் வருமானத்துக்கு ஏற்ற வகையில் சேமித்துப், பிற்கால நெருக்கடியைத் தவிர்ப்பதற்கேற்ற வழிகாட்டி, உதவத் தயாராய் இருக்கிறோம்.

நடைமுறையில் உள்ள திட்டங்கள்:-

- * ஆயுள், கல்வி வேதனம், விவாக ஆதாரநிதி,
- * மேட்டார், * தொழிலாளி நல்ட்டு,
- * நெருப்பு முதலிய இன்கூரன்ஸ், * மாதத்தவணைச் சேமிப்புநிதிகள்,
- * அழைப்புப்பணங்கள் அறவிடப்படாத விவாக, அந்தியகால சேம
- * காலவரையறுக்கப்பட்ட வைப்புநிதிகள் முதலியன. [லாபநிதிகள்

சேர்ந்தோர்க்குச் சேர்ந்துள்ள திட்டத்துக்குத் தக்கதாக விசேட கடன் வசதி செய்து கொடுக்கப்படும்.

விவரங்களுக்கு எழுதுங்கள் :

இன்ரநாஷனல் இன்சூரன்ஸ்
கம்பெனி லிமிட்டெட்.

280 இரண்டாம்மாடி, இராசா கட்டடம்
பெரியகடை, யாழ்ப்பாணம்.

தொலைபேசி :-526.

தந்தி:- "இனிக்கோ"

ஒரு காலத்தில்—

“தூங்கிக் கெடுக்கிற நேரத்தில் ஏதாவது கதைகள் எழுதிப்பார்” என்று சிவஞானம் என்னிடம் சொன்னபொழுது. நான் ஒரு எழுத்தாளனாகி சிவஞானத்தின் கதையையே எழுதும் நிலை ஒன்று வரும் என்று நினைக்கவில்லை. ஆனால் வந்துவிட்டது. எழுதுகின்றேன்.

இன்று வழக்கில் உள்ள நண்பன் என்ற வார்த்தையால் சம்பிரதாயத்துக்கு அவனை அழைக்க முடியாது. அதற்கு அப்பால் ஒரு வார்த்தை வேண்டும்.

எடுப்பான தோற்றமும், கள்ளங் கபடமற்ற இதயமும், சிரித்த முகமும் அவனுக்கே சொந்தம். அவன் பயப்பட்டது, மனச்சாட்சிக்கு. தலை பணிந்தது பண்பாட்டிற்கு. மண்டியிட்டது நேர்மைக்கு, நியாயத்துக்கு! ஆமாம், ஒரு நல்லவன்.

இங்கு சிவஞானமே தன் வாயால் கதையைச் சொல்லப்போவதால், மறந்தும் தன்னைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்ல மாட்டானே என்றுதான் இந்த அறிமுகம். சுவைக்கச் சில சம்பவங்களை நாளைச் சேர்த்துள்ளேன். உள்ளதை உள்ளபடி

சொன்னால் இறந்த உலகத்தா ளுட் டத்துக்கு உடம்பெல்லாம் நோருமே யென்று சில சம்பவங்களைத் தவிர்த்துள்ளேன். சிவஞானத்தின் வாய்ச் சொல்லில் சொன்னால், எல்லாம் நன்மைக்கே!

பாழ்ப்பட்ட சமுதாயமே! நீ இன்னும் எத்தனை காலத்துக்குப் பணம் பணம் என்று புரளப் போகின்றாய்? காதல் என்பது புனிதமானது; தெய்விகத் தன்மை வாய்ந்தது. அதன் மதிப்பைக் கெடுக்காதே. மதிப்புக் கொடுப்போரை மண்ணில் புதைக்க

2. மறைந்து விட்டாள்

என் தலை சாய்ந்து சரிந்து யன்னல் விழிம்பில் விழுந்தபொழுது எனது தூக்கம் முற்றாகக் கலைந்து விட்டது என்று சொல்வதற்கில்லை. சோர்வு நிறைந்த என் விழிகளில் ஒரு வெறிப்பார்வை பிறந்து யன் னால் ஊடாக வெளியே குதித்து, 'இது ஒரு ஸ்ரேசன். தற்சமயம ரயில் நின்றுருக்கிறது' என்பதை அறிந்து கொண்டது.

இடது கையைத் திருப்பிக் கடி காரத்தைப் பார்த்தேன். இரவு பன்னிரண்டராமணி ஆகிக்கொண்டிருந்தது. எனக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக உணர்வு வந்து முற்றாக விழித்துக்கொண்டேன், கண்களைக் கசக்கி விட்டு வெளியே பார்த்தேன், யன்னல் வழியாக!

அங்கு ரயில் நின்று வெகு நேரமாகிவிட்டதோ, நித்திரைக் கொடுமையோ தெரியாது 'கோபீ ... கோபீ' என்று அபஸ்வரத்தில் இழுத்துக்கொண்டு நகர்ந்தான் ஒருவன். அவனைத்தவிர பிளாட் பாரத்தில் வேறு யாருமே இல்லையா?

யாரோ ஒருவர்!

மின்சார வெளிச்சத்தில் அசல் யாழ்ப்பாணம் என்பது அடியோடு தெரிந்தது. முழங்கால் தெரிய வேட்

காதல் விவகாரம் என்னவாயிற்று? கல்யாணம் ிடிந்து விட்டதா? இப்போ எங்கிருக்கிறாய். ஏதாவது 'குவா குவா?' இதி லென்ன வெட்கம்? 'சும்மா சொல்லு'.....

ஆனால்—

பிறகு?

டியை மடித்துக்கட்டி, சால்வையைத் திரட்டித் தலையில் வைத்து — அதை அவர்தலைப்பாகை என்று நினைத்திருக்கலாம்—வாயில் ஒரு புகையிலைச் சுருட்டைச் சுவைத்தபடி, பிளாட்பாரத்தை பெண்கொடுத்த மாமன் தந்த சீதன வீட்டு முற்றம் என்ற நினைவோ என் னன்னவோ, உல்லாச நடை பயின்று கொண்டிருந்தார்.

'இது எந்த ஸ்ரேசன்?' நான் தான் கேட்டேன், அவரைத்தான் பார்த்து!

அவர் ஒருமுறை செருமி, ஒரு முறை இருமி; காறி உமிழ்ந்து துப்பி விட்டு, சாவதானமாக என்னருகில் வந்து, 'என்ன கேட்கிறீர்கள்?' என்றார்.

யாழ்ப்பாண மண்ணில் பிறந்திருந்தால் அந்தப் 'புளிப்பு', இவரிடம் மட்டும் இல்லாமலா போகும் என்று எண்ணி அதே கேள்வியைத் திருப்பிக் கேட்டேன்.

'ஓ! அதுவா?' என்றவர், சுருட்டை நாலு தடவை 'இழுத்து' ஊதி விட்டு "இது அனுராதபுரம்" என்றார்.

"என்ன, அனுராதபுரமா? அட்டை நல்லவேளையாய்ப் போச்சு."

என்று நான் அவசரப்பட்ட நோம், வலது பக்கக் கோடியில் பச்சைவிளக்குத் தெரிந்தது. குழலோசை கேட்டது.

நான் ஒரே தாவில் மேலே இருந்த பெட்டியை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பினேன். எனது ஆசனத்திலும் எதிர் ஆசனத்திலும் இருந்த அத்தனைபேரும் கும்பகர்ணன் படலத்துக் கடைசிப் பக்கத்தில் நினைவிழந்து கிடந்தனர். யார் எப்படிக்கிடந்தால் எனக்கென்ன? என் எதிரேயிருந்த அந்த — அந்த அவளிடமாவது ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிட்டு இறங்கலாம், அவளும் தூங்குகிறாள்!

என்ஜின் ஊதும் சப்தம் காதைத் துளைத்தது. அவசர அவசரமாக காலே எடுத்துவைத்தேன். என் கால் அவளுடைய காலைத் தற்செயலாக இடறி விட்டது. அவள் திடுக்கிட்டு எழுந்தாள்.

‘இது அனூராதபுரம்!’ என்றேன் நான். என்ன சொல்லவேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றவேயில்லை. சமயத்துக்கு இந்த வார்த்தைகள் எந்தான் கைவிடவேண்டுமோ!

‘ஆகா, அப்படியா?’ என்றாள் அவள். அவளும் எனது நிலையில் தானுக்கும்.

‘இங்கு நான் இறங்கிக்கொள்ள வேண்டும். அதுதான்.....போய் வருகிறேன்’.

‘ஓ! போய் வாருங்கள்—சந்தோஷமாக’ என்று அவள் எழுந்துகை கூப்பினாள்.

ரயில் நகர ஆரம்பித்தது.

பாய்ந்து ஓடிவந்து வெளியே குதித்துவிட்டேன். ரயில் நகர்ந்து கொண்டே இருந்தது. அவளுடைய கை? அசைந்துகொண்டே இருந்தது. அவளுடைய முகம் சிரித்துக்

விழிகள் சுழன்றுகொண்டே இருந்தன. என்னுடைய உயிர் போய்க் கொண்டே இருந்தது.

மறைந்து விட்டாள்.

பெட்டியை பிளாட்பாரத்தில் வைத்துவிட்டு, கைக்குட்டையைத் எடுத்து முகத்தைத் தேய்த்துத் துடைத்துக் கொண்டேன், பின் ‘பாக்கெட்’ டிவிருந்த சீப்பை எடுத்து தலையை வாரிவிட்டுக் கொண்டு, எனக்கு நிகர் நானே என்ற எண்ணத்தில் நடக்கலானேன்.

அவள்—

ஆமாம், அவளுக்கு என்ன பெயர் என்று சொன்னாள்? சொல்லவில்லையே. நானும் கேட்டுவிட வேண்டும் என்று எத்தனையோ தரம் முயற்சித்தேன். அவ்வளவு எளிதில் துணிச்சல் வந்துவிடுகிறதா, என்ன? அவள் என்னோடு பழகி வந்த மாதிரிக்கு, “உங்களுடைய...? பெயர் என்னவோ?” என்று ஆயிரம் தடவை கேட்டிருக்கலாம். எத்தனை தரம் கேட்டாலும் சளைக்காமல் பதில் சொல்லிவிட்டு, “உங்களுடைய பெயர்...?” என்று கேட்டிருப்பாள். நானும், “எனக்குப் பெயர் சிவஞானம்” என்று சொல்லியிருக்கலாம்.

கொழும்பு ரயில் யாழ்ப்பாணம் நிலையத்தில் வந்து நின்றுபொழுது, பிளாட் பாரத்தில் ‘திமு திமு’ வென்று நின்று சனக்கூட்டம் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு முன்னேறியது. இதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனது கவனத்தை ஒரு பதினைந்து வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு சிறுவன் தன் பக்கம் திருப்பினான்.

“அக்கா, அக்கா! இந்தப் பெட்டியிலே ஆட்கள் குறைவு. ஏறலாமா?” என்று அவன் கேட்டான். என்னை

“இந்த...இந்தப் பெட்டியை இந்த முலை சீட்டில் வைப்புகள்” என்றான்.

நான் எல்லாப் பொருட்களையும் யன்னல் வழியாக வாங்கி வைத்துவிட்டு, “கெதியாக ஏறிக் கொள்ளுங்கள்” என்று துரிதப் படுத்தினேன்.

அவள் ஏறிவந்து எனக்கெதிரே அமர்ந்தாள். பக்கத்தில் அவளுடைய தம்பி அமர்ந்து கொண்டான். ரயில் புறப்பட்டது.

குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்ளத் தான் வேண்டும்; அவளை நான் ஒரு தரம் கள்ளத்தனமாகப் பார்த்து விட்டேன், தலையை நேர் உச்சி பிரித்துப் பின்னி, பின்னலைக் கொண்டைபோட்டு, கொண்டையில் ஒரு பக்கத்துக்கு செவ்வந்தி மலர்கள் சிலவற்றைச் சொருகியிருந்தான். சிவந்த தாமரை மலர் போன்ற முகம், வட்டமான காந்த விழிகள்,.....! பருவத்தின் கொளிப்பு ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் பரிமளித்து நின்றது. இவை போதாதென்று அவள் கட்டியிருந்தாளே ஒரு காஷ்மீர் வெண்பச்சைச் சேலை!—

அவள் ரயிலில் ஏறும் பொழுதே கைகொடுத்தவன் என்ற உரிமையைப் பிரயோகித்து அவளிடம் பேச்சுக் கொடுக்க எண்ணினேன். அவளுடைய அமைதி நிலவும் சாந்தமான முகத்தைப் பார்த்தபிறகும் கேள்வி கேட்க எந்த முட்டாளுக்கு மனம் வரும்?

எனது கேள்வி குறி தவறி அவ

அடுத்த இதழில்:

“யூஸ் நகரைப் பார்த்தேன்”

—எழுதுபவர்: S. சுந்தரசிவம் B. A.—

அழகான படங்களுடன் வெளியாகும் அருமையான கட்டுரை

ளுடைய தம்பியின் மேல் பட்டது. “தம்பி! எங்கே படிக்கிறீர்” என்றேன்.

“கொழும்பு விவேகானந்த வித்தியாலயத்தில்” என்று தம்பியல்ல— அக்காதான் சொன்னான். ஒரு கேள்வி தோன்றியது. கேட்டுவிட்டேன். இனி என்ன செய்வது? பேசாமல் இருந்து விட்டேன்.

அவள் சுடுநீர்ப் போத்தலை வெளியில் எடுத்து அதன் முடியில் கொஞ்சம் கோப்பியை ஊற்றி நீட்டினாள். வளையல் அணிந்த அந்த மென் கரத்தில் வாங்கும் பாக்கியம் எல்லோருக்கும் கிட்டுமா? முதலில் சம்பிரதாயத்துக்கு மறுத்துப் பார்த்தேன். அவள் விவிலலை. வாங்கிக் குடித்துவிட்டுக் ‘கம்’ மென்று இருந்துவிட்டேன்.

நான் தலையை யன்னல் சட்டத்தில் சாய வைத்து, ஓரக் கண்களால் அவளை இடையிடை பார்த்துக் கொண்டேன். அவளோ நான் நோக்கும் காலை நிலம் நோக்கி நோக்காக்கால் தான் நோக்கி மெல்ல நகுத்தாள்.

* * *

நீங்கள் அறைக் கதவைத் திறந்து உள் நுழைந்த பொழுது ஒரு மணி இருக்கலாம்—இரவு! பாதி இரவாவது தூங்கினல்தானே நாளைக்கு அலுவலகத்துக்குப் போகலாம். உடுப்புப்பெட்டியை மேசை மேல் வைத்துத்திறந்தேன், உடுப்பை மாற்றிக் கொள்ள!

என்ன?

பெட்டியைத் திறந்ததும் மேலே கிடந்தது ஒரு பட்டுப் புடவை அதற்குக் கீழே இன்னும் புடவைகள், ரவிக்கைகள், பாவாடைகள்...!!

அடிப்பெட்டியில் ஒரு உறையில் போட்டுச் சீளை சீளையாக ஐந்நூறு ரூபாயணமும் பாஸ்ப் போட் அளவில் அவளுடைய படம் ஒன்றும் இருந்தது. படத்தின் பின்புறத்தில்—

சரசு!

சே! அவளுடைய பெட்டியை யன்னல் வழியாக வாங்கும் பொழுதே அவளுடைய பெட்டியும் எனதும் ஒரே அளவு. ஒரே வடிவம் ஒரே நிறம், ஒரே கைப்பிடி என்பவற்றை அவதானித்தேன். அந்த நினைவு சமயத்துக்கு வரவில்லையே.

...மேலே கிடந்தது ஒரு பட்டுப் புடவை...

—*—

3. அவள் அவளேதான்.

எனது அலுவலகத்தில் இன்ன இன்ன நாட்கள் எல்லாம் ஓய்வு, ஏனைய நாட்களில் வேலைக்கு வந்து விடுங்கள் என்று சொல்லியிருந்தால் கஷ்டமாக இருந்திருக்கும். வருடத்தில் இத்தனை நாட்கள் லீவு அதை எப்படி வேண்டுமானாலும் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று இருப்பதுதான் வசதியாக இருக்கிறது. அதே போல வருடத்தில் ஒரு நாள் சிவராத்திரி; அதை வசதி போல கொண்டாடலாம் என்ற ஒரு

வழக்கம் இருக்குமானால், இன்றைய இரவை அதற்குப் பயன்படுத்தியிருப்பேன்.

பெட்டி மாறப்பட்ட சங்கதியை நான் அறியும் பொழுது நேரம் இரவு ஒன்று ஒன்றரை இருக்கும். அதன் பிறகு ஒரு இரண்டரை மணி நேரம் கழித்து, இப்பொழுது நான்கு மணியளவில் நான் கொழும்பிற்குப் போகும் பஸ்ஸில் இருந்தேன்.

இந்த பஸ் வண்டியும் வழக்கமான நேரத்துக்குப்போய்ச் சேர்ந்து, அந்த ரயிலும் ஒரு இரண்டு மணி நேரம் தாமதப்படுமாயின், கோட்டைஸ்ரேசனிலேயே விஷயத்தை முடித்துக்கொண்டு திரும்பி விடலாம் என்று தோன்றியது.

ஆனால்—

பஸ் என்னவோ நேரத்துக்குப்போய்ச் சேர்த்தான் செய்தது. ஆயினும் நான் கொழும்புப் புகையிரத நிலையத்துக்கு ஓடிப்போய்ப் பார்க்கையில் அங்கு ரயில் வந்த சுவடே தெரியாமல் எல்லோரும் இறங்கிப் போய்விட்டிருந்தனர்.

ஆமாம், அவள் கொழும்புக்குத் தான் வந்தாள் என்று யார் சொன்னது? கொழும்பு ரயிலில் பிரயாணம் செய்பவர்கள் எல்லோரும் கொழும்புக்குத்தான் பிரயாணம் செய்யவேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லையே! ஆகையால் அவளும் அனுராதபுரத்துக்கு இந்தப் பக்கம் எங்காவது ஒரு இடத்தில் இறங்கியிருக்கலாமே. எனது அவசர புத்தியையும் செய்கைகளையும் எண்ண எனக்கே சிரிப்பு வந்தது.

இல்லை, அவளுடைய தம்பி கொழும்பில் எங்கோதான்—ஆமாம், வீவோனந்தாவில் படிப்பதாகக் கூறினாளே.

விவேகானந்த வித்தியாலயத்தின் நினைவு வந்ததும் எனக்குப் பிறவி மாஸ்டரின் ஞாபகந்தான் வந்தது. பிறவி மாஸ்டரிடம் போய் விஷயத்தைச் சொன்னால் அவளுடைய தம்பியைத் தேடிப் பிடித்து விடலாம். தம்பியைப் பிடித்துவிட்டால் அக்காளைக் காண்பதும் தேடுவதும் பெரிய காரியமா?

சிரமத்தைப் பாராமல் வித்தியாலயத்தை நோக்கி நடையைக் கட

நேற்று இந்த நேரமளவில் என் தலையில் இப்படி ஒரு சமை அனுவசியமாக ஏறும் என்று நான் எதிர் பார்க்கவேயில்லை. இன்னொருவனாக இருந்தால் அவ்வளவு உடுப்புகளையும் பணத்தையும் 'அபேஸ்' செய்துவிட்டு 'கப்சிப்'பென்று இருந்துவிடுவான். இது ஏதடா வம்பாய்ப் போய்விட்டது. நேர்மையாக விலகிக் கொள்வோம் என்றால் சனியன் பிடித்த காலம், விடுகிற நேரக்காலமாக இல்லையே.

நான் வித்தியாலயத்தில் நுழைந்த பொழுது அங்கே மாணவரும் இல்லை; ஆசிரியரும் இல்லை. பாடசாலை தவணை விடுமுறைக்கு முடப்பட்டிருந்தது மீண்டும் ஆரம்பமாக ஒரு மாதகாலம் உண்டாம் எனது மனத்தைப் போலகையில் இருந்த அவளுடைய பெட்டியும் பெரும்பாரமாக இருந்தது. இரண்டு பாரமும் இறங்கினால் தான் நான் நிம்மதியாக அனுராதபுரத்துக்குப்போய் வேலை பார்க்க முடியும். இனி அவளை எங்கே தேடுவதாம்?

தெருத் தெருவாகத் திரிந்தேன். கடை கடையாக அலைந்தேன். பொதுசனங்கள் அதிகம் வந்து போகக் கூடிய பூந்தோட்டங்கள், மைதானம் போன்ற எல்லா இடங்களுக்கும் நடை நடையாக நடந்துகளைத்தே போனேன்.

அவள் மட்டும் இல்லை.

கொழும்பு என்றால் கையால் முழம் போட்டு அளந்து கட்டக் கூடிய ஒரு சிறிய இடமா, ஒரே பார்வையில் அவளைத் தேடிப்பிடித்து, 'இந்தாம்மா உன் பெட்டியாச்சுநியாச்சு' என்று கொடுத்துவிட்டுத் திரும்பிவிட? இன்னும் தாமதப்பட்டு நிற்பதில் உபயோகம் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றவில்லை. ஆதலால் இன்றே அனுராதபுரத்துக்குத் திரும்பி

காணும் வரை அந்தப் பெட்டி பொருள், பணம் அனைத்தையும் பாதுகாத்து வைத்துக் கொடுப்பது என்றும் எண்ணிக்கொண்டேன்,

ஒப்படைத்து விட்டு ரூதுங்கி விட வேண்டியதுதான்.

ரயில் நின்றது-அனுராதபுரம்!

இரவு ஏழேகால் மணிக்கு கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்ட வண்டியில் ஏறிக்கொண்டேன். அனுராதபுரத்துக்குப் போகிறேன் என்ற நினைவு வந்ததும் தான் அலுவலக நினைவும் வந்தது, கடந்த நாலைந்து தினங்களாக நான் என்னையே மறந்த ஒரு வெறி பிடித்த நிலையில் திரிந்ததால், அலுவலகத்துக்கும் லீவு பற்றி எதுவும் எழுதவில்லை. அதையும் நாளைக்குப் போய்த்தான் சமாளிக்க வேண்டும்,

இதற்கிடையில் அவளைக் கண்டு பிடிக்கவே முடியாது போனால் ஒரு மாதம் கழித்து பிறவி மாஸ்டருக்கு எழுத வேண்டும். எழுதிவிட்டு ஒரு நாளைக்கு நேரில் போனால் அவளுடைய தம்பியையாவது கண்டு பிடிக்கலாம்.

அப்படித்தான் கடைசிவரை அவளை என்னால் சந்திக்கவே முடியவில்லையென்றால் பத்திரிகையில் ஒரு விளம்பரம் போட்டுப் பார்க்கலாம். அதுவும் உபயோகப் படாவிட்டால் பெலிஸ்காரனின் காலில் விழுந்து விஷயத்தைச் சொல்லி பொருட்களை

இறங்கிக் கொண்டேன். பெட்டியை பிளாட்பாரத்தில் வைத்து விட்டு, தேனீர்க்காரனைக் கைதட்டிக் கூப்பிட்டேன். இத்தனை வருஷ அனுபவத்தில் அவன் அதைத் தேனீர் என்று சொல்லும் பொழுது மறுத்துப் பேச எனக்குத் துணிச்சல் எங்கேயிருந்து வரும். சுடுநீர் உள்ளே சென்றபொழுதுதான் கொஞ்சம் புத்துணர்வு வந்தது. இந்த உற்சாகத்தோடு அறைக்குப் போய்ச்சேர்ந்து விடலாம் என்று பெட்டியைத் தூக்கிக் கொண்டு நிமிர்ந்தேன்.

அப்பொழுது நான் புறப்பட்டு வந்த ரயில் என்னைக் கடந்து சென்றுகொண்டிருந்தது. ரயில் முற்றுகக் கடக்கவில்லை. ஒரு பெட்டியில் இருந்து யாரோ. என்னைப் பார்த்துக் கையசைப்பது போலவும் எதையோ சொல்ல முயல்வது போலவும் தெரிந்தது. பார்த்தேன்; ஒரு பெண்! இன்னும் பார்த்தேன்; அவன்! கூர்ந்து பார்த்தேன்; அவன், அவன்; அவளேதான்!

ரயில் போய்விட்டது.

—*— (தொடரும்)

தமிழ் நாட்டில் தயாராகும் மில்க் வைட் நீல சோப்

என்று கேட்டு வாங்குங்கள்

தயாரிப்பாளர்கள்:

மில்க் வைற் சோப் தொழிற்சாலை

527, காங்கேசன் துறை வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

நாடக விமர்சனம்:

வாழாதே

இலங்கைத் தேசிய கலைக்கழகம்.

தன் தங்கையைக் கெடுத்தவனைப் பார்த்து, 'உன்னைப் போன்ற நீசர்கள் வாழக்கூடாது' என்கின்றார் கநாநாயகன். பொருத்தமான தலைப்புத்தான். 'கயவன்' என்ற நாடகத்தில் மகளைக் கதாநாயகிப் பாத்திரம் ஏற்று நடிக்க அனுமதிக்கிறார் தந்தை, மகனின் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாது. 'கயவன்' நாடகாசிரியர் நடராஜன் மோசக்காரன் என்பதைத் தெரிந்து வரும் ஜெயராஜ், தங்கைகருத்தரித்திருப்பதையும், அவள் காதலன் (ஏற்கெனவே மணமான) நடராஜன் தான் என்பதையும் அறிந்து, ஆத்திரத்தில் அவனைத்தாக்கும் போது, குறுக்கே விழுந்து தங்கை தன்னைப் பலியிட, ஈற்றில் நடராஜனைப் பலி கொள்கின்றான்.

கதாநாயகன் தொழிற்சங்கவாதி யென்பதை முதல் காட்சி விளக்க, தந்தையும் மகனும் கலையார்வமிக்கவர்கள் என்பதை இரண்டாவது நிருபிக்க, முன்னூவது காட்சி விபரீதம் நடந்து விட்டதை உணர்த்த, கதை இறுதிக் கட்டத்தை அடைகிறது. முடிந்தவரையில் நீட்டியிருந்தார்களென்றாலும் அலுப்புச் சலிப்பேற்படாமல் இருந்ததை மறைக்க முடியாது.

தந்தைப் பாத்திரம் E. L. ஆதித்தனுக்கு. மற்றவர்கள் பேசும் போது புருவம் உயரக் கண்களை விரித்து; முக்கைச் சுழித்து 'அபிநயம் பிடித்தது' சிறிது மிகையென்று தான் கூறவேண்டும். 'எது எது எப்ப எப்ப எப்படி எப்படி நடக்கணுமோ அது அது அப்ப அப்ப அப்படி அப்படி நடக்கும்' என்று நீட்டி நிறுத்தும் பாணியும், மகள் கர்ப்பிணி என்றறிந்ததும் 'ஐயோ காமாட்சி' என்று அழும் கட்டமும், கொலை செய்ய முயலும் தனயனைத் தடுக்க முடியாமற் தவிப்பதும்—அவர் திறமைக்கு எடுத்துக் காட்டு.

கதாநாயகன் ஜெயராஜ் T. ஜெரோம். கடைசிக்காட்சியில் இன்ஸ்பெக்டருக்குத் தான் தான் கொலையாளி என்று விளக்கும் கட்டத்தில் வசனம் அவருடன் ஒத்துழைக்கவில்லை. அதைத் தவிர்த்து மகையைக் கட்டங்களில் சுமார். (57ம் பக்கம் பார்க்க)

நான் நினைப்பவை.

—எஸ். பொன்னுத்துரை B. A.—

2. சரித்திரக் கதைகள்

ஈழத்து எழுத்தாளர்களுள், எண்ணிக்கையில் அதிகம சரித்திரக் கதைகளை எழுதியதாகப் பெருமைப்படும் எழுத்தாளரொருவர், இந்தியப் பத்திரிகைகளில் ஈழத்து எழுத்தாளர், தங்கள் கதைகளைப் பிரசுரிக்க இடம்பிடிக்கும் குறுக்குவழிதான் சரித்திரக்கதைகள் என்று கருதுகின்றார். பால் விக்கி தன் குழந்தை இறந்துவிட்டதாகக் கேள்விப்பட்ட குருடன், பாலைக் கொக்காக உருவகப்படுத்திக்கொண்ட அனுபவம், யாழ்ப்பாணம்-மட்டக்களப்பு ஆகிய ஈழத்துக் களங்களை வைத்து, இலங்கையின் அன்றாட வாழ்க்கையின் பிரதிபலிப்பாகச் சிருஷ்டிக்கப்படும் கதைகளுக்கு இந்தியப் பத்திரிகைகளில் இடம் கிடைப்பது குதிரைக்கொம்பு என்பது உண்மை. ('இலங்கைக் கொச்சையைத் தமிழ்நாட்டு வாசகர்கள் புரிந்துகொள்வதில்லை' என்று கலைமகள் கி. வா. ஜ.வும் சமீபத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். தஞ்சையின் அக்கிரகாரக் கொச்சையையும், திருநெல்வேலிப் பேச்சுத் தமிழையும், சென்னைப்பட்டணத்தின் ரிக்ஷாக்காரன் பாஷையையும், ஈழத்து வாசகர்கள் ரஸித்துப்படித்து, இந்தியப் பத்திரிகைகளுக்கு ஒரு வீரிவான மார்க்கெட் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கின்றார்களென்றால், யாழ்ப்பாணக் கொச்சை மட்டும் எடுபடாது' என்று வாதிப்பது தமிழ்நாட்டு வாசகனின் திறமையைக் குறைத்து மதிப்பிடுவதாகும். இது சம்பந்தமாக தனியே ஒரு கட்டுரையை நான் இத் தொடரில் எழுதக் கருதியுள்ளேன். ஆகவே தற்போதைக்கு இப்பிரச்சினை வேண்டாம்.)

அதற்காக, அழகான இந்தியப் பத்திரிகை என்ற ஆணைகளை 'வலை' வீசிப்பிடிப்பதற்காக, ஈழத்து எழுத்தாளர் இலக்கிய விபசாரத் தொழிலுக்காக, சரித்திரக்கதைகளைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டுமென்று கருதுவது சுத்த அபத்தம்.

இன்னொரு எழுத்தாளர் நண்பருக்கும் எனக்குமிடையில் சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு 'காதலர் சண்டை' ஏற்பட்டது. வளர்ச்சியில்லாப் பிரபல்யத்தினால், பிரசுரத்திற்குப் பல கதைகளை எழுதும் நிர்ப்பந்தம் அவருக்கு, சிறுகதைக்கு 'புளட்' பஞ்சம் ஏற்பட்டுவிட்டால், சிறு வகுப்புச் சரித்திரக் கதா வாசகங்களைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு, அவற்றிலிருந்து ஒரு 'கரு'வை எடுத்துத் 'திரு திரு, வென்று எழுத ஆரம்பித்து விடுவார் மனுஷர்! சரித்திரக்கதையென்பது கூத்துடுப்புப்போடும் சிறுகதை என்ற நினைவு, அறியாமையின் அறுவடையே,

சரித்திரக் கதைகளுக்கு, சிறுகதைக்குப் புறம்பான சில விசேட அம்சங்களிருக்கின்றன. அவற்றைச் சரித்திரக் கதைப் படைப்பில் நாட்டமுள்ளவர்கள் அறிந்து கொள்வதும் நல்லது.

நமது இயல்புகள், அனுபவங்கள், சிந்தனைகள்—இவற்றிற்கு ஏற்ப நாம் கற்பனையில் ஒரு பாத்திரத்தைச் சிருஷ்டிக்கலாம்—விஸ்தாரமான வட்டம், ஆனால் சரித்திர பாத்திரங்களுக்கு அவ்வாறு வளைந்து கொடுக்கும் தன்மை கிடையாது. சரித்திரத்

தில் வாழ்ந்த நாயகனே அல்லது நாயகியோ இந்தக் குணங்களுடன், இன்ன நினைவுகளுடன், இத்தகைய எழுச்சிகளுடன் வாழ்ந்தார்கள் என்ற குறிப்புகளைப் பூரணமாகவோ அல்லது அபூரணமாகவோ வரலாறு நமக்குத் தருகின்றது. அந்தக் குணம் ச்சட்டிக்குள் குதிரை ஓட்டும் மிகப் பெரிய சாமர்த்தியம் சரிக்கிரக் கதா சிரியருக்குத் தேவை. நெற்றிப்பொட்டில் அறைந்தாற்போல சொல்வதாக இருந்தால், கதை எழுதும் வித்தகம் மட்டும் சரித்திரக் கதைகள் எழுதுவதற்குப் போதுமான 'பாஸ்போட்' பாக மாட்டாது. செறிந்த சரித்திரப் புலமையும் இன்றியமையாதது. பாலருக்குச் சுவைதரும் வண்ணம் எழுதப்பட்ட சரித்திரக் கதாவாசகங்களைப் புரட்டிய அறிவோ, செவி வழியாக ஏதோ கேள்விப்பட்டோம் என்ற பரிச்சயமோ, சரித்திரப் புலமையாகமாட்டாது. அப்படியாயின், எத்தகைய சரித்திர ஞானம் ஒரு சரித்திரக் கதாசிரியருக்குத்தேவை?

ஒரு காலகட்டத்தில் வாழ்ந்த ஒரு சரித்திர புருஷனைப் பற்றி எழுதத் தீர்மானித்துவிட்டோம் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம். சௌகரியத்திற்காக, விஜயனின் இலங்கை வருகையை வைத்து சரித்திரக்கதை எவ்வாறு அமைக்கலாமென்று பார்ப்போம். விஜயனின் வருகையைப்பற்றிப் சொல்லும் மூல-சரித்திர நூலைப்-மகாவம்சத்தை-படிக்கவேண்டும். அந்தச் சரித்திர கால கட்டத்தைப்பற்றிப் புற, அகச் சான்றுகளை வைத்துச் சரித்திர வல்லுனர்கள் சொல்லும் கருத்துக்களையும் ஊன்றிப் படிக்கவேண்டும். விஜயனுடைய காலம் சம்பந்தப்பட்ட சிதைந்த நகரங்களுக்குச்சென்று, கோயில்கள் கல்வெட்டுகள் ஆகியவற்றிலிருந்து மேற்கொண்டும் செய்திகள் சேகரிக்கவேண்டும். கற்பனையின் துணைகொண்டு, அந்தக் காலத்தில், இந்த இடங்கள் இப்படித்தான் இருந்திருக்கவேண்டும் என்றொரு படம் போட்டுக்கொள்ள வேண்டும்.

இதற்கிடையில் விஜயனைப்பற்றிய பூரணமான ஒரு படம் அல்லது வடிவம் நமது மனதில் விழுந்துவிடும். இத்தகைய விபரங்களை அறிந்தவுன், புஸ்கோர்டிற்சு பதிலாக, ராஜபார்ட் கூத்துப்பு அணிவித்து விஜயனை வாசகனுக்கு அறிமுகப்படுத்தி விடலாமென்று அவசரப்பட வேண்டாம்.

அந்தச் சரித்திர புருஷன் விஜயன்-எலும்பும், தசையும், உயிரும் கொண்டு வாழ்ந்ததாகச் சொல்லப்படும் காலத்தின் நம்பிக்கைகள் பழக்க வழக்கங்கள், நடையுடைபாவுணைகள், அலங்கார அணிகள், உணவு வகைகள், உபயோகித்த கருவிகள் முதலியவற்றை நாம் நன்றாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இவற்றைத் தெளிவாக அறிந்தாற்றின், கதாசிரியனால் விஜயனின் காலத்திற்கு வாசக நேயர்களையும் அழைத்துச்செல்ல இயலும்.

“விஜயன் இலங்கைக் கரையை ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை வந்தடைந்தான். ஆகவே, முதற்காரியமாகச் சுவிசேடப் புத்தகத்தைத் திறந்து வைத்து, ஒரு அதிகாரத்தை வாசித்துச் செபம் செய்து முடித்தான்” என்றோ, அல்லது, “சுவேனியும் தந்தையும் கடற்கரை வாடி வீட்டில் வந்து தங்கியிருந்தனர். கடலில் ஹரபாக நீந்தலாம் என்ற நினைப்பில் கடற்கரைக்கு நீச்சலுடையில் வந்திருந்த சுவேனி, ஒரு சினிமாப்பத்திரிகையின் பங்கங்களைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தான். புதிய மனிதன் விஜயனைக் கண்டதும், யாரோ தன் தந்தையைக் காணவந்திருக்கிறான் என நினைத்து. “தந்தையைப் பார்க்கவேண்டுமா? அவர் வாடி வீட்டிலே தங்கியிருக்கிறார். தன் சினேகிதர்களுக்கு ஒரு டின்னர் பார்டி தயாரிக்கச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்” என்று சொல்லக் கையிலிருந்த பில்லைப் பாக்கட்டிற்சுன் வைத்தான்” என்றோ சித்திரிக்க முடியுமா? இந்தத் தவறுகளை நீக்குவதற்காகத்தான்

அந்தக்காலத் த நடை, உடை, பாவுகளை, பழக்க வழக்கங்களை ஒரு சரித்திரக் கதாசிரியன் அறிந்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

மேலும், அந்தச் சரித்திரபுருஷன் வாழ்ந்த காலத்தில், காலத்தை-நேரத்தை-பண்டங்களை எந்த அளவு முறைகளில் கணித்தார்கள், அந்தக் காலத்திலிருந்து அரசியல் அமைப்பு முறை என்ன, என்பவற்றைத் தெளிவாக அறிந்து கொள்ள வேண்டும், (விளக்கத்திற்கு நமது உதாரணத்திற்கே வருவோம்.) 'விஜயன் உடனே, 'வாடிவீடு எத்தனை மைல் தூரத்திலிருக்கிறது?' என்று கேட்டான். குவேனி, 'அதிகமில்லை. இரண்டு பர்லோங் தூரந்தான். பாக்ஸியி ல் போனால் அறுபதுசதம்.'? எனப் பதிலளித்தான். பின்னர் எதையோ நினைத்துக் கொண்டவளைப் போல, 'என் அப்பாவைச் சந்திக்க வேண்டும்?' என்று கேட்டான். அதற்கு விஜயன், 'நான் ஓர் அரசியல் அகதி. சிங்கப்பாகு என்பவனால் லாலா நாட்டிலிருந்து தேசப்பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டுவிட்டேன். இமிகிரேஷன் அதிகாரிகள் விஸாவழங்க மறுத்துவிட்டார்கள். ஆகவே என் கம்ரேடுகளுடன் கள்ளத்தோணிகளாக வந்திறங்கியிருக்கிறேன். அதைச் சரிசெய்யவே தங்கள் தந்தையைச் சந்திக்க வேண்டும். அவர் ஒரு எம். பி. மட்டுமல்ல, பிரதமருக்கு மிகவும் வேண்டியர் என்றும் கேள்விப்பட்டேன்.' என்று சொன்னான்" என்ற ரீதியில் கதையை நகர்த்தலாமா?

சரித்திரக் கதாசிரியர் வார்த்தைப் பிரயோகத்திலும் கவனம் செலுத்த வேண்டும். அந்தக் காலத்தில் உபயோகத்திலிருக்காத வார்த்தைகளைக் கையாளக்கூடாது. இதிலே கொஞ்சம் சிக்கலிருப்பதை நான் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றேன். விஜயன் பேசியமொழியைக் கையாள முடியுமா? முடியாது. ஆனால் சமீபகாலத்தில்

தமிழில் புகுந்துள்ள வார்த்தைகளையும், வட்டாரப் பேச்சு, அல்லது கொச்சைகளையும் தவிர்த்து விட வேண்டும். இலக்கியச் சுத்தமான வார்த்தைப் பிரயோகம் இடம்பெற வேண்டும். 'விஜயன் தயங்கி நின்றான். குவேனி சற்றுச் சினந்து, 'என்ன காணும் உதில் நிண்டு நோடாலம் கொட்டுறீர்? பேந்து என்ற சினேகிதிகள் என்ன சொல்லுங்கள் என்று ஏசிஞள்" என்ற வகையில் கதையைத் தொடரக்கூடாது.

இன்னொரு விஷயத்தையும் அறிந்து கொள்வது நல்லது, சரித்திரத்தை அப்பட்டமாக எழுதுவது கதையாக மாட்டாது. ஓரளவு கதை கற்பனையின் அறுவடையே. ஆகவே, அப்பட்டமான சரித்திரம், சரித்திரமே யொழியக் கதையாகமாட்டாது. சரித்திர பாத்திரங்களை எடுத்துக் கொண்டு, சரித்திரக் குறிப்புகளுக்கு மாறுபடாமல், சரித்திரம் மௌனம் சாதிக்கும் ஆயிரம் சம்பவங்களைச் சொந்த மனோதர்மத்திற்கு ஏற்ப எழுதலாம். கதை சரித்திரத்தின் சந்து பொந்துகளையும், நீக்கங்களையும் நிரவக்கூடியதாக அமையலாம். சில கதாசிரியர்கள் சரித்திரத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ள பாத்திரங்களை ஒறுப்பாக வைத்துக் கொண்டு, ஏனைய பாத்திரங்களை கற்பனையில் சிருஷ்டிக்கும் உத்தியைக் கையாளுகிறார்கள். சம்பவங்களும், பாத்திரங்களின் பட்டியலும் நீண்டிருக்கும் நெடுங்கதைகளில் இந்த உத்தி இன்றி அமையாதது. ஆனால் சரித்திரச் சிறுகதைகளுக்கு இந்த உத்தி அதிகம் வலுத்தர மாட்டாது என்பது என் அபிப்பிராயம்.

மொத்தத்தில், சரித்திரக் கதையானது வாசகனைத் தான் வாழும் பிரதேசத்தை மறந்து அந்த இறந்த காலத்திற்கு, கதை நடந்ததாகச் சொல்லப்படும் இடத்திற்கு வாசகனை அழைத்துச் சென்று, இந்தச் சரித்

திர புருஷனுடைய வாழ்க்கையில் இப்படியும் ஒரு சம்பவம் நிகழ்ந்திருக்கலாம், அல்லது இந்தக் காலகட்டத்தில் இப்படியொருபாத்திரம் வாழ்ந்திருக்கலாம், இவற்றை வரலாறு குறித்து வைக்க மறந்து விட்டது என்ற மலைப்பை ஏற்படுத்தச் செய்யவேண்டும்.

ராஜா-ராணி-மந்திரி - சேனாபதி என்ற ரீதியிலேதான் சரித்திரக்கதைகள் அமையவேண்டும் என்று நினைப்பதும் தவறு. ஒரு தலைமுறையில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை, இன்னொரு தலைமுறைக்குச் சொல்லும் பொழுது அது தன்னுள் சரித்திரக்கதையின் தன்மைகளை அடைந்து விடுகின்றது.

உலக இலக்கியத்தில், சரித்திரக்கதைகள் எழுதியதில் முதலிடத்தைச் சார்ஸ் டிக்கன்ஸ் பெறுவார் என்பது என் துணிபு. தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில், பொதுமக்களைக் கவரும் வண்ணம் 'கல்கி' அவர்கள் சரித்திரக்கதைகள் எழுதியிருக்கிறார். ஆனாலும் அவர் சரித்திரக் கரு என்ற ஒரு செம்பு பாலை, கற்பனை என்ற ஒரு குடம் நீரில்லவா கலந்துதந்து விட்டார், பல இடங்களில் பாலின் சுவையையேகாணோம். சரித்திர நெடுங்கதைகளைச் சாண்டில்யன் (கன்னிமாடம், மலைவாசல்), அரு. இராமநாதன் (வீரபாண்டியன் மனைவி), ஜகசிற்றியன் (திருச்சிற்றம்பலம், ஆலவாய் அழகர்) ஆகியோர் திறம்படச் சமைத்திருக்கிறார்கள். தமிழ்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் பெரும்பாலும் சரித்திரக்கதைகளை நெடுங் கதைகளாகவும் நவீனங்களாகவும் எழுதுகிறார்கள் சிறந்த சரித்திரச் சிறுகதைகளை

இனித்தான் படைக்க வேண்டும்' புதுமைப்பித்தனின் அகலிகையும், சாபவிமோசனமும் இதிகாசக் கதைகளே.

சரித்திரச் சிறுகதைகள் எழுதுவதில், ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் தமிழ்நாட்டிலும் பார்க்க முன்னணியில் நிற்பது நமக்குப் பெருமை தரக்கூடியது. அந்தக் காலத்தில் கலைமகளில், வைத்திலிங்கம், இலங்கையர்கோன் ஆகியோரின் சரித்திரச் சிறுகதைகளை வாசித்தது இன்றும் ஞாபகத்திலிருக்கின்றது. நல்ல கதைகள். இருப்பினும் இலங்கையர்கோன் 'அநுலா'வைச் சொல்லும் உத்தி, பாத்திரத்தின் தன்மையை வலு இழக்கச் செய்து விட்டது என்றுதான் எனக்குப் படுகின்றது. 'சொக்கன்' இத்துறையில் கணிசமான வெற்றி ஈட்டியுள்ளார். வ. அ. இராஜரத்தினம் அவர்கள் முதலாம் பிரதேசத்தில் அறுவடைசெய்த கதைகள் (உ-ம். தோணி) அடைந்த வெற்றிக்கு ஏற்றதாக, அவருடைய சரித்திரச் சிறுகதைகள் அமையவில்லை. கே. வி. எஸ். வாஸ் அவர்கள் ஆனந்த விடலையில் தொடர்ச்சியாக எழுதிய 'ஈழத்தின் கதை'யில் சில அருமையான சரித்திரச் சிறுகதைகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. [தற்பெருமையில் பிறந்த சுய விளம்பரம் என்று சிலருக்குப் பட்டாலும் கூட நான் எழுதிய கோழை (தினகரன்) சண்பகமலர்கள் (ஹனுமான்) ஆகியனவும் நல்ல சரித்திரச் சிறுகதைகளென்றே எனக்குப் படுகின்றது.]

இத்துறையில், பல ஆரம்ப எழுத்தாளர்களும் முயல் வதினால், எதிர்காலம் நிரம்பவும் நம்பிக்கையூட்டுவதாக இருக்கின்றது.

“எல்லோரும் கதை கதை யாகத் தானே எழுதிக் குவிக் கிருர்கள். நீங்கள் ஏதாவது கட்டுரை எழுதினால் என்ன” என்று எனது எழுத்தாள நண்பர் ஒருநாள் ஏதோ பேச்சுவாக்கிலே சொன்னார். ‘எதை எழுதலாம்’ என்றபடி நானும் எனது ‘பைலட்டை’ அதாவது என் போன்றவர்களின் ஏவாயுதமான பேரவை-திறந்து வைத்துக் கொண்டு சிந்தனையில் முழுகியிருந்தேன்.

“நாவலர் பிறந்த நாட்டிலே பேரவைலராயிருக்கிறீர்களே. உள்ளே ரேடியோ பாடுகிறது கொஞ்சம் இந்தப் பக்கம் கவனிக்கிறீர்களா” என்று உள்ளேயிருந்து குரல் வந்தது. கற்பனாலோகத்திலிருந்து என்கையைப் பிடித்துக் கரகரவென்றிழுத்துப் பூமியிலே தள்ளி விட்டாற் போன்ற உணர்ச்சி தான் எனக்கு ஏற்பட்டது.

“சே! கொஞ்சமும் இங்கிதம் தெரியாதவள். என்ன இப்ப ரேடியோ வேண்டியிருக்கிறது இப்போ, இந்த நடுநிசியில்...” என்று சற்று உஷண

மாகவே முணுமுணுத்துக் கொண்டே உள்ளே பார்த்தேன்.

“ஐயே! நடுநிசியாம் நடுநிசி! அந்தப்பெண் காங்கேயன் துறையிலே கொட்டு கொட்டென்று ரேடியோப்பெட்டிக்கு முன்னாலே உட்கார்ந்து கேட்டுக்கொண்டல்லவா இருக்கும்”- இது உள்ளே இருந்து வந்த குரல்.

“நேயர் விருப்பம்”

—சுழத்துறைவன்—

நாகரிக முன்னேற்றம் நம்மிடம் உண்டு என்று சொல்லிக்கொள்கின்றோம். அது உண்மையிலேயே முன்னேற்றம்தானா? நாகரிகம் கொடுத்த நளின வசதிகள் நம்மைப் பண்பற்ற பயங்கரப் படுகுளிக்கு இட்டுச் செல்லவில்லையா? “சுழத்துறைவன்” இத்தக் கட்டுரையைப் படித்துவிட்டுச் சிந்தித்துப் பாருங்கள்.

“விதி செய்த சதியோ அத்தான் ...” என்று எவிக்கி விக் கிப் பாடும் பாடல் ரேடியோவிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தது. அதுமுடியும் வரைக்கும் கேட்டுக் கொண்டிரு

க்க எனக்குப் பொறுமையில்லை.

“இது என்ன பாடல்...?”

“இது காங்கேயன் துறையிலிருந்து செல்வி புஷ்பராணியென்ற நேயர் விரும்பிக் கேட்டிருக்கும் பாடல்” என்று விளக்கம் தந்தாள் சகதர்மிணி!

“ஓகோ இதைத்தானா.”

என்னை மேலே பேசவிடா புகையைமர்த்தினாள் அவள்.

அடுத்த பாடலைப் பற்றிய அறிவிப்புத்தொடர்ந்தது

“வெள்ளவத்தை நேயர் கமலநாதன் விரும்பிக்கேட்டிருப்பது: பக்கத்திலே இருப்பேன்-நான் பார்த்துப்பார்த்து ரசிப்பேன்.....”

இப்படியான பாடல்களையும் அவற்றை விரும்பிக்கேட்கும் நேயர்களையும் நீங்கள் அவசியம் அறிந்திருக்க வேண்டும். கற்பனைக்காக மூலையைப் போட்டுக் குழப்பவேண்டியதில்லை. ‘நம்ம’ காங்கேயன் துறையும் வெள்ளவத்தையும் ஆகாசத்தைத் தூதாகவிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போதுமூலையை உலரச் செய்யும் இந்தவரட்டுக் கற்பனை எதற்கு? காளிதாசனை அழைத்து, ‘ஓய்! மகாகவியே உமது மேகதூதம் இந்த ஆகாச தூதத்துக்கு உறைபோடத்தகுதி உடையதா’ என்று கேட்கவேண்டும்.”

இப்படி ஒரு குட்டிப்பிரசங்கம் செய்தாள் என் வீட்டுக்காரி!

என் கற்பனைக் குதிரை பெரியபஞ்சகல்யாணியே அல்ல! மேற்படி சவுக்கடியைப் பெற்றதும் அது ஒரேயடியாய் விழுந்து படுத்துக்கொண்டது.

சினிமாப் பாடல்கள் நம்

இளம் உள்ளங்களை எவ்வளவு தூரம் உருவாக்குகிறது என்ற எண்ணம் என் உள்ளத்தைக் குடைய ஆரம்பித்து விட்டது. பள்ளிக்கூடங்களிலே ஒரு நாலுவரிப் பாடலை மனனம் பண்ணமுடியாத பிள்ளைகளின் மனதிலே, “தென்னைமரச்சோலை யிலே சீட்டுப்போல போற பெண்ணே-நில்லு கொஞ்சம் நானும் வாறேன்-சேர்ந்து பேசிப் போவோம் கண்ணே-அப்படியே அக்ஷரம் தவறாமல் பதிந்து விடுகிறதே. பதிவது மட்டுமா? சந்தர்ப்பம்-வேளை அறிந்து அந்தப் பாடலைப் பயன் படுத்தவுமல்லவா செய்கிறார்கள்! வருங்கால உலகில் இந்த இளைஞரும் நங்கையரும் நம் தமிழ் நாட்டுப் பண்பை எப்படி உருவாக்கப் போகிறார்களோ!

ஒரு நாள் ஒரு பெரிய இடத்திலே ஒரு காரியமாகப் போகவேண்டி வந்து விட்டது. நான் போன சமயம் தேடிச் சென்ற இல்லத்தலைவர் அங்கே இல்லை. அவருடைய மனையாரும் குழந்தைகளிருவருமே இருந்தார்கள். மத்தியான்னப் போசனத்துக்கு அடுத்தநேரம். குழந்தைகள் இருவரும் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். தாயார் கேட்டுக்கொண்டே ஆறுதலாகச் சாய்வு நாற்காலியில் கிடந்தார். ஒரு குழந்தை பெண், அவளுக்குப் பதினாலு வயதிருக்கும். மற்றவன் சிறுவன்;

ஒன்பது வயது நிரம்பியவன். இருவரும் சேர்ந்து “கோரஸ்” ஆகப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்:

“பம்பரக் கண்ணிலே
காதல் சங்கதி சொன்னாளே-

தங்கச்சிலைபோல் வந்து
மனசை தவிக்கவிட்டாளே...”
அம்மா இதனைக்கேட்டு ரசித்து
மகிழ்ப் பதினான்குவயசுப்பெண்
குழந்தையும் அவள் தம்பியும்
வேண்டிய இடங்களில் அபி
நயம் பிடித்துப்பாட என்ன
கோலாகலமாயிருந்தது என்
கிறீர்கள்? இசை நடனக் கலை
எல்லாம் சேர்ந்து நம்நாட்டில்
உயர்ந்து வருகிற லக்ஷணத்
தைப் பார்த்தேன். ஆனால்
பண்பாடு...?

பண்பாடுதானே ... இன்
னொரு சந்தர்ப்பத்தைக் கூறி
னால் அதுவும் நன்கு விளங்
கும். கண் காட்சியோ பொருட்
காட்சியோ, ஏதோ ஒன்று,
பார்ப்பதற்காக ஒரு பெண் கல்
லூரி மாணவியர் பஸ் ஒன்
றிலே நிறைந்து “வழிந்து”
பிரயாணம் செய்து கொண்
டிருந்தார்கள். பஸ்ஸினுடைய
இரைச்சலையும் மீறி ஒரேகாண
வெள்ளமாய் பொழிந்து ‘தெரு
வெல்லாம் தமிழ் முழக்கம்’
செய்து கொண்டதான் போனார்
கள். “சிட்டுக்குருவி, சிட்டுக்
குருவி சேதி தெரியுமா? என்னை
விட்டுப்பிரிந்து போனகணவன்

வீடு திரும்பலே. பட்டு மெத்தை
விசிச்சு வைச்சேன் சும்மா
கிடக்குது...” என்று இப்படி
எல்லா மாணவிகளும் சேர்ந்து
பிலாக்கணம் பாடிக்கொண்டு
போவதைக்கேட்டுத் தெருவில்
நின்ற இளைஞர்கள் எல்லாம்
“அடகடவுளே” என்று பெரு
மூச்சு விட்டார்கள். “நிறைந்து
வழிந்து” என்றல்லவா சொன்
னேன்? தெருவில் போவோர்
வருவோருக்குத் தங்கள் பாட
லுக்கேற்ற அபிநயங்களையும்,
ரெறுங் கைகளையும், கைக்
குட்டையோடு சேர்த்த திருக்
கரங்களையும் வீசி வீசி காண்
பித்துக் கொண்டுதான் சென்
றார்கள்.

ஒரு பஸ் நிறைந்த கண்
னிப் பெண்கள் இப்படி ‘விரக
வேதனை’ தாங்கமாட்டாமல்
கதறுவதைப் பார்த்தால் எந்த
இளைஞனுடைய உள்ளம் தான்
உருகாது?

‘எண்ணம் சொல்லாகி
சொல் செயலாகும்’ என்று
உளத்தத்துவ ஆராய்ச்சிக் கார
ரும் அறிஞரும் சொல்கிறார்கள்.
நமது பிஞ்சு உள்ளங்கள் இப்
படித் தெரு வீதிகளில் அலறிப்
பரிதவித்துத் திரிந்தால் அது
செயலாகிவர நேரம் செல்லாது.
பாடசாலையில் படிக்கும் மாணவ
மாணவியரைப் பற்றிக் கண்
னியக் குறைவாகப் பேசும்
பேச்சுக்களையும் நம்மில் அநே
கர் இடையிடையே கேள்விப்

பட்டிருக்கிறோம். கோர்ட்டில் பெண் கடத்து வழக்குகளும் அவைபற்றிய “ருசி” கரமான விபரங்களும் பத்திரிகைகளில் வெளியாகுவதையும் காண்கின்றோம். இவை எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்...?

அதிகம் ஏன்? ஒரு நாள் என் வீட்டிலேயே என் குழந்தைகள் இரண்டு பேர் (ஏழு வயதும் ஐந்து வயதும்) பாடிக்கொண்டிருந்தார்கள்: பாட்டிலே ஓரிடம்: “கையும் காலும் ஆடுது, முக்கும் முக்கும் முட்டுது என வந்தபொழுது உண்மையிலேயே அவர்கள் முக்கும் முக்கும் முட்டத்தான் செய்தது. அந்த “ஆழர்வக்காட்சி”யை நான் பார்த்துரசித்துக் கொண்டேயிருந்தேன். உள்ளே யிருந்து ஓடிவந்த என் பிரியை பிள்ளைகளின் முதுகைப் பதம் பார்த்து விட்டாள். குழந்தைகளின் பாடலையும் ஆடலையும் கேட்டு ரசித்துக்கொண்டிருந்த குற்றத்திற்காக என்னையும் வைதாள். என்னையே அவள் வைவதைக் கண்டு அந்தப் பிள்ளைகள் பொங்கிவந்த அழுகையை நிறுத்தி விட்டு, முதுகுகளைத் தடவிக்

கொண்டார்கள்.

“பார்த்துக் கொண்டிராமல் என்னதான் செய்வது? பிள்ளைகளையும் வைத்துக்கொண்டு நேயர் விருப்ப நிகழ்ச்சிகளையும் தவறாமல் கேட்டால் இப்படித்தான் ஆகும். பிள்ளைகளின் முதுகைப் பதம் பார்ப்பதை விட்டுவிட்டு, நேயர் விருப்ப நிகழ்ச்சி வரும்போது ரேடியோவை நிறுத்திவிட்டால் நல்லதல்லவா? அல்லது வேறு நல்ல இசை நிகழ்ச்சிகளை வைத்துக் கேட்டால் நல்லது. அதுதான் ராகம் கல்யாணி, தாளம் த்ருபுடை என்றால் முடிவிட்டு எழுந்துபோய்வில் கிறுயே!” என்றேன். கோபத்தோடு எழுந்து போய்விட்டாடு அவள் - என் கற்பனைக் குதிரையைச் சவுக்காலடித்தவள்!

இருங்கள்! நேயர் விருப்ப நிகழ்ச்சி முடியப்போகிறது. செல்வி ராணி விரும்பிக்கேட்ட பாடல்:

“அமிர்தயோகம் வெள்ளிக் கிழமை கண்ணாளா அதுக்குத் தானே காத்திருந்தேன் இந்த நாளை.....

கலைச்செல்வி விற்பனையாளர்கள்

அறிவு நூல் நிலையம்
மெயின் வீதி,
ஏறூர்.

M. K. S. நாதன்
87, மெயின் வீதி,
ஹற்றன்.

66
 “சுந்தரம் இருக்கிறாரா?”

யாரோ ஒருவர் மேல்மாடியில் ஏறிவந்த இளைப்புடன் வினாவினார்.

“அப்படி ஒருவர் இங்கே யில்லையே”.

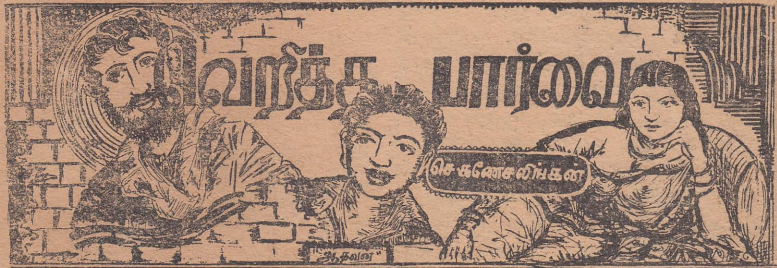
சண்முகம் பதில் கூறிக் கொண்டே குளிக்கும் அறைக்குள் நுழைந்தான். ஏறிவந்த மனிதர் படி வழியே இறங்கும் ஓசை கேட்டு மறைந்து கொண்டிருந்தது.

குளிர்ந்த நீர் தலைவழியே

யும் நன்கு விசாரிப்பதில்லை. ஓய்வாகச் சிந்திப்பதில்லை. எதற்கும் அவசரப்பட்டு தல்தான் உன் வழமையான குறைபாடு என்று அவன் நண்பன் ஒருவன் அடிக்கடி இடித்துக்கூறுவது அவன் ஞாபகத்தில் வந்தது. திருமணத்தின் போது கூட யாரோ மறைமுகமாக, கிண்டலாக நிலை வூட்டியது அவன் நினைவில் தோன்றி மறைந்தது. தன் மனதையே கடிந்து கொண்டான்.

“என்ன சண்முகம் இரண்டு நியிஷத்திலேயே குளித்துவிட்டாய் போலிருக்கிறது. என்ன அவசரம்?”

- குளித்துவிட்டு அறைக்குள் வந்

வழிந்து கொண்டிருந்தது. அப்போதுதான், தான் தவறு செய்து விட்டேனா என்ற சந்தேகம் சண்முகத்தின் மனதில் தோன்றியது. திருமணம் முடிந்து, சண்முகம்

அந்த மாடிக்கு இடம் மாறிவந்து ஒருவாரம் கூட ஆகவில்லை. மாடியிலுள்ள அறைகளிலிருப்பவர்கள் அனைவருடனும் அவன் பழகவில்லை. முன்பிருந்தவர்களை யும் தெரியாத போது, தான் அவசரப்பட்டுப் பதில் கூறிய அனுப்பி விட்டமைக்காக வருந்தினான்.

“எதைப் பற்றி

ததும் அவன் சகபாடி சோமு கேட்டான்.

“சுந்தரம் என்று யாராவது இங்கு இருக்கிறார்களா?”

“காதல்... போயிற் சாதல்” என்று கூறப்படுவது தற்கொலையல்ல. வாழமுடியாத மன நிலையில் இதயம் உருகி அழிந்து போதலே இந்தச் “சாதல்” ஆகும் “என்ற புதுமைக்கருத்துப் பொதிந்துள்ள “வெறித்த பார்வை”யின் ஆசிரியர் கணேசலிங்கன் கொடும்பு திறைசேரியில் கடமையாற்றுவார். இந்திய எழுத்தாளர்கள் பலருடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டுள்ளவர். “நல்லவன்”, ‘ஒரே இனம்’ ஆகிய இரண்டு சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

தன் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்த சந்தேகத்தைத் தீர்க்கும் ஆவலுடன் சண்முகம் கேட்டான்.

‘தெரியாதா? அடுத்த அறையிலே ஒரு விசித்திர மனிதன் இருக்கிறானே அவன் தான், சுந்தரம் இப்பொழுதெல்ல

லாம் அவனைக் காணுவதே சிரமந்தான், நடு ராத்திரியில் வருவான், பொழுது புலரமுன்னர் போய்விடுவான்” என்றான் சோமு.

“ஒருவர் அவனைத்தேடி வந்தார். அப்படி ஒருவர் இங்கே இல்லை என்று சொல்லி விட்டேன்.”

சண்முகத்தின் குரலில் தான் அவசரப்பட்டதனால் ஏற்பட்ட தவறும், வருத்தமும் தொனித்தது.

எத்தனையோ பேர் அவனுக்குப் புத்தி கூறுவதாகத் தேடி வருகிறார்கள். அவர்கள் ஒருவராலும் அவனைப் பார்க்க முடிவதில்லை. இன்றிரவு முடிந்தால் காட்டுகிறேனே. அவனைப் பார்த்தால் பரிதாபமாக இருக்கிறது. அடக்கமும் ஒழுக்கமும் நிறைந்த சிரித்த வாலிபனாக இருந்தான். இப்பொழுது அவன் முகத்தை எறிட்டுப் பார்க்கவே முடியாதிருக்கிறது. அவன் முகத்தில் மூதேவி குடியேறி விட்டான். குடிப்பவர்களைன்று தெரிந்தாலே அவர்களைக் கிட்டு ஒதுக்கித் திரிந்தவன் இன்று குடியர்களுடன் சுற்றித் திரிகிறான். காலையில் எழுந்ததும் சாராயத்தில் முகங்கழுவுகிறான்...”

சோமு கூறியவை சண்முகத்தின் மனதை உலுப்பிக்கொண்டிருந்தன. அந்த விநோத மனிதனை ஒரு தடவை பார்த்து விடவேண்டும் என்று அவன் மனம் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த அறையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு ‘குறாப்’ படத்தில் சுந்தரத்தின் உருவத்தை சோமு காட்டினான். சுருட்டை மயிரும், உறுதியான தேகக்கட்டும், மலர்ந்த முகமும் கொண்ட இளைஞனாக அவன் காட்சியளித்தான்.

இரவு அறிமுகப் படுத்துவதாக கூறிய சோமு, அவன் வருகைக்கா

க்க காத்திருந்து அலுப்படைந்து, தூங்கிவிட்டான். சண்முகத்திற்குத் தூக்கமே வரவில்லை. பகலெல்லாம் சுற்றித்திரிந்துவிட்டு, நடுராத்திரியில் மட்டும் வந்து சில மணிநேரம் தூங்கமுயலும் அந்த விசித்திர மனிதனைப் பார்க்கவேண்டும் என்ற ஆவல் அவனைத் தூண்டிக் கொண்டிருந்தது. அன்று மாலையில் நடந்த வையும் அவன் மனதில் நிழற்படமாக ஓடி மனதை உந்திக் கொண்டிருந்தது.

அடுத்த அறையில் சுந்தரத்ததுடன் இருக்கும் நண்பரை சோமு அன்று மாலையில் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தான்.

அந்த அறை மாலையில் திறக்கப்பட்டபோது சோமு சண்முகத்தை அழைத்துச் சென்றான். அறையில் நூழையும் போதே பேய் குடி கொண்ட அறைபோல அது கிடந்தது. யன்னல்கள் அடைத்துக் கிடந்தன. காற்றோட்டமேயில்லை. காற்றில் ஒரு வெப்பமேறிய மணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. சுந்தரத்தின் கட்டிலை சண்முகம் பார்த்தான். துப்பு மெத்தை கிழிந்து அழுக்கடைந்து விரிப்பு ஒன்று பாதிப்பாகத்தை மறைத்துக் கிடந்தது. கட்டிலின் சட்டமொன்று கீழே விழுந்து கிடந்தது. கட்டிலைச் சுற்றி வர எரிந்த ‘சிகரெட்’ துண்டுகளும் சாம்பலும் பரந்து கிடந்தன. அழுக்கான உடுப்புகள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகச் சிதறிக்கிடந்தன. உடுப்புப்பெட்டி யொன்று திறந்தபடி கிடந்தது. சிறு சிறு தட்டுகள் பதித்த மேசையொன்று மூலையில் இருந்தது. நூற்றுக்கணக்கான ஆங்கில நூல்களும், தமிழ் நூல்களும் புழுதிபடிந்தபடி அடுக்கப்பட்டிருந்தன. சில நூல்கள் மேசைமேல் ஒழுங்கற்றுக்கிடந்தன. இரு நூல்கள் பாதி விரித்தபடி மேசையில் கவிழ்ந்து கிடந்தன. ஒன்றை எடுத்துப் பார்த்தான்: “ஷெல்லியின் பாடல்கள்” மற்

றது, 'பாரதி காவியங்களில் குயில் பாட்டு!

அடுக்கப்பட்ட நூல்களின்மேல் சண்முகம் கண்ணோட்டம் செலுத்தினான். ஷா, இப்ஸனின் நாடக தொகுதிகள், மார்க்ஸிஸ நூல்கள் அகநா நூறு, கம்பராமாயணம், காண்டேகர் நாவல்கள்...

அறை முழுவதுமே அழுக்கடைந்து கிடந்தது.

"இவர்தான் சுந்தரத்துடன் இருக்கும் நண்பர் நடராசன். லீவிலே வெளியூர் சென்று இன்று தான் திரும்பியுள்ளார்."

சோமு சண்முகத்தை அறிமுகப் படுத்தினான்.

"நான் சென்றதற்கு இன்னும் அறையே கூட்டித் துப்பரவாக்கப்படவில்லை. அவன் இந்த உலகத்தில் இருந்தால்தானே இவற்றைப் பற்றிக்கவனிக்க முடியும்..." என்று கூறிய படியே தும்புத்தடியை எடுத்து வந்தான், நடராசன்.

"சுந்தரத்தின் மேலிருந்த நம்பிக்கையெல்லாம் போய்விட்டது. நாங்கள் எல்லோரும் கைவிட்டுவிட்டோம். எந்த அறிவுரையும் அவன் முனையில் அணுவுளவாவது ஏறுவதில்லை, அவன் சிந்தனை இந்த உலகத்தில் இல்லை. ஏதோ காலங்கெட்ட நேரத்தில் வருகிறான். 'சிகரெட்'டை ஊதியபடியே கட்டிலில் கிடக்கிறான். விடியமுன்னர் எழுந்து போய்விடுகிறான். உறவினர், நண்பர்களைப் பற்றிய நாட்டமே சிறிதுமில்லை. முன்னரெல்லாம் தாயாருக்குத் தலைவலி யென்றாலும் கிராமத்திற்கு ஓடிவிடுவான். சென்ற வாரம் தாயாருக்கு ஆபத்தான 'ஆபரேசன்' என்று தந்தி வந்தது. தந்தியைக் கசக்கி வீசிவிட்டு உடனே வெளியேறினான். ஒருமணி நேரத்தின் பின்னர் மது வெறியுடன் திரும்பி வந்தான்.

பண்டை மக்களின் தமிழறிவு

இன்று சாதாரண வழக்கில் இல்லாத எத்தனையோ சொற்கள் அன்று பெரும்பான்மை மக்களால் அறியப்பட்டு பிரயோகத்திலிருந்தன. வான்மோடு என்ற சொற்களை இக்காலத்தில் உபயோகித்தால் அவற்றின் அர்த்தங்களை அறியமுடியாமற் தவிக்கின்றனர். இவ்விரு சொற்களும் அக்காலத்தின் இயற் சொல்லாகக் கருதப்பட்டன. ஆனபடியாற்றின கோழிபோன்றிருக்கும் பெருஞ்சாதிப் பறவைக்கு "வான் கோழி" என்று பெயர் கொடுத்தனர். வான் என்பது போல் மோடு என்பதும் பெரியது என்று பொருள்படும். இதுவும் இயற் சொல்லாகவே வழங்கியுள்ளது. இரு வீற் பெரியதினே "மோட்டிருல்" என்றனர், அத்து இப்போது மட்டிருல் என்று வழங்கப்படுகின்றது.

ஆனால், இக்காலத்தில் வான். மோடு என்ற சொற்களாகக் கருதப்படுகின்றன. வந்ததை! — 2

அவன் உணவு உண்பதாகவோ, தூங்குவதாகவோ தெரியவில்லை. உடல் பாதியாக இளைத்து விட்டது. சட்டையைக் கழட்டினால் எலும்புக் கூடாகத் தெரிகிறது. இன்னும் எத்தனை நாட்கள் இப்படியாகச் சீவிக்கப் போகிறானோ தெரியவில்லை. அவன் வாழ்க்கை இப்படிச் சீரழிந்து போகும் என்று நான் கனவிலும் எண்ணியிருக்கவில்லை. ஒரு காலத்தில் பெரிய அறிஞனாக வருவான் என்று நான் நம்பியிருந்ததெல்லாம் மண்ணாகிவிட்டது."

நடராசனின் குரலில் சோகமும் துயரமும் தொனித்தது; கண்கள் கலங்கிவிட்டன, சாவீட்டில் இறந்தவர் பற்றிக்கூறும் கதையின் சாயல்' அவன் பேச்சில் இருந்தது.

சண்முகம் புரண்டு புரண்டு

படுத்தான். தூக்கமே வரமறுத்தது, நேரம் பன்னிரண்டு மணியை நெருங்கியிருக்கும். தெருக்களில் வாகனங்களின் ஒலி குறைந்து கொண்டிருந்தது. அமைதியைக் கிழித்துக் கொண்டு இடையிடையே ஓடிய 'லொறி' களின் இரைச்சல் சாவின் பயங்கர ஓசையின் அலறல்போல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. நடராசனின் குறட்டைச் சத்தம் அவனது பிரயாண அலுப்பைத் தெரிவிப்பது போலிருந்தது. சுந்தரத்தை எல்லோருமே கைவிட்டு விட்டனர் என்பதை சண்முகம் நன்கு உணர்ந்தான்.

எங்கோ கடிகாரம் அடித்துக் கொண்டிருந்த ஒலிகேட்டது. பன்னிரண்டு மணி. இரண்டாவது சினிமாக்காட்சி முடிவடைந்து மக்கள் தெருவழியே செல்லும் அரவம் கேட்டது. சண்முகம் சூனிய இருளைப் பார்த்தபடியே கிடந்தான். சிந்தனை, சுந்தரத்திலிருந்து மறுநாள் மனைவிக்கு எழுதவேண்டிய கடிதத்தைப் பற்றி இருந்தது.

திருமணம் முடிந்து நகரத்திற்குத் தனியே திரும்பி வந்த ஆரம்பகாலம். பிரிவு தந்த துயரத்தையெல்லாம் அவன் எழுதிக் கொண்டிருந்தான். மனைவியையும் தினமும் கடிதம் எழுதும்படி வற்புறுத்திக் கொண்டிருந்தான். ஆயினும் அவன் ஒழுங்காக எழுதுவதில்லை கடிதங்கள் சுருக்கமாகவே இருந்தன. அவனது உணவு, இருப்பிடம் ஆகியவைபற்றிக் கடமைக்கு எழுதும் கடிதங்களாகவே அவை இருந்தன. அவளின் கடிதங்கள் அவனுக்கு ஏமாற்றமளித்தன.

"பெண்கள் எல்லோருமே இப்படித்தான் மன உணர்ச்சிகளை மறைப்பவர்கள். கரலம் போக எல்லாம் சரியாகி விடும்" என்று எண்ணி மனதைச் சமாதானம் செய்து கொண்டான்.

சப்பாத்துகளின் ஒலி கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. நிசப்பத்தைக் கிழித்துக் கொண்டு வந்த ஒலி புதுமனைவியின் இன்பநினைவை மறைத்து சுந்தரத்தின் பயங்கர நினைவைக் கொணர்ந்தது; கூர்ந்து கேட்டான் நிதானமான பாதங்களின் ஒலியல்ல அவை. நடுநிசியில் பேய்வருவது போன்ற நினைவை ஒருகணம் எழுப்பியிருக்க கூச்செறியச் செய்தது, அந்த ஓசை.

சிறிது நேரம் கழிந்தது. அடுத்த அறையில் வெளிச்சம் தெரிந்தது. இங்குமங்குமாக நடக்கும் காலோசை சில நிமிஷநேரம் கேட்டது. ஓசை அடங்கியது. பின்னர் அமைதி.

சண்முகம் எழுந்து சோமுவைத் தட்டினான்.

"அந்த மனுஷன் வந்து விட்டான் போலிருக்கிறது".

சண்முகம் அடித்தொண்டையால் கூறினான்.

சோமு எழுந்து உட்கார்ந்தான். கண்களைக் கசக்கிக்கொண்டே, சண்முகத்தையும் அழைத்துக்கொண்டு அடுத்த அறைக்குச் சென்றான். கதவு திறந்து கிடந்தது. சோமு முன்னுழைய, சண்முகம் பின் தொடர்ந்தான். நடராசன் ஒரு முலையில் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

சப்பாத்துக் கால்களை மடித்தபடியே, கட்டிலின் நடுப்பாகத்தில் முகட்டைப் பார்த்தபடி சுந்தரம் கிடந்தான். அவர்கள் வருகை அவனில் எவ்வித மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை.

"சுந்தரம்" என்று சோமு அழைத்ததும் நிமிர்ந்தெழுந்து கட்டிலில் உட்கார்ந்தான். நினைவு எங்கோ இருந்தது.

சண்முகம் தான் கற்பனை செய்து பார்த்த மனிதனை நேரடி

திலே பிரேதக்களை. எதிலும் கவன மற்ற வெறித்த பார்வை. அவன் என்றுமே கண்டிருக்காத பார்வை.

ஒரு மாதத்திற்கு மேலாகியும் வெட்டப்படாது தன்னிச்சை போல் சுருண்டு வளர்ந்த மயிர்; சவரம் செய்யப்படாது முறுக்கேறிய தாடி, தூக்கமின்மையால் தாண்டு போன கண்கள்; கசங்கி அழுக்கடைந்த உடைகள்; வாயிலிருந்து மெல்லிய நெடி வீசிக்கொண்டிருந்தது. சாவிள் எல்லையிலே, பைத்தியகார உருவில் தோற்றமளித்த அவனைப் பார்த்த போது சண்முகத்தின் மனம் பரிதாபப்பட்டது.

புதிதாக அந்த மாடிக்கு வந்தவர் எனக்கூறி சண்முகத்தை சோமு அறிமுகப்படுத்தினான்.

“ம் ம...” என்று இழுத்தபடியே ஒரு வரட்டுப் புன்னகையை சுந்தரம் உதட்டில் வரவழைக்க முயன்றான். அவ்வளவுதான், வேறு பேச்சு எதுவுமில்லை, அதே வெறித்த பார்வை.

“நாளுக்கு ஒரு உடுப்பாக மைனர் போலத்திரிந்த உனக்கு இப்பொழுது உடுப்பு இல்லையா? சவரம் செய்ய ‘பிளேட்’ இல்லையா? நடந்த தெல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டது. கறந்த பால் முலைக்கு ஏற்ப போவதில்லை உனக்கு கலியாணம் கட்ட இந்த உலகத்திலே வேறொரு பெண் கிடையாதா? இன்னும் ஏன் இப்படியான பைத்தியகாரவேஷத்தில் குடித்துக்கொண்டு திரிகிறாய்? நேரத்தோடு வந்து தூங்கப்படாதா?”

சோமு உறைப்பாகவே கூறினான். பதிலொன்றும் இல்லை. உலகையே வெறுத்த அதே பார்வை. செவிடன் காதில் ஓதிய ஏமாற்றம் சோமுவிற்கு ஏற்பட்டு, ஆத்திரத்தைக் கூட்டியது.

“எங்களுடைய மானமே போகி

றது. மற்றவர்களுடைய மானத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக வாவது நீ மனது ஷனாக வாழப்படாதா? உன் வாழ்க்கையை அழிப்பதோடு மற்றவர்களுடைய மானமும் அழியவேண்டும் என்று வஞ்சம் தீர்க்க எண்ணியிருக்கிறாய் போலத் தெரிகிறது,

“சுந்தரம் உன்னைப்போன்று உலகத்தை அறிந்தவன் இப்படி நடப்பதென்றால் அறிவில்லாதவர்களிடம் எதை எதிர்பார்க்க முடியும்? உலகத்திலே மனிதன் சாதிப்பதற்கு எத்தனையோ உள்ளன. உனக்காக வாழாவிட்டாலும் பிறருக்காகவாவது உன் வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்யப்படாதா? இனிமேலாவது உன் பழக்கங்களை யெல்லாம் விட்டு விட்டு மனிதனாக வாழ்ப்பார். எழும்பி உடுப்பைக் கழட்டி விட்டுத் தூங்கு.”

சோமு தன் ஆத்திரத்தைக் கொட்டி விட்டு, பதிலையே எதிர்பார்க்காதவனாக அறையிலிருந்து வெளியேறினான். சுந்தரத்தின் பார்வையில் எத்தகைய மாற்றமும் இல்லை. நெற்றியில் வியர்வைத் துளிகள் அரும்பியிருந்தன.

இருவரும் வந்து படுத்துக் கொண்டனர். தூக்கம் கலைந்த சோமு, சுந்தரத்தின் பழைய கதைகளை, தூக்கம் வரும் வரை சண்முகத்திடம் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தான்.

“அவன் ஏமாற்றமடைந்ததாகக் கூறும் அந்தப் பெண் யார்?” ஒருதடவை இடைமறித்து சண்முகம் கேட்டான். அவன் குரலில் நெடு நேரமாக அடக்கிவைத்த ஆவல் தொனித்தது.

“அதைப்பற்றி அவன் வாய்திறந்து ஏதாவது சொன்னால்தானே”.

சோமு தூங்கிய பிறகும் சண்முகத்திற்குத் தூக்கம் வரவில்லை. மறு நாள் மனைவிக்கு எழுதப்போகும் நீண்ட கடிதம் பற்றியே மீண்டும்

சிந்தனை ஓடியது, அந்த நினைவில்
தூக்கம் வர இரண்டு மணியாகிவிட்
டது.

மறுநாள் சுந்தரத்தைப்பற்றி
பக்கம் பக்கமாக மனைவிக்குக் கடி
தம் எழுதினான். நீண்ட கடிதம்
எழுத விஷயம் கிடைத்ததிலும் ஒரு
வகை மகிழ்ச்சியே.

சில நாட்களாகியும் மனைவியிட
மிருந்து கடிதத்தைக் காணவில்லை

“மனைவிக்குச் சுகமில்லை உடன்
வரவும்”. தாயிடமிருந்து தந்தி வந்
தது.

அதிர்ச்சியுடன் கிராமத்திற்குச்
சென்றான். அவள் படுத்த படுக்கை
யாகக் கிடந்தாள். எந்த வினாவிற்கு
மும் பதிலில்லை. உதடுகள் அசைய
மறுத்தன, கண்கள் மட்டும் இடை
யிடையே கண்ணீரால் நிறைந்தன;
பின்னர் வரண்டன. ஒரே வெறித்த
பார்வை; முன்பு எங்கோ அவன்
பாத்த அந்த பார்வை! அவன் இத
யம் அதிர்ந்தது.

அதன் பின்னர் அவள் எழுந்
திருக்கவில்லை.

ஆசிரியர்களாலும் மாணவர்களாலும் பாராட்டப்பட்ட

அருமையான புத்தகங்கள்

சுண்டிக்குழி ஆசிரியர் ஆசீர்வாதம்

அவர்களால் இயற்றப் பட்டவை

படிமுறைக்கணிதம் :- 2-ம் வகுப்பு துவக்கம்

8-ம் வகுப்பு வரை தனித்தனிப் புத்தகங்கள்

பயிலுந் தமிழ் :- இரண்டு பாசுக்கள்

இலக்கண விளக்கமும் பயிற்சியும்

வியாபாரம் செய்வோருக்கு 20 வீதம் கழிவு உண்டு

ஆசீர்வாத அச்சகம்

32, கண்டி வீதி.

யாழ்ப்பாணம்.

FANCY PALACE
THE HAPPY PALACE
WITH
HAPPY GIFTS

❁ ரூயல் தலைமுடிகள்
❁ ரூயல் சுவர்க்கடி காரங்கள்
❁ ஷெவ்வேர்ஸ் பவுண்டன் பேனாக்கள்
ஆகியவற்றிற்கு

யாழ்ப்பாணத்தில்
ஏக விநியோகஸ்தர்கள்

கண்ணைக் கவர்ந்து மனதை மயக்கும்
பலவிதமான

பரிசுப் பொருட்களை

விசேட தினங்களில்

உங்கள் உற்றார் உறவினருக்கும், நண்பர்களுக்கும்,
பேனா நண்பர்களுக்கும்

வாங்கிக் கொடுங்கள்

தந்தி : Fancyware

போன் : 239

பான்ஸி பலஸ்,

27, மெயின் வீதி : : யாழ்ப்பாணம்

அண்மைலே நகர்ல்

சிந்தவான், ந.வேலன்

3. எண்ணத்தில் விழுந்த இடி

ஈப்படியாவது படிக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்து விட்டேன். 'தந்தையோடு கல்விபோம்' என்ற முதுமொழி என்னளவில் உண்மையாவதை இறைவனும் விரும்பவில்லைப்போலும். தந்தையின் பிரிவு, வெறும் பிரிவு என்ற வார்த்தையினால் குறிப்பிடக்கூடிய சாமானியமல்ல. இருள் சூழ்ந்த எதிர்காலத்தின் ஒளி விளக்கின் மறைவாக அது தென்பட்டது. அந்தப் பயங்கர இருட்பாதையில் ஒளித் தம்பமாக நின்ற அந்த மெலிந்த உருவம் எத்தனை குளிர்ந்த ஒளியை அள்ளி வீசியது! விதிக்காற்று மெல்லென நுழைந்தது. விளக்கவிந்து விட்டது.

இலக்கிய சிந்தனையில் — உலகில் இறகில்லாமலே பறந்து பறந்து இன்பம் கண்டு பழகிவிட்ட நான், தமிழுக்கும் எனக்கும் ஏதோ ஒரு வித தொடர்பு இருப்பதை யுணர்ந்தேன். "கல்வியினூங்கில்லைச்

சிற்றுயிர்க் குற்றதுணை", "என் ஒருவன் சாந்துணையும் கல்லாத வாறு". இப்படி இப்படி எத்தனையோ பெரியோர் வாக்குகள். நான் படித்தவை என் நித்திரையைக் கெடுத்தன. தொடர்ந்து படிக்க முடியவில்லையே என்ற துன்ப நினைவு இரவு தோறும் தவறாது என்னை வருத்திற்று. துக்க மிகுதியால் பெருகிய கண்ணீர் கன்னத்தில் வழிந்து குளிர்ந்து காய்ந்தது. நித்திரையின்றிக் கழிந்த நீண்ட பல இரவுகளுக்குப்பிறகு எப்படியும் அண்ணாமைல்லைப் பல கலைக் கழகத்தில் படிப்பது என்று முடிவு செய்துவிட்டேன்.

ஒரு நாள் ஒருவருக்கும் சொல்லாமல் புறப்பட்டு விட்டேன். நேரே கோட்டை புக்க வண்டி நிலையத்தில் இறங்கினேன். கொழும்பு மாநகரம் வழக்கம்போலச் சுறுசுறுப்பாகவே இருந்தது. இளைஞனை நான் சேர்ந்து போயிருந்தேன். நான் கொழும்புக்குப் போனது சுவாமி விபுலானந்த

அடிகளாரைச் சந்திக்கவே. அடிகளார் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக இருந்தவர். நான்காணச் சென்ற சமயத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக விற்பிறந்தார். அவருடைய உதவியினால் அண்ணாமலையில் சேரலாமென்ற எண்ணமே என்னைவேகப்படுத்தியது. புறக்கோட்டையிலிருந்து காலி வீதி வழியாக வெள்ளவத்தையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தேன். இராமகிருஷ்ண மடத்தில் அடிகளார் தங்கியிருந்தார். மடத்துக்குள் நான்கலைவைத்தேன், காவியுடை தரித்த கரிய துறவி யொருவர் வெளித்திண்ணையிலே உலாவிக்கொண்டிருந்தார். அவரை வணங்கினேன். என்ன வேண்டுமென்று கேட்டார். விபுலானந்த அடிகளாரைக் காணவேண்டுமென்றேன். ஏன்? என்ன வேண்டுமென்றார். விபுலானந்தரிடம் சொல்ல வேண்டியதை இவரிடம் சொல்லத் தயங்கினேன். “சும்மா சொல்லுங்கள், நான்தான் விபுலானந்தன்” என்றார் குரலில் கடுமை தொனித்தது. துறவியிடம் நான் எதிர்பார்த்த மென்மை இல்லை. எனக்குத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. நான்கற்பனை செய்து கொண்ட விபுலானந்தர் வேறு, எனக்கு முன்னே காவியுடைக்குள் நின்ற கரிய உருவம் வேறு. யாழ்ப்பாணம் வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய மண்டபத்தில் நடந்த பல கூட்டங்களில் இராம

பிழை திருத்தம்

இந்த இதழ் 27 ம் பக்கத்தில் பண்டை மக்களின் தமிழறிவு என்ற விஷயத்தின் கடைசிப் பந்தியை “ஆனால் இக்காலத்தில் வரன், மோடு என்ற சொற்கள் திரிசொற்களாகக் கருதப்படுகின்றன விந்தை!” என்று திருத்தி வாசிக்கவும்.

கிருஷ்ண மடத்துச் சுவாமிகள் பலருடைய சொற்பொழிவைக் கேட்டிருக்கிறேன். இராமகிருஷ்ணரையும் விவேகானந்தரையும் படங்களில் பார்த்திருக்கிறேன். அவர்களுடைய நிறமும் அழகுங்கூட என்னைக் கவர்ந்திருக்கின்றன. பாவம்! விபுலானந்த அடிகளோரும் இருட்டைக் காவியுடையால் சுருட்டி வைத்ததுபோல் காட்சியளித்தார்.

துறவி ஒருவரிடமிருந்து இத்தகைய பதிலை நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. புகை வண்டியிலும் கால் நடையிலும் பிரயாணம் செய்து கடைசியில் மனவருத்தத்தோடு துறவிகள் மடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டேன். விபுலானந்தரைப் பற்றியும் திப்பு என் உள்ளத்தில் இடம்மாறி உட்கார்ந்து கொண்டது. எதிர்பார்த்தது கிடையாதால் வந்த ஏமாற்றத்தின் விளைவும் என் இளமைத் துடிப்பும் என்னை அந்த முடிவுக்குக் கொண்டு வந்திருக்கலாம்.

அன்று மாலை யே கோட்டைப் புகைவண்டி நிலையத்தில் ரெயில் ஏறிக்கொண்டேன். அந்த வண்டி தலைமன்றாரை நோக்கி விரைந்து சென்றது.

தூக்கம் வரவில்லை. எல்லோரும் தூங்கினார்கள். பேயும் துயிலும் பேர் யாமமும் மெல்லக் கழிந்தது. விபுலானந்தர் நினைவு வேலைசெய்தது. இயல்பாகவே பிறரிடம் உதவி கேட்க நாணம் என் நெஞ்சு, நினைத்து நினைத்து வருந்தியது. துறவிக்கு வேந்தன் துரும்பாக இருக்கலாம். ஆனால் என்னை அவர் தூசாகக் கூட மதிக்கவில்லையே. படிப்பு வேறு அறிவு வேறு, ஞானம் வேறு, உலகியல் வேறு, எல்லாமே வேறு. பல மைல் தூரம் நடந்து சென்ற என்னைப் பார்த்துக் குறிப்புணரவில்லையே என்று வருந்தினேன். இவ்வாழ்வான் உணரக்கூடிய சில உணர்ச்சிகளைத் துறவியால் உணரமுடியாதோ? அடிகளாரிடம் இவ்வாழ்வானுக்குரிய அன்பையோ, துறவிக்குரிய அருளையோ காண முடியவில்லை. இவற்றிற்கெல்லாம் காரணம் நம்மிடம் உள்ள பொதுவான ஒரு குறைதான். நாம் எதிர்பார்க்கிறோம்; ஏமாறுகிறோம். அந்த ஏமாற்றம் விரகத்தியாக வேதனையாக புரட்சியாக மாறுகிறது; மாற்றப்படுகிறது. அவ்வளவுதான்.

காவியத்திலே இராமனைப் பார்த்த நாம், அந்த நல்ல இராமனை நினைவாழ்விலும் தேடி அலைகிறோம். ஆனால் நாம் காணுவது இராவணர்களைத் தான். ஏமாறுகிறோம், காவியத்

தில் குற்றம் காண்கிறோம்; கம்பனை வம்பன் என்கிறோம்; உலகை வெறுக்கிறோம் விரகத்தி வேதனையாக மாறுகிறது. 'இனி ஒரு விதி செய்வோம்' என்று உள்ளம் குமுறுகிறது. புரட்சி மலர்கிறது. அவ்வளவுதான்.

பெண்களிடம் பெண்மையை எதிர்பார்க்கிறோம். அது இல்லையானால் அந்த ஏமாற்றம் பெண்ணினத்தையே வெறுக்கச் செய்கிறது. அப்படியே ஆண்களிடமும் தலைவர்களிடம் தலைமைப்பாட்டை எதிர்பார்க்கிறோம். துறவிகளிடம் அருள் என்னும் அன்பு ஈன்ற குழந்தையை எதிர்பார்க்கிறோம். ஏமாறுகிறோம். அவ்வளவுதான்.

எதிர்பார்ப்பது குற்றமா? இல்லாதது குற்றமா? எது குற்றம்? குறள் கூறுவது போல "யாதனின் யாதனின் நீங்கியான் நோதல் அதனின் அதனின் இலன்" என்று மனம் அமைதி பெறுகிறது. கோப்பி குடிக்கும் பழக்கத்தை விட்டு விட்டால், சீனி என்ன விலை விற்குமல் என்ன? கட்டாந்தரையில் துயிலப் பழகிக் கொண்டால் கட்டில் மெத்தைக் கவலையும் உண்டோ? இந்த மனநிலை எனக்கும் உனக்கும் ஒத்துவராது. இவ்வாழ்வானுக்குச் சொல்லப்பட்ட அறமுமல்ல இது. இவ்வாழ்க்கையில் இருந்து கொண்டே துறவு மனநிலையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய காலமுமுண்டல்லவா?

புகை வண்டியும் புகைந்து
கொண்டு போனது. எங்கே
போகிறேன்என்ன செய்யப்
போகிறேன்?என்ற கேள்விகளுக்
கெல்லாம்என்னிடம்உறுதியான
பதில்இல்லை. ஒவ்வொன்றாக எத்
தனையோ கவலைகள் உள்ளத்தை
வருத்தியபோதிலும் இந்தியா
வுக்குப் போகிறோமே என்ற
எண்ணம் விவரிக்க முடியாத
மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அப்படி

என்ன அந்த இந்தியாவில்
இருக்கிறது? தாங்க முடியாத
வறுமை, கொள்ளை, கோதாரி
கொலை, கொடூரம், பிச்சைக்
காரத்தனம், பித்தலாட்டம் இத்
தனையையும் ஒரேயிடத்தில்
பார்க்கப் போகிறோமே என்ற
மகிழ்ச்சியா?

—தொடரும்

வாழ்த்துகின்றோம்.

இலங்கைப் பல்கலைக் கழத்தினரால்
நடாத்தப்பட்ட 17. ஏ இறுதித் தேர்வில்,
எழுத்துலகில் விரைவாக முன்னேறிக்
கொண்டு வரும் இருவர் வெற்றி பெற்
றுள்ளனர். ஒருவர் திரு. மு. தனையசிங்
கம். மற்றவர் செல்வி. பவானி ஆள்வாப்
பிள்ளை. கலைச்செல்வி. தினகரன். வீரகே
சரி, சுதந்திரன் ஈழநாடு முதலிய
ஈழத்துப் பத்திரிகைகளில் இவ்விருவரு
டைய எழுத்தோவியங்களும் அடிக்கடி
வெளியாகின்றன.

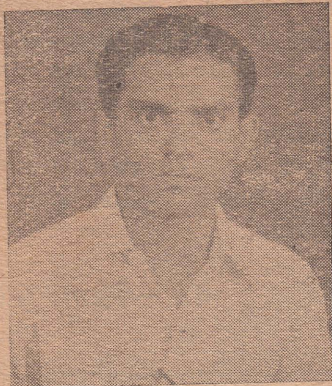
திரு. மு. தனையசிங்கம் B. A.

இப் புதிய பட்டதாரிகள் இருவருக்
கும் தன் மனம் நிறைந்த வாழ்த்துக்
களை “கலைச்செல்வி” தெரிவிக்கின்றோள்.

செல்வி. ஆ. பவானி B. A.

இது பாரதி யுகத்தின் பாரதி மாதம். யாழ்ப்பாணத்தின் 'திறம்' கவிஞர் பாரதியின் 'அடி' ஒன்றைத் 'தலை'யில் வைத்துப் பாடுகின்றார்!

தேமதுரத் தமிழோசை.

—முருகையன்—

[தேமதுரத் தமிழோசை செவியாரக் கேட்பதற்குச் சிவன்கோயில்முன் காமர்திருப் பந்தரிலே காத்திருந்த அவையோரே! கவிதைச் சொல்லில் பூமருவும் மணம்போலப் புதியதமிழ் பாடவல்ல புலமையோரே!! தாமதிக்க விருப்பமில்லை—சரி கவிதை கேளுங்கள், தயவு செய்து]

கண்டதில்லை நந்தமிழ்போற் கனிவுடைய மொழி என்று கவிதை சொல்வோம். எண்டிசையும் பிளந்தொலிக்கும் இசைக்கலைஞர் திலகங்களைப் பாடச்சொன்னால் அண்டவிடார் தமிழை அவர் கச்சேரிக் கருகினிலும்—அருவருத்துத் தொண்டையுள்ளே தமிழ்ஓதுக்கித் தெலுங்கினையே நாவின்மிசை தூக்கி வைப்பார்.

வளமிருந்த நந்தமிழே வாழ்க என்று வாழ்த்திடுவோர்—மனைவிக்கென்று வெளியூரில் இருந்துகொண்டு கடிதம்எழுதும்போது மிக 'நைசாக' அளவாக ஆங்கிலச்சொல் அமைத்தெழுதி முடிப்பார்கள்; ஆசையோடும் கெளிவோடும் எழுதுவது தமிழில்இயலாதெனவும் செப்புவார்கள்.

பப்பாவும், மம்மாவும் பரிவுடனே குழந்தைகளைப் படிக்கவைத்தே எப்போது பிறமொழியிற் புலமைபெறச் செய்திடலாம் என்று பார்ப்பார்.

—இப்போதும், அப்போதும், எப்போதும்
தமிழ் என்ன படிக்கிறாய்? போ—
நற்போதாய்ச் செலவிடுவாய்; நாலுசொல்லுச்
சிங்களத்தைப் படி, என்பார்கள்.

—பேசுவதும் 'ஈசி' என்று பிறமொழியை
பேசுகிற பெரியோர் எல்லாம்
கூசலின்றித் தமிழ்முழக்கம் செய்வார்கள்
வீறுடனே கூட்டம் கூடி,
வீசியெறிந்த தலட்சியமாய்த் தமிழ்விளக்கல்
செய்திடுவார் வீட்டிற்கூட
—சீசி, என்ன தமிழ் அப்பா, வழவழத்த
மொழி என்றும் செப்புவார்கள்.

உலகினையே புதிதாக உண்டாக்கும்
விஞ்ஞானம் உந்திச் சென்றே
நிலவினையும் மோதிவிட ருக்கெற்றை
அனுப்பிடுதல் உண்டென்றாலும்
கலைமிகுந்த தமிழ்மொழியில் அவ்வறிவைக்
கொணர்வதற்கும் காட்டுதற்கும்
வலிவில்லை எனவறிதே சொல்லுவதை
விடநாங்கள் என்ன செய்தோம்?

தேன் என்றும் பால் என்றும் செல்லரித்த
பழங்கதையாற் சிறப்புண்டாமோ?
ஞானங்கள் என்னென்ன, எங்கெங்கோ
உண்டவைகள் எல்லாம் எங்கள்
ஆனந்தச் செம்மொழியில் அமைந்துளதென்
றகிலமெல்லாம் அதிசயிக்க
ஏன்இன்னும் பலபுதுநூல் எங்களது
தமிழ்மொழியில் இயற்றவில்லை?

—உயர்கலைகள் பயிற்றுதற்கோ உங்கள் தமிழ்
சற்றேனும் உதவா, தென்று
பயிலுகிற பழம்பழியைப் பழித்துவிட,
ஐழித்துவிடப் பாதை போட்டுச்
செயல்முறையில் தேமதுரத் தமிழோசை
செகமெல்லாம் முழங்கச் செய்து
துயில்களைய வேண்டாமோ? சோர்வகல
வேண்டாமோ? சொல்லுவீரே!

கம்பனெடு, வள்ளுவனார், சயங்கொண்டான்
என்பவரைக் கற்றுக்கற்று
நம்பழைய இலக்கியத்தை நாம் நயத்தல்
அவசியமே! எனின், அன்னாரை
நம்பி இங்கே நாம்புதுமை நாட்டாமல்
வாழ்ந்திடுதல் நன்றே சொல்லீர்

கும்பலொடு கும்பலாய்க்குறிக்கோளை
விடின், நலங்கள் குன்றுமன்றே?

ஆகையினால் கூறுகிறேன்: அறிஞர்களே
கேளுங்கள். அரைநாளேனும்
போகவிடாதீர் வீணாய்ப்; போனகணம்
மீளாது, புலமை மிக்கீர்
சாகாத இலக்கியங்கள், சாத்திரங்கள்
தமிழ்மொழியில் தருதல் வேண்டும்.
நோகாமல் நீர் இருக்க நும்வாய்க்குட்
பழம் வந்து நுழையாதையா!!

—காலத்திற் கேற்றபடி வளரவில்லை;
சொற்செழிப்புக் காண, தென்ற
கேலிச்சொல் விடாகபெரும் முயற்சியினால்
ஒழிந்துகெட்டுக் கிழிந்துபட்டு
ஞாலத்தில் நுணுகியஎண் ணைச்சலனம்
அப்படியே நவில்வதற்குச்
சாலச்செல் வம்மிசுந்த தமிழ்போல
வராதென்ற தன்மை செய்வீர்.

எல்லாரும் வியந்திதுபோல் இல்லையென்று
சொல்லுகிற இலக்கியங்கள்
பல்லோரும் புகழ்ந்தேத்தப் படைத்திடவே
வாருங்கள்;— பயின்று போற்றிக்
கல்லாத வர்தமிழைக், கற்றகல்வி
என்ன? என்ற கருத்தைத்தானே
சொல்லாத நாளில்லைப் பிறநாட்டார்
எனும்படியாய்த் தொண்டு செய்வீர்.

நம்மவரே நம்மொழியை விரும்பாத
புன்மை நிலை நாசமாக
—எம்மவர்கள் தமிழ்மக்கள்; எங்கள் உயிர்
தமிழ் என்ற இறுமாப்போடு
செம்மைநலம் மிகுந்ததொரு செழுமையுள்ள
வாழ்வமைக்கத் திரண்டு வாரீர்!
இம்மையிலே சிவலோகம் இயன்றுவிடும்
தமிழ்க்கலையின் எழிலினாலே.

தீண்டாத மொழிபோலச் செந்தமிழை
விலக்கிடுவோர் திருந்திக்கொள்ள
வேண்டாமோ? சொல்லங்கள், வேண்டும் என்ற
பதில் சொன்னீர்? மிகவும் நன்று
—நீண்டபல ஆண்டுகளாய் நிமிர்வுடனே
வாழ்ந்ததமிழ் நேயம் ஒன்றே
பூண்டவர்கள் தமிழர்எனப் புக்லும்வகை
நம்செயல்கள் புதுக்க வேண்டும்.

நட்டிநிமாந திதுவரையும் கவதைவ்ரல
பரிவோடு நெஞ்ச வீணை
மீட்டியதால் எழுந்த சுவை மிகுந்ததமிழ்
ஓசையென்ற விந்தைநாதப்
பாட்டினையே கேட்டிருந்தீர்; பலவணக்கம்
நுமக்கெல்லாம் உரியதாக.
நாட்டினிலும் வீட்டிலுமே தேமதுரத்
தமிழோசை நலங்கள் சேர்க.

(சாவகச்சேரி வாரிவனநாதர் சிவன் கோயில்
முன்றிலில் 10-7-60ல் நடைபெற்ற முத்தமிழ்க் கலை
விழாக் கவியரங்கத்திலே சொல்லியவை)

இன்பம் தரும் இனிய உணவு வகைகட்கு
இன்ப நிலையம்

சுவை நிறைந்த

விலை குறைந்த

சிற்றுண்டி கட்டு,

இன்ப நிலையம்

நறுமணம் மிகுந்த காப்பி,

தேநீர் பானங்கட்கு,

இன்ப நிலையம்

உங்கள் திருப்தியே

எங்கள் மகிழ்ச்சி.

கல்யாண வைபவங்கட்கும் மற்றும் விசேடவிழாக்
களுக்கும் ஓடர் பலகாரங்கள் செய்து கொடுக்கப்படும்.

இன்ப நிலையம்

ஸ்டேசன் வீதி,

: :

சுன்னாகம்.

சுத்தமாக

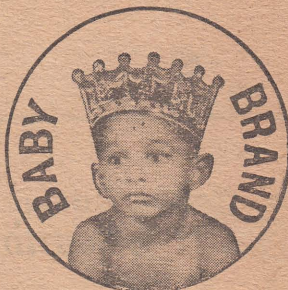
சுகாதாரமுறைப்படி

நவீன இயந்திரங்களினால்

விசையுயர்ந்த மூலப்பொருட்களைக் கொண்டு

தயாரிக்கும்

பேரி

மார்க்

ஸ்பெஷல்

பானங்களையே அருந்துங்கள்

எல்லா இடங்களிலும் கிடைக்கும்

தயாரிப்பாளர்

சுப்பிரமணியன் சேரடாக் கம்பெனி

போன்: 97 வல்வெட்டித்துறை தந்தி: SODA

கிளை:

ரூஜ் ஸ் ரர்ஸ்

போன்:
372

2/B, ஸ்ரான்லி ரோட்,
யாழ்ப்பாணம்.

தந்தி:
ESVES

“நாஷ்டா பண்ணிட்டீங்களா சார்?”

மாஸ்டர். சீவலிங்கம்

சென்னையில் நான் சென்றிருந்த முதலாவது வாரத்தில் ஒரு நாட்காலை சென்னை நண்பர் ஒருவரின் வீட்டிற்குச் சென்றிருந்தேன். நீண்ட நேரம் பல விடயங்களை யிட்டும் உரையாடிக் கொண்டிருந்தோம். பேச்சின் மத்தியில் திடீரென்று “நீங்க நாஷ்டா பண்ணிட்டீங்களா சார்?” என்று கேட்டார் நண்பர்.

எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. நாஷ்டாவா? அது என்னவாக இருக்கும்...? என்று நான் திணறிக் கொண்டிருந்த போது, மீண்டும் அதே கேள்வியைக் கேட்டார் நண்பர். அத்தோடு விட்டாரா? “என்ன சார்! நான் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கின்றேன்...நீங்க பாட்டுக்குச் சும்மா இருக்கிறீங்க...?” என்ன வேறு ஒரு போடு போட்டார்.

‘நாஷ்டா’ என்பதன் பொருள் என்ன? என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ளவே முடியவில்லை...மீண்டும் கேள்விப்பாணம் நம்மைத் துளைக்கு முன் பதிலளித்துவிட வேண்டும் என்று எண்ணிக்

கொண்டு...‘நாஷ்டா’ என்றால் திருமணம் என்ற பொருளாகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்ற முடிவுடன், “நாஷ்டாவா? இன்னும் பண்ணவில்லை சார்” என்றேன். “என்ன இன்னும் பண்ணல்லியா...?” என்று கூறிவிட்டு “இந்தாம்மா...!” என்று குரல் கொடுத்தார். “என்னங்க...” என்று கேட்டுக் கொண்டே அங்கு வந்தார் அவரது மனைவி.

“சார் இன்னும் நாஷ்டா பண்ணல்லியாம். நம்பவீட்டிலேயே பண்ணட்டும்... உடனே ஏற்பாடு பண்ணு” என்று உத்தரவிட்டார். “ஆகட்டுங்க” என்ற வாறு உள்ளே சென்றார் அந்த அம்மையார்.

எனக்கு ஒரே அதிர்ச்சியாய் போய்விட்டது. என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. “சார்! மன்னிக்கவேண்டும். நாஷ்டா பண்ணுவதற்கு இப்போது என்ன அவசரம்...? என்று இழுத்தேன். “நாஷ்டா முடிந்த பிறகுதான் பேச்சு அதுவரை முச்சு” என்று கூறிவிட்டு மனைவிக்கு ஒத்தாசை புரிவதற்குப் போலும், உள்ளே

நுளைந்தார் அந்த எமகாதகப் பேர்வளி.

ஊர்விட்டு ஊர்வந்த நான், என் பெற்றாரையும் உற்றாரையும் விட்டுவிட்டுப் படிப்பதற்காக இங்கு வந்த நான், எவருக்குமே அறிவிக்காமல், 'திடுதிப்'பென்று கல்யாணம் செய்வதா? எனது கை, காலெல்லாம் 'டைப்' அடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டன. என்ன நடக்கக்கோகிறதோ என்று எனது இதயம் "திக், திக்" என்று அடித்துக் கொண்டேயிருந்தது. அவர்கள் வெளியில் வருமுன் ஓடித் தப்பவேண்டும் என்ற முடிவுடன் மெள்ள எழுந்தேன். ஓசைப்படாமல் பதுங்கிப் பதுங்கி வாசலுக்கு வந்தேனே இல்லையோ, "தம்பி! எங்க போறீங்க? இப்படி வாங்க

ளேன்," என்ற குரல் என்னைத் திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கவைத்தது. அங்கே சென்றேன். அந்த அம்மாளின் கையிலே ஒரு வெள்ளித்தட்டு, அதில் மூன்று இட்லியும், கொஞ்சம் சட்னியும் காட்சி அளித்தன.

"வாங்க தம்பி. வந்து நாஷ்டா பண்ணுங்க. இவ்வளவு நாழியா நாஷ்டா பண்ணட்டா உடம்பு எதுக்காகும்?" என்றார் அந்த அம்மையார். "ஆமா சார்" என்று ஆமோதித்தார் நண்பர்.

நாஷ்டா பண்ணிட்டீங்களா? என்றால் சாப்பிட்டு விட்டீர்களா? என்றுதான் அர்த்தம் என்பதை பின்புதான் அறிந்து கொண்டேன்.

சகலவிதமான கட்டிடத்துக்குரிய உத்தரவாதம் பெற்ற பொருட்கள் குறைந்த விலைக்குப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்

ஒருமுறை பரீட்சிக்கவும்

என். வைத்திலிங்கம்
அன்ட் கொம்பனி லிமிரெட்

கொழும்பு

38, மூன்றாம் குறுக்குத்தெரு,
ரெலிபோன், 2029.

யாழ்ப்பாணம்

ரெலிபோன்,
530.

சீன நாட்டிற்கு!

சீனனாகம், ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரி அதிபர் திரு. C. சுப்பிரமணியம் B. A, அவர்கள், அகில இலங்கை ஆசிரியர் சங்கத்தின் (A. C. U. T.) பிரதிநிதியாக, சீன ஆசிரிய சங்க

திரு. C. சுப்பிரமணியம் கத்தின் நல்லுறவு உபகார நிதியில் சீன நாட்டிற்குச் சென்றுள்ளார். பீக்கிங்கில் நடைபெறும் ஆசிரியர் மகாநாட்டில் கலந்து கொள்வதுடன் சரித்திர முக்கியத்துவம் பெற்ற இடங்கட்கும், பிரபல கல்விகலாச்சார நிலையங்கட்கும் விஜயம் செய்து சொற்பொழிவாற்றுவார்.

அழகுக்கு அழகு செய்யும்

மணிப்புரி, காஞ்சிபுரம், காஸ்மீர்,
பங்களூர், சேலம், மதுரை,
கோயமுத்தூர்,

முதலிய ஊர்களில் தயாராகும் உயர்ந்த ரக
பட்டுச்சேலைகளுக்கும்

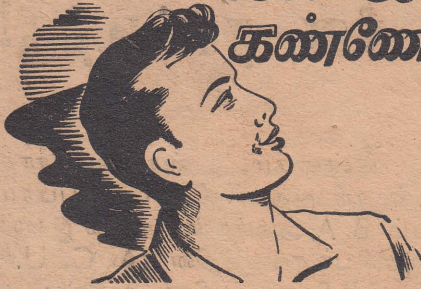
பம்பாய் வோயில், டெக்கா நூற்சேலைகளுக்கும்

சிறந்த இடம்.

முருக விலாஸ்

Props. M. A. R. இராசதுரை அன் சன்ஸ்.
கடைவீதி : : வல்வேட்டித்துறை,
ரெவிபோன் : 27

உனக்காக கண்ணை!

நடந்து முடிந்தவை;

மட்டக்களப்பு பாரதி கல்லூரியின் ஆசிரியர் சண்முகம் பி. ஏ. சாவித்திரி என்ற சுக ஆசிரியையுடன் நெருங்கிப் பழகுகின்றார். அவர்கள் தொடர்பில் யாரோ களங்கம் கற்பித்து விடுகின்றார்கள் என்ற செய்தியை ஆசிரியர் பத்மநாதன் மூலம் அறிந்ததும், பயந்து கொழும்பிற்கு ஓடுகிறார். பரமேஸ்வரன்-ரூபமதி ஆகியோரின் தொடர்பு அவனைப் புதிய மனிதனுக்குகின்றது. மட்டக்களப்பிற்குத் திரும்பிச் சென்று சாவித்திரியுடன் மனம்விட்டுப் பேசுகின்றார். ஊரில் தந்தை இறந்ததால் ஏற்பட்ட கடன்பிரச்சினையைக் கல்யாணப் பிரச்சினையை யும் தன் சொந்த வீட்டை விற்றதன் மூலம் தீர்க்கின்றார். ஒருநாள் சாவித்திரியுடன் மனம் கலந்து பேசிக்கொண்டிருந்த போது யாரோ வெளிக் கதவில் தட்டிவிட்டு இருளில் மறைகின்றனர். அடுத்தநாள், சாவித்திரி மாசடையவள் என்ற செய்தியைத் தாங்கிய அநாமதேயக் கடிதம் ஒன்று சண்முகத்திற்குக் கிடைக்கின்றது. அதை ரூசுப்படுத்தும் வகையில் சாவித்திரி பேசியது, சண்முகத்தின் ஆத்திரத்தைத் தூண்டுகின்றது. அவளை ஏசி விட்டுக் கொழும்பிற்கு ஓடுகின்றார். நடந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கதை யூரக எழுதிப் பத்திரிகைக்கு அனுப்புகின்றார். யாருடைய கண்ணிலும் படாது வாழ நினைத்த அவன், பரமேஸ்வரன் கல்யாணத்தில் கலந்து கொள்கின்றார். பார்வதி என்ற அலவட்சணத்தைக் கல்யாணம் செய்வதாகக் கூறி நண்பனை அதிர்ச்சியடையச் செய்கின்றார். நண்பனின் உரையாடலைக் கேட்டுப் பயந்து யாழ்ப்பாணம் சென்ற சண்முகத்தின் மனதில் சாவித்திரியின் நினைவு மீண்டும் ஏற்படுகின்றது. தன் மன நிலையை விபரித்துச் சாவித்திரிக்குக் கடிதம் எழுதிய பின், மட்டக்களப்பில் டாக்டரிடமிருந்து ஓர் அவசரத் தந்தி வருகின்றது; இனி மேலே படியுங்கள்.

14: சாவித்திரியின் கதை.

தூவியாக ஒரு கார் அமர்த்திக் கொண்டு மட்டக்களப்பை நோக்கிச் சென்றார் சண்முகம். காற்றினும் விரைந்து சென்றது கார். காரினும் விரைந்து சென்றது அவனுடைய காதலுள்ளம். அவன் கற்பனை, கனவு, கருத்து எல்லாமே மட்டக்களப்பு ஆஸ்பத்திரிக்குச் சென்றுவிட்டன. அந்தக் கற்பனைத் திரையில் சாவித்திரிக்கு மட்டுமே இடமிருந்தது. ஆனால் அவளுடைய உண்மையான நிலையை அவனால் அறிந்து கொள்ள முடியவில்லை, 'அவள் காலனுடன் போராடுகின்றாளா? அல்லது' களிப்புடன் வாழ்கின்றாளா?'

மீண்டும் தந்தியின் வாசகங்களை ஒரு தடவை பார்த்துக்கொண்டான், "உடனே வரவும்-மனோகரன்". இவற்றிலிருந்து எதை ஊகித்துக்கொள்வது?

'டாக்டருக்குப் படித்ததுதான் மிச்சம். சந்தர்ப்பத்திற்கேற்றபடி நடக்கத் தெரியவில்லையே, இந்த மனோகரனுக்கு? அஞ் சலகத்தில் செலுத்துகின்ற 75 சதத்திற்கு, இன்னும் நான்கு ஐந்து சொற்களைச் சேர்த்திருக்கலாமே!' மனோகரனை

மனதிற்ருள் திட்டிக்கொண்டான்
சண்முகம்.

கார் ஓடிக் கொண்டேயிருந்தது;
பாய்ந்து கொண்டேயிருந்தது;
பறந்துகொண்டேயிருந்தது.

எத்தனையோ கிராமங்களும் நக
ரங்களும், வீடுகளும், காடுகளும்
வந்துவிட்டன; காருக்குப்பின்னால்
மறைந்தும் விட்டன.

மட்டக்களப்பு வரவில்லை.

காரின் மீட்டர் வெகு வேகமாக
மேலே மேலே ஏறியது. சண்முகத்
தின் மனக் கதவு வெகு வேகமாக
அடித்துக் கொண்டது.

மட்டக்களப்பு வரவில்லை.

அடிக்கடி நாதமெழுப்பிய காரின்
‘ஹோன்’ சண்முகத்தின் அதீத
கற்பனைகளுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்
தது.

வீண் கற்பனைகளினால் மனதிற்
குக் கஷ்டம் ஏற்படுமே தவிர, உண்
மையான நிலை கூடவோ, குறைய
வோ மாட்டாது என்பதை அனுப
வத்தில் உணர்ந்த சண்முகம், தன்
எண்ணச் சிறகுகளை ஓடித்துவிட்டு,
இந்த உலகிற்கு வந்தான்.

மட்டக்களப்பு வரவில்லை.

கார் நின்றது. பரபரப்புடனே
இறங்கிய சண்முகம் சாரதியைப்
பார்த்தான். ‘எஞ்ஜின் சூடேறிவிட்
டது. சில மணி நேரம் ஆறிவிட்டுப்
பிறகு செல்லலாம்’ என்றான் கார்ச்
சாரதி.

சண்முகத்திற்கு எரிச்சலாக
இருந்தது. என்றாலும் வெளிக்காட்
டாது அமைதியாக இருந்தான்.
காரணமின்றி ஆத்திரப்பட்டுத்
துடித்த நெஞ்சை அழுத்திப் பிடித்
துக் கொண்டான். சாவித்திரியின்
கடிதம் சட்டைப் பையினுள் இருந்
தது. கடிதத்தைப் பற்றிய நினை

வேயில்லாது மனதை அலைக்கழித்த
சண்முகம், மகிழ்ச்சியும் பயமும்
போட்டியிட, கடிதத்தைப் பிரித்தான்.
என்னைக் கவர்ந்த நண்பர்க்கு,

வணக்கம். உங்களுடைய சரி
யான முகவரி எனக்குத் தெரிய
வில்லை. ஆகவே, உங்கள் தொடர்
கதை வெளியாகும் பத்திரிகையின்
அலுவலகத்திற்கு இந்தக் கடிதத்தை
அனுப்புகின்றேன். கடிதம் உரிய
காலத்தில் கிடைக்குமா என்பது
நிச்சயமில்லை. நீங்கள் படித்துப்
பார்ப்பீர்களா என்பதும் எனக்குத்
தெரியாது. என்றாலும் நான் எழுது
கின்றேன். என் உள்ளத்தைத்
திறந்து எழுதுகின்றேன். நீங்கள்
அறிய விரும்புவதையும், விரும்பாத
தையும் எழுதுகின்றேன். மனமிருந்
தால், வாய்ப்பும் வசதியுமிருந்தால்
படித்துப் பாருங்கள். அல்லாவிடில்
கடிதத்தை என்ன செய்தால் உங்
களுடைய ஆத்திரமும் அருவருப்பும்
அடங்குமோ, அதைச் செய்து விட்
டுத் திருப்தியடையுங்கள்.

என்மீது நீங்கள் கோப்படு
வதற்குக் காரணம் உண்டு. இதை
நான் மறுக்கவில்லை. அதே நேரத்
தில் தங்கள்மீதும் ஒரு சின்னஞ்சிறு
குற்றத்தைச் சுமத்துகின்றேன்: நீங்
கள் அவசரப்பட்டு விட்டீர்கள்!

என் குறைபாடுகளை ஒளிவு
மறைவின்றி உங்களிடம் கூறுவதற்கு
நான் பயப்படவில்லை; வெட்கப்படுவ
மில்லை. உங்கள் பெருந்தன்மையில்,
அன்பான சுபாவத்தில் எனக்கு
அளவிற்கு மீறிய நம்பிக்கை இருந்
தது. இப்போதும் அந்த நம்பிக்கை
யில் எள்ளளவும் குறையவில்லை. வெளி
யிலே தோன்றும் நிறைவுகளைக்
கண்டு, ஆசையை வளர்த்துவிட்டு,
வேறு யாராவது என் குறைகளைச்
சுட்டிக்காட்டும் போது உங்கள் உள்
ளம் உடைந்துவிடுமே என்று நான்
பயந்தேன். அப்படியான ஒரு கஷ்ட
நிலைக்கு உங்களை ஆளாக்கக்கூடாது
என்று மனதார விரும்பினேன்.

ஆகவேதான் என் கதையை நானே சொல்லமுயன்றேன்.

'ஒரு முக்கிய விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசவேண்டும்' என்று நான் தங்களை இரண்டு தடவை அழைத்தது ரூபகமிருக்கின்றதா? அந்த இரண்டு தடவையிலும் விதிபுகுந்து சதி செய்துவிட்டதே! என் துர் அதிர்ஷ்டத்தைத் தவிர என்கொடிய விதியைத்தவிர நான் யாரை நோவது?

விதி அன்று உங்களை விரட்டியிராவிட்டால், நான் எல்லாவற்றையுமே கூறியிருப்பேன்; பைத்தியம் பிடித்தவரைப் போல் தாங்கள் ஒளித்தோடியிருக்க மாட்டீர்கள்; நெஞ்சைப் பிழியும் கதையெழுதி ஆயிரமாயிரம் வாசகர்களின் இதயத்திலிருந்து இரத்தக்கண்ணீர் கசியச் செய்திருக்க மாட்டீர்கள்.

துன்பக்கதைகளைப் படிப்பதில் வாசகர்கட்கு இருக்கும் ஆவலும் ஆர்வமும் இன்பக் கதைகளைப் படிக்கும் போது இருப்பதில்லை. கதாபாத்திரங்களுடன் கட்டியமூவதற்கு, கண்ணீர் கொட்டுவதற்கு, இரக்கத்தையெழுப்பி இதயத்தை உருகவிடுவதற்குப் பெரும் பாலான வாசகர்கள் விரும்புகின்றார்கள். அதனாற்றான் இன்றும் அம் பிகாபதி—அமராவதி கதையை, லைலாகயஸ் கதையை, அனார்கலி—சலீம் கதையை விழுந்து விழுந்து படிக்கின்றார்கள். இந்தக் கதைகள் சாகாதகாதல் கதைகளாக, இன. மொழி, மத வேற்றுமைகளைக் கடந்து எல்லோர் இதயத்திலும் எத்தனையோவித எழுச்சி மோதல்களை ஏற்படுத்தும் சிரஞ்சீவிக் கதைகளாக விளங்குகின்றன.

ஒருபக்கம் எனக்குப் பெருமையாக இருந்தது. எத்தனையோ பேர் உங்கள் கதைக்காக வாராவாரம் ஏங்கிக் காத்திருக்கின்றார்களே என்பதை எண்ணிப் பெருமை யடைந்தேன்.

என் மாணவிகள், என் சிநேகிதிகள், என் உறவினர்கள்—இப்படிப் பல தரப்பட்டவர்கள் உங்கள் கதாபாத்திரங்களுடன் ஒன்றிப்போய் அழுததைக் கண்டேன், ஆனந்தப்பட்டதைக் கண்டேன்; சிரித்ததைக் கண்டேன்; சினுங்கியதையும் கண்டேன், அடித்ததையும் அணைத்ததையும் கண்டேன். எத்தனையோ உள்ளங்களை அசைக்கும் சக்தி உங்கள் பேனாவிற்கு—என் உள்ளம் கவர்ந்தவரின் பேனாவிற்கு வந்துவிட்டதை யெண்ணிப் பெருமிதம் அடைந்தேன்.

ஆனால், உண்மை நிலையைப் பற்றிய எண்ணம் பெருமிதமலையிலிருந்து என்னைக் குப்புறத் தள்ளி வீழ்த்திவிட்டது! நானும் சாதாரண ஒரு வாசகிதான். கதைகளிலும், நாவல்களிலும் துன்ப நிகழ்ச்சிகளைப் படித்துத் துயரக் கண்ணீர் சிந்தி இன்பமடையும் வாசகர்கள் தம் சொந்த வாழ்க்கையில் அப்படியான துன்ப நிகழ்ச்சிகளை எதிர்பார்ப்பதில்லை; வரவேற்பதில்லை; விரும்புவது மில்லை; அதே வாசகர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவள்தான் நானும்! நீங்கள் கற்பனையிலேயே கயிறுதிரித்து அந்தக் கதையை எழுதியிருந்தீர்களா ல் எத்தனை மகிழ்ச்சியுடன் அதைப் படித்து ரசித்திருப்பேன்! ஆனால் என் துர் அதிர்ஷ்டம், என் கதையை எழுதிவிட்டீர்கள். கைக்கெட்டியது வாய்க்கெட்டவில்லையே என்ற கவலையில் ஆழ்ந்திருந்த என்னை, உங்கள் கதை கழுத்தைப் பிடித்துக் காரிருளில் தள்ளிவிட்டது. வெந்த புண்ணை வேல் கொண்டு கிளறும் போது ஏற்படும் வேதனையை நான் அனுபவித்து வருகிறேன்.....

நடந்தது நடந்துவிட்டது. நான் கொடுத்து வைத்தது அவ்வளவு தான்.

உங்கள் கதையின் முடிவி லிருந்து நான் உங்கள் மனப் போக்கை அறிய முடிகின்றது. உங்கள் வாழ்க்கையையே நீங்கள் மாற்றி

அமைத்துவிட்டார்கள். என்னை மறக்க முடிவு செய்துவிட்டார்கள்.

ஆரம்பத்திலிருந்தே எனக்கு ஒருவித சந்தேகம் ஏற்பட்டிருந்தது. உங்கள் அன்பிற்கு நான் தகுதியானவள்தானா என்பதைப் பல தடவை நான் என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டேன். சந்தேகம் சரியானது தான் என்பது இப்போது தெரிந்து விட்டது.

உங்கள் வாழ்வில் நான் இனிமேல் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் குறுக்கிடமாட்டேன். உங்கள் தூய அன்பிற்கும், புனிதமான காதலுக்கும் நான் பாத்திரமானேன் என்கின்ற உயர்ந்த நினைவே எனக்குப்போதும். அந்த நல்ல நினைவுகள் என் எஞ்சிய நாட்களைக் கழித்துவிடுவேன். எந்தச் சூரியனை நீங்கள் பார்க்கின்றீர்களோ, அதே சூரியனைத்தான் நானும் பார்க்கின்றேன். நீங்கள் பார்த்து மகிழும் தண்ணொளி வெண்மதிதான் எனக்கும் காட்சிதருகின்றது. நீங்கள் சுவாசிக்கும் அதே காற்றைத்தான் நானும் சுவாசிக்கின்றேன்; எந்த நாட்டு மண்ணில் உங்கள் திருப்பாதங்கள் படுகின்றனவோ அந்த நாட்டு மண்தான் என் கால்களையும் தாங்குகின்றது. இப்படியான இனிய உணர்ச்சிகள் எனக்கு ஆறுதலளிக்கின்றன என்பதை வாழ வைக்கின்றன; உங்கள் உருவத்தை உள்ளே புகுத்தி என் உயிரையும் உடலையும் ஒட்ட வைக்கின்றன. நீங்களும் வாழ்கின்றீர்கள் என்பதனால் நானும் வாழ்கின்றேன்.

இனி, அதிகம் எழுதத் தேவையில்லை; எழுத விரும்பவில்லை; ஆகவே எழுதவில்லை.

அந்த முக்கிய விஷயத்தை, மட்டும் கூறிவிடுகிறேன். ஆசிரியர் பத்மநாதனைப் பற்றியும் அந்த அநாமதேயக் கடிதத்தைப் பற்றியும் எழுதுகின்றேன்.

பத்மநாதனின் பெரு முயற்சியினூற்றான் எனக்கு இங்குள்ள கல்லூரியில் வேலை கிடைத்தது. அவர் என் அண்ணாவின் நண்பர். வேலை கிடைத்தபின் அடிக்கடி எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து சென்றார். நன்றியுணர்ச்சியைத் தவிர, வேறெந்த உணர்ச்சியும் எனக்கு ஏற்படவில்லை. சத்தியமாகச் சொல்லுகின்றேன், நண்பர் என்ற முறையில்தான் நான் பழகினேன்.

ஆனால் அவர் அப்படி நினைக்கவில்லை. கடிதமொன்றெழுதி என்னிடம் தந்தார். என்னைத் தன் உயிரினும் மேலாக நேசிப்பதாக எழுதியிருந்தார்.

தான் பதிலெழுதவில்லை. என் நிலையில் வேறொரு பெண் இருந்தால் என்ன செய்திருப்பாளோ தெரியாது. நான் என்னுடனேயே கடிதத்தை வைத்திருந்தேன். அம்மாவிற்குக் கூட அதைப்பற்றி எதுவும் கூறவில்லை. என் மனதிற்குள்ளேயே அவர் குண நலன்களை எடைபோட ஆரம்பித்தேன். அவர் செய்த உதவியினால் அவரை வெறுத்தொதுக்கவும் முடியவில்லை. மாறாக, அவரை விரும்பி வரவேற்கும் எண்ணமும் எனக்கு ஏற்படவில்லை. என் உண்மையான மனநிலையைப் பச்சையாகவே கூறி அவர் மனதைப் புண்படுத்தும் தைரியமும் எனக்கில்லை.

இப்படிச் சங்கடமானதொரு நிலையில் நான் சிக்கியிருந்த பொழுது தான் என் சினேகிதி ஒருத்தி, பேச்சோடு பேச்சாக அவரைப்பற்றி எனக்குச் சொல்லி வைத்தார். அதிகம் ஏன்? பத்மநாதனால் கெடுக்கப்பட்ட பெண்களின் பட்டியலையே அவள் தந்தாள்.

நான் தப்பிவிட்டேன். அவருடைய தொடர்பை சிறிது சிறிதாகக் துண்டித்துவிட்டேன். முடிவில் அவரை வெறுப்பதாக வெளிப்படையாகவே காண்பித்தேன்.

‘ரோஷமுடைய’ அந்த மனிதரால், என் புறக்கணிப்பைச் சகித்துக்கொள்ள முடியவில்லைப் போலும்! என்கும் தனக்குமிருந்த ‘நெருங்கிய தொடர்பை’ப் பற்றித் தனக்குத் தெரிந்த பலரிடம் கதையளக்கத் தொடங்கிவிட்டார். அவர்கள் நம்பினார்களோ, இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் கதை அதிபர்காது வரையிலும் எட்டிவிட்டது என்னவோ உண்மைதான்.

‘பெண்களில் அவனைத் தெரியும்; இவனைத் தெரியும்; அந்தப் பெண்ணுக்கும் எனக்கும் நீண்ட காலத் தொடர்புண்டு’ என்று சொல்வதனால் தமது அந்தஸ்து உயர்கின்றது என்று நினைக்கும் சில ‘வெறும் வாய் சப்புபவர்கள்’ இருக்கின்றார்களல்லவா? அந்தத்திருக்கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்தான் பத்மநாதன். விவாகமாகாத ஒரு கன்னிப் பெண்ணைப் பற்றி இப்படி வாய்க்கு வந்தபடி பேசுவது தவறு என்பது அவருக்குத்தெரியவில்லை; இப்படியான கதைகளைக் காது கொடுத்துக் கேட்பதே மகா பாவம் என்பதை மற்றையோரும் உணர்வில்லை.

என்னால் என்ன செய்ய முடியும்? நான் மௌனமாகச் சென்று என் பணியை ஆற்றிவிட்டு வந்தேன்.

இந்த நேரத்தில்தான் நீங்கள் வந்தீர்கள்; என்னைப் பார்த்தீர்கள், என் இதயத்தைக் களவாடினீர்கள்.

என் சகலவற்றையும் உங்களுக்கு அர்ப்பணித்துவிட்டு, வாழ்நாள் முழுவதும் உங்கள் அன்பு நிழலிலே ஒதுங்கியிருக்க எண்ணியிருந்தேன். அநாமதேயக் கடிதம் வந்தது; என் எண்ணத்தில் மண் விழுந்தது.

பிறகு நடந்தவைதான் உங்களுக்குத் தெரியுமே!

என் பரிசுத்தத் தன்மையை நிரூபித்து, மீண்டும் இந்த அன்புச் சமுதாயில் உங்களைச் சிக்க வைப்பதற்காக நான் இதை எழுதவில்லை. சேலையை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு என் உரிமையை நிலைநாட்டுவதற்காக, இதை எழுதவில்லை. ஆனால் ஒன்று: ‘நீங்கள் அன்பு செலுத்தியவன் தூய்மையானவன்; எச்சிற்பட்ட களி அல்ல’ என்பதை நீங்கள் மனதார நம்பினால் போதும். எனக்கு, மனச்சாந்தி தானாகவே கிடைக்கும்.

நான் உங்களைப்போல் எழுத்தாளரல்ல. என் மனத்தில் தோன்றியவற்றை அப்படி அப்படியே எழுதி விட்டேன். ஒழுங்காக, கோவைப் படுத்த எனக்குத் தெரியாது. நான் எழுதியதில் ஏதாவது பிழைகளிருந்தால், என்னை மன்னித்து விடுங்கள்.

கடைசியாக ஒன்று கெஞ்சிக் கேட்கின்றேன். உங்கள் மனைவியுடன் என்னை ஒருநடவை வந்து சந்தியங்கள், அந்தப் பாக்கிய சாலியை என் கண் குளிரக் கண்டு, மனம் குளிர வாழ்த்த வேண்டும். உங்கள் பெருமையை, உங்கள் அருமையை நான்தான் அவளுக்கு எடுத்துக் கூறவேண்டும். தயவு செய்து இதை நிறைவேற்று வீர்களா?

உங்கள் அன்புப் பாதங்களுக்கு என் கோடி கோடி வணக்கங்கள்.

—அபாக்கியவதி சாவித்திரி

கடிதத்தைப் படித்து முடித்த சண்முகம் ‘டீராவர்’ என்று உரக்கக் கத்தினான். அரைத் தூக்கத்திலிருந்த சாரதி துடித்துப்பதைத்து எழுந்தான்.

‘என்ன மாஸ்டர்? ஏன் ஒரு

மாதிரியாக இருக்கிறீர்கள்?"

"நீ என்னைக் காரிலேயே கொண்டு செல்லப்போகின்றாயா? அல்லது நான் நடந்தே போய்விட்டோமா?"

கார்ச்சாரதி பொங்கிவந்த சிரிப்பை அடக்கிக்கொண்டான். அங்கிருந்து மட்டக்களப்பிற்கு நடந்து போகின்றாராமே!

சண்முகத்தின் இதழ்க் கோடியிலிருந்த கண்ணீர் முத்துக்களைக் கவனித்த சாரதி, மௌனமாகச் சென்று காரில் ஏறினான்.

கார் பறந்தது.

"என் நெருங்கிய நண்பரொருவருக்கு ஆபத்து. ஒரு நிமிஷமும் தாமதியாது நான் செல்லவேண்டும்" சற்றுமுன் தான் அடைந்த கோபத்தின் காரணம் இதுவெனக் கூறி மெல்லச் சமாளித்தான் சண்முகம்.

"இதோ இன்னும் சில மணி நேரத்தில் உங்களை மட்டக்களப்பில் இறக்கி விடுகிறேன்" என்று சொல்லியபடியே சாரதி காளைச் செலுத்தினான்.

"நான் செய்த முடிவு சரியானதுதான். குற்றமுடையவளாக இருந்தாலும் சாவித்திரியையே என் மனைவியாக்கத் தீர்மானித்திருந்தேன். என் அன்பைக் கவர்ந்த அந்த உத்தமி குற்றமற்றவள். பத்தரை மாற்றுப் பசும்பொன். நான் செய்த முடிவு சரியானதுதான்" சண்முகம் தன்னையே இரகசியமாகப் பாராட்டிக்கொண்டான்.

மட்டக்களப்பிற்கு வந்துவிட்டார்கள். ஆஸ்பத்திரி வாசலில் கார் நின்றது. ஆனால் காவற்காரன் உள்ளே செல்ல அனுமதிக்கவில்லை.

"இப்பொழுது நீங்கள் உள்ளே செல்லமுடியாது. இன்னும் இரண்டு

மணித்தியாலங்கள் பொறுங்கள். மாலே ஐந்து மணிக்கு எவருடைய அனுமதியுமின்றி உள்ளே போகலாம்".

"ஆபத்தான நிலையிலிருக்கும் ஒரு நோயாளியை நான் பார்க்க வேண்டும். தயவுசெய்து என்னை மட்டும் உள்ளே போகவிடு". சண்முகம் கெஞ்சினான்.

"உங்களை உள்ளே போகவிட்டால், என்னை வெளியே போகச் சொல்லிவிடுவார்களே ஐயா" என்றான் காவற்காரன்.

"அப்படியானால், டாக்டர் மனோகரனிடமாவது, பேசுவதற்கு விடு அப்பா. அவர் என் நண்பர். அவரை நிச்சயம் பார்த்தே ஆக வேண்டும்".

"கொழும்பிலிருந்து வந்த டாக்டரைத்தானே சொல்கின்றீர்கள். அவரை இலகுவில் சந்திக்கமுடியாது. அவர் விசேடமாக இங்கு அழைக்கப்பட்டிருக்கிறார்". என்று சொல்லிவிட்டு, மேலும் பேச்சுக்கொடுக்க விரும்பாதவனைப் போல் அப்பால் சென்றுவிட்டான் காவற்காரன்.

செய்வதின்னதென அறியாது திகைத்து நின்றான் சண்முகம். மனதி உணர்ச்சியற்ற அந்தக் காவற்காரன்மீது ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது.

டாக்டர் மனோகரன் எங்காவது தன் கண்ணில் தட்டுப்படுகிறானா என எட்டிப்பார்த்தான்.

நல்ல காலம்! மனோகரன் அங்கே நின்றான். அவனை அழைக்கலாமென்று வாயெடுப்பதற்கிடையில், வேறு சில டாக்டர்கள் அவனைச் சூழ்ந்துவிட்டார்கள். தாதிப் பெண்கள் பரபரப்புடன் ஓடிவந்தார்கள், மனோகரனையும் மற்றைய டாக்டர்களுக்கும் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

சண்முகம் துடித்தான். கைகால்கள் தந்தியடித்தன. இதயம் வெகு வேகமாக அடித்துக்கொண்டது.

“வெண்ணெய் திரண்டு வரும் வேளையில் தாழி உடைந்த கதையாக”

15. சொர்க்க இன்பம்!

உயிரைக் கையில் பிடித்து, நம்பிக்கையை நெஞ்சில் இருத்தி ஆவலையும் ஆர்வத்தையும் கண்களில் தேக்கி, ஆவேசத்தையும் ஆத்திரத்தையும் உடலெங்கும் பரப்பி, நேரில் வந்த நிமிடங்களைப் பொடிப்பொடியாக்கிக்கொண்டிருந்த, சண்முகம், ஐந்து மணியானதும் விழுந்தடித்துக் கொண்டு உள்ளே ஓடினான்.

முதன் முதலாக டாக்டர் மனோகரன்தான் அவன் கண்களில் பட்டான்.

தம்பி! சாவித்திரி எங்கே? இப்போது எப்படி இருக்கின்றாள்?”

சண்முகத்தின் குரலில் தொனித்த ஆவேசம் மனோகரனை மௌனமாக்கியது. எதுவுமே பேசாது, சண்முகத்தைப் பார்த்துவிட்டுத் தலையைக் குனிந்துகொண்டான்.

“மனோகரன்! நான் கேட்பது காதில் விழவில்லையா? எங்கே சாவித்திரி?” மனோகரனின் தோள்களைப் பிடித்துக் குலுக்கினான் சண்முகம்.

“என் அறைக்கு வாருங்கள், எல்லாவற்றையும் விடுவாகச் சொல்கின்றேன்” என்று சொல்லித் தன் அறைக்குச் சண்முகத்தை அழைத்துச் சென்றான் மனோகரன்.

ஆத்திரத்தால் நெஞ்சு பட்டபட்டக்க அவனைத் தொடர்ந்தான் சண்முகம். அறைக்குச் சென்றதின் பின்

என் வாழ்க்கை மாறக்கூடாது. என் சாவித்திரியின் உயிருக்கு எவ்வித ஆபத்தும் ஏற்படக்கூடாது” என்று வேண்டாத தெய்வங்களை யெல்லாம் வேண்டிக்கொண்டு, ஆஸ்பத்திரியின் வாசலிலேயே கிடந்தான் சண்முகம்!

மனோகரன் வாய்திறவாதது சண்முகத்திற்கு எரிச்சலூட்டியது.

“சாவித்திரியைப் பற்றிச் சொல்லப் போகின்றாயா? இல்லையா?” பயமுறுத்தும் குரலில் கேட்டான் சண்முகம்.

“கொஞ்சம் அமைதியாக இருங்கள் மாஸ்டர். ஆபத்தான கட்டம் இன்னும் நீங்கவில்லை.”

மனோகரன் கூறி முடிப்பதற்கிடையில் சண்முகம் குளறினான், “சாவித்திரி.....!”

மனோகரன் எழுந்து அவனுடைய வாயைப் பொத்தினான். “எதற்கும் தைரியமாக இருக்க வேண்டும். இங்கிருந்தே நீங்கள் கத்தினால், உங்களைச் சுற்றி ஆட்கள் மொய்த்து விடுவார்கள். நீங்கள் அழுவதாலோ, ஆத்திரப் படுவதாலோ, நோய்தீர்ந்துவிடுமா?”

மிகவும் கஷ்டப்பட்டுத் தன் அழுகையை நிறுத்தினான் சண்முகம்.

“மாஸ்டர்! இங்கு வந்ததின் பின்புதான் உங்கள் கதையை நான் அறிந்தேன். அதற்காக, சாவித்திரியின்மீது விசேட அக்கறை எடுத்தேன். இங்குள்ள டாக்டர்கள் பயப்படுவதைப்போல், மோசமான வியாதியல்ல அது. நோயாளியும் எங்களுடன் ஒத்துழைத்தால், விரைவிலேயே குணமாக்கிவிடலாம். எங்களால் ஆன மட்டும் முயன்று பார்த்தோம். உங்கள் சாவித்திரியின் பிடிவாதத்தை

மட்டும் மாற்ற முடியவில்லை. ஊசி மூலம் செலுத்தும் மருந்தைத் தவிர, வேறு மருந்தையோ, சத்துள்ள உணவையோ உட்கொள்வதில்லை. நேற்றுத் தொடக்கம் அறிவு கெட்டு, அடிக்கடி மயக்கம் வந்துகொண்டிருக்கின்றது. இந்த நிலையை நீடிக்க விடுவது மிக மிக அபாயம். மற்றைய டாக்டர்களைக் கலந்துகொண்டு இரத்தம் செலுத்துவதற்கு முயன்றோம். சாவித்திரியின் துரதிர்ஷ்டம், எவருடைய இரத்தமும் ஒத்துவரவில்லை. கொழும்பிற்குத் தந்தியனுப்பியிருக்கின்றோம்; இன்னும் சில மணி நேரத்தில் இரத்தம் வரலாம்” கடமையுணர்ச்சியுடனும், கருணை நெகிழ்ச்சியுடனும், விபரங்களைக் கூற விரும்பாதவன்போல் தயங்கித் தயங்கிக் கூறினான் மனோகரன்.

இரங்கும் சக்தியையே சண்முகத்தின் இதயம் இழந்துவிட்டிருந்தது; அழுது குழறும் பழக்கத்தை மறந்தவன்போற் கரணப்பட்டான். கண்கள் மட்டும் எதையோ வெறித்து நோக்கியபடி இருந்தன.

திடுமென என்ன செய்வானே என்று நினைத்துப் பயந்தபடியிருந்தான் மனோகரன்.

நிண்ட மௌனத்தை கலைத்துக் கொண்டு சண்முகம் பேசினான், “மனோகர்! என் இரத்தத்தையும் ஒரு தடவை பரிசோதித்துவிடு. சரியாக இருக்குமானால், அதையே சாவித்திரிக்குச் செலுத்தலாம்.”

மனோகரன் மறுத்தான். “வேண்டாம் மாஸ்டர். உங்களுக்குத் தேவையான இரத்தமே உங்கள் உடலில் இல்லை. பிரயாணத்தின் காரணமாகக் களைத்துப் போயுமிருக்கின்றீர்கள். இப்பொழுது உங்களிடமிருந்தே இரத்தத்தை எடுப்பது நல்லதல்ல”

“என் உயிரைக் கொடுத்தாவது அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அவன் உயிர் ஊசலாடிக் கொண்

டிருக்கும்போது, நல்லது, தயதபைப் பற்றிப் பேசுகின்றியே!”

மனோகரன் மௌனமாகவே இருந்தான்.

“ஒத்துவருமானால், ஒரு சிறிய அளவையாவது இப்போது செலுத்த ஏற்பாடு செய். கொழும்பிலிருந்து இரத்தம் வந்தவுடன் இருவருக்குமே பயன்படுத்தலாம்” சண்முகம் கெஞ்சினான்; மன்றாடினான்; காலில் விழாத குறையாக கேட்டுக் கொண்டான்.

மனோகரன் மசியவில்லை.

“எனக்கு நல்லதல்ல என்று சொல்லி எங்கள் இருவரையுமே சாகடிக்க முயல்கின்றாய். உன்னை வளர்த்து, ஆளாக்கி, டாக்டராக்கிய உன் அக்காமேல் ஆணையாகச் சொல்கின்றேன். என் சொல்லைத் தட்டாதே!

மனோகரன் பணிந்தான்.

* * * * *

சண்முகத்தின் இரத்தம் சாவித்திரிக்குச் செலுத்தப்பட்டபோது, அவள் உடம்பு சிறிது துடித்தது. சண்முகத்தின் இதயம் துடித்தது!

அவள் புரண்டு படுத்தாள்; அவன் மிரண்டு நோக்கினான். மெல்லக் கண்களை விழித்துப்பார்க்க முயன்றான்; சொல்லமுடியாத சோகத்தில் சிக்கித் தவித்தான் சண்முகம்.

காறித் துப்புவாளா? அல்லது கனிந்து நோக்குவாளா? என்ற பயத்தில் நெஞ்சு துடிதுடிக்க, நினைவு படபடக்க, தேசம் நடுநடுங்க சண்முகம் நின்றபோது—

சாவித்திரியின் கண்கள் மலர்ந்தன; ஆச்சரியத்தால் அகலவிரிந்தன.

அருகே நிற்பது யார்? அவளை ஆள
தெய்வமா?

சோர்ந்து துவண்டு கிடந்த
உடம்பு முழுவதும் அப்போதுதான்
புத்தம் புது இரத்தம் பரவுவதைப்
போன்ற உணர்ச்சி ஏற்பட்டது.

“நீங்கள் வந்துவிட்டீர்களா?”
நோயினால் மெலிந்த குரல்ல அது;
நிறைவினால் லொலிந்த குரல். அந்
தக் குரலிலே குயிலும் கிளியும் குலா
வியதைச் சண்முகம் உணர்ந்தான்.

“வந்துவிட்டேன் சாவித்திரி,
உனக்கு வாழ்வளிக்க வந்து விட்
டேன். உன்னை என்னுடையவ
ளாக்க வந்துவிட்டேன். காலமெல்
லாம் கைகோர்த்து காதல் நடனம்
புரிய வந்துவிட்டேன். நெஞ்சருகி,
நினைவுருகி, உடலுருகி, உயிருருகி
உன்னை நீயே மாய்த்துக் கொள்ள
விருந்த இந்த இறுதி நேரத்தில்
ஒரோடியும் வந்துவிட்டேன். கால
னுடன் வாதாடித் தன் கணவனின்
உயிரை மீட்டுவந்த சாவித்திரியைப்
போல், காலனுடன் போராடி என்
இனிய சாவித்திரியின் உயிரைக்
காப்பதற்கு வந்து விட்டேன்” என்
றெல்லாம் தன் இதயத்து இன்ப
உணர்ச்சிகளை அவளிடம் கொட்டித்
தன் அன்புச் சங்கிலியால்
அவளைக் கெட்டியாகக் கட்டிவிட
எண்ணியிருந்தான் சண்முகம்,

முடியவில்லை. துக்கம் தொண்
டையை அடைத்து வார்த்தைகளை
அமுக்கியது.

தன் புறக்கணிப்பினால், தன்
சந்தேககத்தினால், தன் அவசர புத்தி
யினால், வலிவிழந்து, வளப்பிழந்து
வாழ்விழந்து வாடிக்கொண்டிருக்கும்
அந்த வண்ணமலரைக் கண்டதும்
அவன் இதயம் கரைந்து கண்ணீ
ராக ஒழுகியது.

என்பதையும் மறந்து, சாவித்திரி
யின் கட்டிலருகே சென்று அவளை
அப்படியே அள்ளி அணைத்தான்
உரிமையுடன் சண்முகத்தின் மா.
பில் சாய்ந்தபடி அவளை ஏறிட்டுர்
நோக்கினான் சாவித்திரி,

இடைக்கிடை சொட்டுச் சொட்
டாக விழுந்த கண்ணீர் இப்போது
ஆருகப் பெருகியது. சண்முகத்தின்
கண்ணீரால் சாவித்திரியின் கன்னங்
கள் நனைய, சாவித்திரியின் கண்
ணீரால் சண்முகத்தின் மார்பு
நனைய, இருவருமே அந்தக் கண்
ணீர் வெள்ளத்தில் முழுகி எழுந்து
தத்தம் குறைகளையும் கறைகளையும்
கரைத்துக் கழுவிக்கொண்டனர்.

அவன் அவளைப் பார்த்தான்.

அவன் அவளைப் பார்த்தான்.

வெறும் வாய்ச் சொற்கள்
என்ன பயனும் விளைவிக்கமுடியாத
அந்தப் பேரின்ப நிலையில், உலகத்
தின் காதல் பாஷைகள் அத்தனையு
மையும் அந்த இரண்டு சோடிக்
கண்களும் பரிமாறிக்கொண்டன.

அவனுடைய கண்களின் சூரிய
ஒளியை அவள் பருகினாள், சாவித்
திரியின் சந்திர வதனத்தை அவன்
தன் கண்களுள் நிறைத்தான். இன்
பப் பெருமித்தால் இருவர் மார்
பும் விம்மித் தணிந்தன.

நினைக்க வேண்டிய வற்றை
மறந்து, மறந்து போனவற்றை
நினைத்து, நிமிடங்களை யுகமாகக்
முயன்று கொண்டிருந்தார்கள்.

“அக்காவையும் அத்தானையும்
இப்பொழுதே அழைத்து வருகின்
றேன். தம் இலட்சியம் நிறைவேறி
யதைக் கண்டு எவ்வளவு மகிழ்ச்சி
அடைவார்கள் தெரியுமா?” என்று

வெளியே சென்றது அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை.

அதோ! இன்ப ஏணியின் உச்சியில் ஏறி ஆகாச ஊஞ்சலில் ஆனந்த நடனம் ஆடுகின்றார்கள்; சொர்க்கத்தை நிறைத்துள்ள இன்பப் பெரு வெள்ளத்தில் இணை பிரியாது நீச்சல் அடிக்கின்றார்கள்.

நாய கலைக்க வேண்டாம். மயன்னைதைக் குலைக்க வேண்டாம். காலம் முழுவதும் கண்ணீரால் நீந்தியவர்கள் இனியாவது களிப்புடன் வாழட்டும். கண்ணீராலும் செந்நீராலும் அவர்கள் கட்டியெழுப்பிய காதற்கோட்டை, உலகத்துக் காதலர்கட்கெல்லாம், ஒளியூட்டி, உணர்வூட்டி, வழிகாட்டட்டும்.

(நிறைவு பெற்றது)

ஜோலிக்கும் வைரங்கள்

அழகிற் சிறந்த ஆபரணங்கள்

இவைகட்கு எம்மிடம் வாருங்கள்!

நவநாகரிக டிசைன்களில்

நகைகள் குறித்த காலத்தில்

ஓடருக்குச் செய்து கொடுக்கப்படும்

பிரகாச ஆபரண மாளிகை,

Prop: S. ஞானப்பிரகாசம்

83, கன்னாதிட்டி,

யாழ்ப்பாணம்.

கலைச்செல்வி

இனஞர் மன்றம்

இளம் நண்பர்களே!

வணக்கம். நீங்கள் ஒவ்வொரு வரும் ஒவ்வொரு துறையில் திறமையுடையவர்கள். அந்தத் திறமையைக் கண்டுபிடித்து, வளர்த்து, அதனால் உங்களுக்கும் உலகத்திற்கும் நன்மை உண்டாகச் செய்யவேண்டும் என்பது என் அவா. எழுத்து சங்கீதம், நடனம், ஓவியம் முதலிய வற்றில் போட்டிகள் ஏற்படுத்திப் பரிசுகள் வழங்கவேண்டுமென்பது என் ஆசை. இவைகளை நிறைவேற்றுவதற்காகத்தான் இப்புதிய பகுதியின் பொறுப்பை நான் ஏற்றுள்ளேன்.

பேரூ நண்பர்கள் சங்கம், மாணவர் அறிமுகம், ஆகியவை மன்றத்தின் விசேட அங்கங்களாக விளங்கும். ஏழுவயதிற்கும் இருபத்தைந்து

வயதிற்குமிடைப்பட்ட ஆண் பெண் அனைவரும் இங்குள்ள விண்ணப்பத்தானே நிரப்பி உறுப்பினராகலாம். (மாணவர் — குழந்தைகள் திட்டத்திற்கு விண்ணப்பம் அனுப்பியவர்கள், மன்றத்தின் உறுப்பினராகப் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளனர்).

கதை, கவிதை, கடிதம் எழுதும் போது ஒவ்வொருவரும் தம் உறுப்புரிமை இலக்கத்தைக் குறிப்பிடவேண்டும். கதை கட்டுரைகளுடன் உள்ளே 10 சத முத்திரை வைத்து அனுப்ப மறக்கக்கூடாது.

வெள்ளைத் தாளில் மையினால், சுருக்கமாக, தெளிவாக எழுதி, உங்கள் கைவண்ணத்தைக் காட்டுங்கள் பார்க்கலாம்!

“இளவரசு”

கலைச்செல்வி இனஞர் மன்றம்.

முழுப் பெயர்:

முகவரி:

பாடசாலை:

வயது: பிறந்த திகதி:

திகதி:
கையொப்பம்

- 1 சீ. இந்திராணி
மகளிர் உயர் நிலைப்பள்ளி
பண்டத்தரிப்பு
- 2 ச. சந்திரலால்,
சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை
கந்தர்மடம்
- 3 த. யோகலட்சுமி
அரசினர் மகளிர் கல்லூரி
சாவகச்சேரி
- 4 சி. சகுந்தலா
யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி
வட்டுக்கோட்டை
- 5 க. செல்வநாயகி
அரசினர் மத்திய கல்லூரி
வேலளை
- 6 க. சபாநாதன்
மகாஜனக் கல்லூரி
தெல்லிப்பளை
- 7 ச. அனந்தகோபன்
இந்துக்கல்லூரி
மானிப்பாய்
- 8 க. நாகராசா
விக்டோரியாக் கல்லூரி
சுனிபுரம்
- 9 க. பேரம்பலம்
பொன்னம்பல வித்தியாலயம்
கரணவாய்
- 10 க. பவானி
செங்குந்த இந்துக்கல்லூரி
திருநெல்வேலி
- 11 சு. மகாலிங்கம்
ஸ்கந்தவரோதயக் கல்லூரி
சுன்னாகம்
- 12 த. செல்வரத்தினம்
நடேஸ்வரக் கல்லூரி
காங்கேசன் துறை.
- 13 சி. புவனேஸ்வரி
அரசினர் கனிஷ்டபாடசாலை
கச்சாய்

- 14 த. சிவநாதன்
வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம்
யாழ்ப்பாணம்
- 15 நா. கோமதி
ஸ்ரீலக்ஷ்மி காசிவாசி சுவாமிநாத
சுவாமிகள் செந்தமிழ்க்கல்லூரி
திருப்பனந்தான்
தஞ்சாவூர்
- 16 த. இந்திராணி
சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி
யாழ்ப்பாணம்
- 17 நா. குமாரசாமி
மத்திய கல்லூரி
மட்டக்களப்பு
- 18 செ. காங்கேயன்
பரமேஸ்வரக் கல்லூரி
யாழ்ப்பாணம்
- 19 செ. சுந்தரலிங்கம்
யூனியன் கல்லூரி
தெல்லிப்பளை
- 20 கு. நாகேஸ்வரி
அர்ச், அந்தோனியார் பாடசாலை
இறக்குவாளை
- 21 மு. விசாலாட்சி
அர்ச். குசையப்பர் பெண்கள்
பாடசாலை
கம்பளை
- 22 சி. நாகேஸ்வரன்
இந்துக்கல்லூரி
மல்லாகம்
- 23 கோ. பரமேஸ்வரி
மே/பா கா. கோவிந்தசாமி
காரைதீவு E. P.
- 24 நா. நடராசா
அரசினர் சிரேஷ்ட பாடசாலை
வவுனியா
- 25 எஸ். கணேஸ்
ஊவாக் கல்லூரி
பதுளை

தொடரும்,

ஶ குழந்தைகளின் குறும்புச் சிரிப்பை
ஶ ஶெண்களின் இயற்கை எழிலை
ஶஶ திருமணக் காட்சிகளை

உயிரோவியமாக்கித்
தருகின்றோம்.

ஶஶஶஶ
ஶஶஶ
ஶஶ
ஶ
பி பி
றி றி
ன் ஶ்ன்
ஸ்

(அதிபர்: M. நடராஜா)

கே. கே. எஸ். விதி

::

சுன்னுகம்.

[16ம் பக்கத் தொடர்ச்சி]

கநாநாயக் - A. ஜெயகௌரி - பரவாயில்லை.

ஆரம்பத்தில் காட்டிய நடிப்பை, நடராஜன் (K. M. வாசகர்) இறுதிக்காட்சியிலும்விரவியிருக்கலாமே. உடைந்த போத்தலுடன் கதாநாயகன் அருகே நெருங்க, பஞ்சு மெத்தைச் சோபாவை ஒரு கையால் பிடித்துக்கொண்டு, மற்றக் கையால் அதைத் தேய்த்துக் கொண்டிருப்பவர், குறுக்கே பாய்ந்த காதலி குத்துப்பட்டு இறந்ததும், சோபாவைத் தேய்த்துக் கொண்டு நின்று சாவதின் மர்மம்..... அவருக்கும் டைரக்டருக்குந்தான் வெளிச்சம். இது மாத்திரமா? உள்ளே நுழைந்த இன்ஸ்பெக்டர் குறிப்புகளை முதல் வேலையாக எடுத்துவிட்டு, கையில் இரத்த மொழுக நிற்கும் கதாநாயகனிடம் இதெல்லாம் என்ன? யார் செய்தது? என்று கேட்கும் விந்தையையும், இரண்டு கொலைகளைச் செய்தவனை சுமாவிட்டு விட்டு ஆசனத்தில் சாவதான மாக உட்கார்ந்து குறிப்பெடுக்கும் துணிச்சலையும் என்னவென்று கூறுவது?

நடுவே ஒரு ஹாஸ்ய நிகழ்ச்சியையும் திணித்திருந்தார்கள் நீட்டக்குறையை நிவிர்த்தி செய்ய. அதில்—

“ஏட்டையா ஏட்டையா” என்கிறார்களே, யார் அந்த ஐயா என்று பார்த்தால்..... அடக்கர்மமே... இலங்கைப் பொலிஸ்காரர்! அந்த நிகழ்ச்சி ஊர்பேர் தெரியாத ‘அனாதை’யாகி விடக் கூடாதே என்பதற்காக அதில் வந்து போகும் ஏராளமானவர்களில் ‘சோடாச் சொக்குவை’ மாத்திரம் அடுத்த காட்சியிலும் புகுத்தி முன்னையதுடன் ஒட்டுப்போட்டிருக்கிறார்கள். அந் நிகழ்ச்சி எல்லோரையும் சிரிக்கவைத்த உண்மையையும், யாவரினதும் குறையிலா நடிப்பையும், குறிப்பிடத்தக்க ஐஸ்கிறீம் ஐயாசாமி (T. S. அமிர்ஜான்)யையும் சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.

செட்டிங் மாத்திரமல்ல. இடியிடிப்பதும் மின்வெட்டுவதும் கூட நன்று.

எது எது எப்படி எப்படியிருந்தபோதிலும் அது ஏற்படத்தான் செய்கிறது. எது? திருப்தி! ————— ‘சதா’

நகைச்சுவைக் கட்டுரைப் போட்டி

முடிவுகள் : அடுத்த இதழில்.

“நகைச் சுவையும் நல்ல கருத்தும் கலந்தென்றும்
பகையுணர்ச்சி மாய்க்கும் பட் பட்”

பட்! பட்!!

—தாண்டவக்கோன்—

ஆர். எம் யூசுப், புத்தளம்.
கே: தாண்டவக்கோன் யார்?

ப: நான்தான்!

கு. ஹரிஹாசர்மா, 38, கொட்டே
போம் தெரு. கொழும்பு.
கே: 'கலைச்செல்வி'யில் விளையாட்
டுப்பகுதி, சினிமாப்பகுதி முதலிய
வற்றை இன்னும் ஏன் ஆரம்பிக்க
வில்லை?

ப: ஏதாவது புதிய பகுதியைத்
தொடக்கினால் அதை மற்றைய பத்
திரிகைகளும் பாராட்டிப் பின்பற்று
மளவிற்குச் சிறப்பாகச் செய்யவேண்
டும் என்பதுதான் ஆசிரியர் குழு
வின் அபிப்பிராயம். சினிமாப் பகு
தியை உடனடியாக ஆரம்பிப்பதற்கு
பல கஷ்டங்கள் உள்ளன. அவற்றை
மெல்ல மெல்ல நீக்கி, அடுத்தவருட
ஆரம்பத்திலாவது ஆரம்பிப்பதற்கு
முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. கல்
லூரிகளில் நடைபெறும் விளையாட்டு
நிகழ்ச்சிகளின் விபரங்களும், விளையாட்டு
வீரர்களின் அறிமுகமும்
'இளைஞர்மன்றத்'தில் இடம்பெறும்.
செல்வி. க. நாகலட்சுமி. மெயின்
வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

கே: ஒரு பொருட் பன்மொழி
என்பதற்குச் சிறந்த உதாரணம்
ஒன்று தரமுடியுமா?

ப: நேயர் விருப்பம்; திரைஇசை;
நீங்கள் கேட்டவை; படப்பாட்டுகள்;
இசைத்தட்டுச் சங்கீதம்; கதம்ப
இசை!—இவையெல்லாம் ஒரு பொரு
ளைக்கானே குறிக்கின்றன?

பொ. புண்ணிய மூர்த்தி, புத்தூர்,

குனி இதழில் வெளியான "வாழ்வு
அளித்த தெய்வம்" என்ற கதையை
எழுதிய 'வதனி' யார்?

ப: இன்னும் சில நல்ல சிறுகதை
கள் எழுதி, எழுத்துலகில் நிரந்தர
இடத்தை அடையும்வரைக்கும் தன்
சொந்தப் பெயரை வெளியிடவேண்
டாமென்பது 'வதனி'யின் வேண்டுகோள். அந்த வேண்டுகோளைப்
புறக்கணிப்பது சரியா, தம்பே?

"இளங்குமரன்" கொழும்புத்துறை,
யாழ்ப்பாணம்,

கே: ஆரியக்கூத்தாடினாலும் காரி
யத்தில் கண்ணாயிரு" என்றொரு பழ
மொழி உண்டல்லவா? "ஆரியக்
கூத்து" என்பதின் பொருள் என்ன?

ப: ஆரியர்கள் கூத்தாடும்போது
சில முக்கிய கருத்துக்களை மறைத்து
விடுவார்கள். அவர்கள் கூத்தாடு
வதாக மேலுக்குத் தோன்றினாலும்,
அவர்கள் கவனமெல்லாம்
வேறெங்கோ இருக்கும். ஆனால்
தமிழ்க் கூத்தில் எல்லாமே வெளிப்
படையாகத் தோன்றும்.—இது சுன்
கைக் குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்
களிடம் பயின்ற ஒரு தமிழ் ஆறி
ஞரின் கருத்து. வேளேர் அன்பர்
கூறியதையும் சொல்லிவிடுகின்றேன்:
இராமநாடகம்தான் பழைய காலத்
தில் தென்னகத்தில் பிரபலமடைந்
திருந்த கூத்து ஆரியர்களுடைய
அந்தக் கூத்தைத் தமிழர்கள் ஆடி
னாலும் தமது பண்பாட்டுக் கொவ்
வாதவற்றை நீக்கிவிட்டு, தங்கள்
கொள்கைகள், கருத்துக்கள் சிலவற்
றைப் புழுத்தி ஆடினார்கள். ஆரியக்
கூத்தாடினாலும், தம் காரியத்தில்

கே: திரு. இளங்கீரன் இதுவரையில் எத்தனை நாவல்கள் எழுதியுள்ளார்?

ப: மொத்தம் பதினேழு நாவல்கள். பைத்தியக்காரி, பொற்கூண்டு ஒரே அணைப்பு, மீண்டும் வந்தான், கலாராணி, காதல் உலகிலே, அழகு ரோஜா, நீதிபதி, வண்ணக்குமாரி, பட்டினித்தோட்டம், எதிர்பார்த்த இரவு தென்றலும் புயலும் ஆகிய 12 நாவல்களும் நூல் வடிவம் பெற்றுள்ளன. தினகரனில் தொடர்நாவல்களாக வந்த புயல் அடங்குமா? சொர்க்கம் எங்கே? மனிதர்கள், நீதியே நீ கேள், இங்கிருந்து எங்கே?—ஆகியவை விரைவில் நூல் வடிவம் பெறும். மரணக்குழி, ஆணும் பெண்ணும், மனிதனைப்பார், பாரதி கண்ட சமுதாயம், இலங்கையின் இரு மொழிகள் ஆகிய கட்டுரைத் தொகுதிகளும், 'காதலன்' என்ற நாடகமும் இவர் பெயரால் வெளிவந்துள்ளன, ஆனால், பாரதி கண்ட சமுதாயம், தென்றலும் புயலும், இலங்கையின் இரு மொழிகள் ஆகிய மூன்று நூல்கள் மட்டுமே இப்போது கடைகளில் விற்பனைக்குக் கிடைக்கும். எழுத்தையே நம்பி வாழும் இவ் அன்பரின் இப்போதைய சரியான முகவரியையும் கூறிவிடுகின்றேனே!: இளங்கீரன், 34, பிரப்பங்குளம் வீதி யாழ்ப்பாணம்.

ஏ. ஆர். எம். சக்கரிய்யா. சிரேஷ்ட பாடசாலை, கிண்ணியா,

கே: மூன்று எழுத்துக்களைக் கொண்ட ஓர் ஊரின் பெயரில் முதல் எழுத்தை எடுத்துவிட்டால் கௌரவத்திற்குரியவரைக் குறிக்கும்; நடு எழுத்தை எடுத்தால் மிருகத்தின் பெயர் வரும்; கடைசி எழுத்தை எடுத்தால் ஒரு குடிவகையாகும். ஊரின் பெயர் என்ன?

ப: மதுரை!

மாலா மாலினி சகோதரிகள், யாழ்ப்பாணம்.

கே: இருபதாம் நூற்றாண்டின் பின் ஆண்டுகளின் நிலை எவ்வாறு இருக்கும்?

ப: முகத்தில் கரி பூசப்பட்டிருக்கும் பரமனின் தலையில் கைவைக்கப்போன பத்மாசுரனைப்போல், சமுதாயநிலைமை கொடுத்த ஆண்டுகளையே பசுமையலறைக்குள் தள்ளிவிடுவார்கள் பெண்கள்!

க. துளசிகாமணி, நெடுங்கோணி.

கே: மனிதன் எப்பொழுது மனிதனாக வாழ்கின்றான்?

ப: பிறந்து ஒரு சில நிமிடங்கள் வரை; இறப்பதற்கு ஒரு சில நிமிடங்கள் முன்பு தொடக்கம்!

கே: எது பெரிது, வறுமையா? மொழியா?

ப: வறுமையின் கொடுமையைப் பொறுக்க முடியாது. மொழியை இழப்பதை நினைக்கவே முடியாது. பசி வந்திடப் பத்தும் பறந்து போம். மொழியை இழந்தால் ஆமையாக, ஊமையாக இருக்கவேண்டியதுதான்!

R. S. சுப்பிரமணியம் உரும்பிராம் வடக்கு

கே: "விவேகியில் வெளியாகும்" "வன்னியின் சொல்வி" என்ற சரித்திரக் கதைகளை ஆசிரியரின் முகவரியைத் தெரிவிப்பீர்களா?

ப: திரு. V. S. இராசரத்தினம் (சுச்சாயில் இரத்தினம்) தேவாலகந்தைத் தோட்டம். டெனியோவிற்கை

"வட்டுக்காளம்" வட்டுக்கோட்டை

கே: தாண்டவக்கோன் குயுத்தியாரின் நண்பன் என்கின்றேன் நான் ஆனால் ஏன் நண்பரொருவர் தாண்டவக்கோன் குயுத்தியாரின் சீடன் என்று சொல்கின்றார். எம்மில் யார் சரி?

ப: தாங்கள் கூறுவதில் பொய்யில்லை; தங்கள் நண்பரின் கூற்றிலும் உண்மை இல்லாமல் இல்லை.

க. ராஜி, திருநெல்வேலி
கே: எனது கை ரேகைப் படம் அனுப்பியுள்ளேன். என்னைப்பற்றிக் கூறுங்கள் பார்க்கலாம்?

ப: முற்போக்குக் கொள்கைகளை ஆதரிப்பவர். நல்ல ஆரோக்கியம் இப்போது செல்வம் குறைவு, ஒரு சில ஆண்டுகளில் நிறைந்த செல்வம் வரும். சக்தி, முருகன் ஆகிய தெய்வங்களில் அதிக நம்பிக்கையுண்டு. பெரிய மனிதர்களின் மத்தியில் நல்ல செல்வாக்கு உண்டு. தேவையற்ற விஷயங்கட்காக மனத்தை அலட்டிக்கொள்ளாதலையும் சோம்பலையும் நிறுத்திவிட்டு, கல்வியில் அதிக அக்கறை எடுத்தால், பிற்காலத்தில் கீர்த்தியுடன் வாழலாம்.

சோ. ஜெயராணி 3ம் கட்டையாழ்ப்பாணம்.

கே: எனது கைரேகை அனுப்பியுள்ளேன், பலன் கூறுவீர்களா?

ப: இப்பொழுது பலவித கஷ்டங்கள் சூழ்ந்துள்ளன. பூரண ஆயுளுண்டு. பிடிவாத மனப்பான்மை இருப்பதால் அடிக்கடி மற்றையோருடன் வாக்குவாதங்கள் ஏற்படும் நடக்கவிருப்பவற்றை ஓரளவு முன்பே அறியும் சக்தி இருக்கின்றது. தெய்வநம்பிக்கை பெரியோருக்குக் கீழ்ப்படியும் குணம், சுறுசுறுப்பான போக்கு ஆகியவை உண்டு.

S பூரணி செம்மணி ரூட், யாழ்ப்பாணம்

கே: அண்ணா, என் கை ரேகையைப் பார்த்து என்னைப்பற்றிக் கூறுங்கள் பார்க்கலாம்?

ப: அருள் நிறைந்த கை, உள்ளம் தூய்மையானது, ஆளமான சிந்தனையுடன் நான் எதையும் செய்யும் சபாவம். இப்போது கஷ்டகாலம்.

அடிக்கடி சிறு சுகயீனம் ஏற்படலாம் அதிக முயற்சி எடுத்தாற்றினால் கல்வியில் தேர்ச்சி அடைய முடியும். நடுத்தரமான செல்வ நிலை. நாக சரபம் உண்டு. சோம்பலை நீக்க வேண்டும். நல்ல பேச்சு வன்மை இருக்கின்றது. எதிர்காலத்தில் அரசாங்க வேலை கிடைக்கலாம்.

மு காளித்தம்பி, கற்கோவளம், பருத்தித்துறை
கே: சோஷலிஸம் எங்கே இருக்கின்றது?

ப: தங்களைச் சோஷலிஸ்டுகள் என்று சொல்லிக் கொள்வோரின் நாவிலும் தங்கள் வினாவிலும்! சில நல்லவர்களின் கருவிலும்.

கே: கடவுளைப் பற்றி தங்கள் கருத்து?

ப: கூப்பிட குரலுக் கெல்லாம் ஓடிப்போய், திட்டு வாங்கி, அவமானத்தைச் சமந்துவரும் அப்பாவீ!

“ஜெயத்தம்பி” கொழும்புத்துறை, யாழ்ப்பாணம்.

கே: திறை வாழ்க்கையில் எழுத்தாளனுக்கும் ஏமாற்றத்திற்கும் அதிக சம்பந்தம் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. உங்களுக்கு?

ப: எழுத்தாளனுக்கு மட்டுமல்ல, எல்லா மனிதர்களுக்குமே ஏமாற்றம் பொதுச் சொத்தாகத்தான் இருக்கின்றது. திறமையுடைய எழுத்தாளன் தன் ஏமாற்றத்தையே கதையாக்கி, கவிதையாக்கி மன ஆறுதலையும், புகழையும் சில சமயம் பணத்தையும் பெறுகின்றான். மற்றைய மனிதர்கள் அதையே நினைந்து நினைந்து நெஞ்சம் உருகுகின்றனர்!

கே: ஈழத்தில் தமிழ் மக்கள் மத்தியிலே சிங்களத்தைத் திணிப்பவர்கட்கும் பாரதத்தில் தென்னக மக்கள் மத்தியில் இந்தியைத் திணிப்பவர்களுமுள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் என்ன?

ப: இரண்டு பேருமே மொழி வெறியர்கள் தான். ஆனால் இந்த வெறியாரத்திலுள்ளோரின் கண்களை மறைக்கவில்லை; இங்குள்ளோரின் கண்களை மறைக்கப் பார்க்கின்றது. தமிழ்வண்ணன், வேலனை கிழக்கு, வேலனை.

கே: தீவுப்பகுதி மக்களைப் பற்றித் தாங்கள் என்ன நினைக்கின்றீர்கள்?

ப: தீவுப்பகுதியில் நாம் தடுக்கி விழுந்தால் ஒரு தமிழாசிரியர் மீதோ, சுருட்டுக் கடைக்காரர் மீதோதான் விழவேண்டும். இலங்கையில் காகம் இல்லாத சில இடங்களைப் பார்த்தாலும் தீவுப்பகுதி மக்கள் இல்லாத இடங்களைப் பார்க்க முடியாது. யாழ்ப்பாணத்தின் செல்வ நிலைக்கு இவர்கள் பெருமளவில் காரணமாயுள்ளார்கள். காரைதீவில் (நகரில்) சிங்கப்பூர் பென்ஷன் காரரும் வேலணையில் கிறிஸ்தவர் எனும், புங்குடுதீவில் வியாபாரி எனும், நயினாத்தீவில் பழமை வாதி எனும் நெடுந்தீவில் மது அருந்துவாரும், அனைகருளர்

கே: தமிழ்வண்ணன் தற்பெரு மெக்காரர் என்கிறார்களே ஏன்?

ப: ஒவ்வொரு “கல்கண்டு” இதுழிலும் தன் படங்களுையே ஒழுங்காக வெளியிட்டு. தன்னைப் பற்றித் தானே புகழ்ந்தெழுதி, மற்றையவர்கள் எல்லாம் மகா அறிவிலிகள் என்ற நினைப்பில் தன் மனம் போனபடி எழுதிக் கொண்டுவரும் அவரை வேறப்படி அழைப்பது? அவருடைய தலைவீங்கித் தன தகிடு தத்தம். தற்பெருமை—ஆகியவற்றை ஒரு கட்டுரை உருவில் விரைவில் உங்களுக்குத் தரலாமென நினைக்கின்றேன்.

நா. சாந்தாதேவி, கொக்குவில், கிழக்கு.

கே: சொல்லாமற் செய்பவர் பெரியோர். சொல்லியும் செய்யாதவர்?

ப: மிகப் பெரியோர்! மணியம், களபூமி காரைநகர்.

கே: வீட்டிலிருக்கும் பெண்கள் கிமோன அணிவதேன்.

ப: வெளியே செல்லும்போது அணிய முடியாததால்!

தாண்டவக்கோன்.

மே/பா கலைச்செல்வி,
சுன்னாகம்.

ரோகினி—சித்திரா

இப்போது சில காலமாக இலங்கையின் பல பகுதிகளில் இசை விழாக்கள் நடைபெற்று வருகின்றன. இந்நாட்டு வித்துவான்களும் இந்திய வித்துவான்களும் உற்சாகமுடன் பங்கு பற்றி இசைக்கலை வளர்ச்சிக்கு உதவிவருகின்றனர். கலையார்வமுடைய ஸ்கந்தவரோயக் கல்லூரி ஆசிரிய திரு துரைராசா B.Sc. அவர்களின் புத்திரிகளான செல்வி ரோகினி, செல்வி சித்திரா ஆகியோர் இசைப்புலவர் திரு. சண்முகரத்தினம் அவர்களிடம் வாய்ப்பாட்டும், சிதம்பரம் திரு. R. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களிடம் வீணையும் கற்று இசைக்கலையில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்று வருகின்றனர். உடுவில் இம்மாதம் நடைபெறவிருக்கும் விழாவிலும் இச்சகோதரிகள் பாடுகின்றனர். இக்கலைச்செல்விகளின் படத்தை இம்மாத அட்டையில் மகிழ்ச்சியுடன் வெளியிடுகிறோம்.

அறிவு வளர்ச்சிப் போட்டி : இல: 4.

சரியான விடையும் பரிசு பெற்றோர் விபரங்களும்.

1	2			3	
வி	க	ட	க	வி	
4	ப்	பு		டு	5
யா					ஆ
6	பி		7		
ச			நா	த	ம்
		8		லை	
ர்		க	ட		
	9	ம்	க	10	
	ச			சே	
11	ற்				
சொ		ப	ம்		ல்

இங்கே கொடுக்கப்பட்டுள்ள சரியான விடை எங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தது

For Lanka Nitri Ltd
Sod K. N Eliyathamby
MANAGING DIRECTOR

முதன்முதலாக இப்போட்டிக்கு முன்று நேயர்கள் புற்றிலும் சரியான விடை அனுப்பியிருந்தனர். திருவுளச்சீட்டுப் படி கீழ்க்கண்ட இருவருக்கும் பரிசுகள் வழங்கப்படுகின்றன.

முதலாம்பரிசு: 15 ரூபா
ருமதி. சோ. நாகேஸ்வரி
மயிலணி
சுன்னாகம்.

இரண்டாம் பரிசு: 10 ரூபா
செல்வி T. அன்னரத்தினம்
நாச்சிமார் கோவிலடி
கட்டுவன்
தெல்லிப்பளை.

சரியான விடையனுப்பிய முன்னுருவது நேயர்
செல்வன். அ. குமாரசாமி,
56/1, நெடுங்குளம் வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

பரிசுப் பணம்
அக்டோபர் 5-ல்
அனுப்பிவைக்கப்படும்.

கீழ்க்கண்ட 82 நேயர்களும் ஒரு பிழையுடன் விடையனுப்பியிருந்தனர். வி, சந்திரசேகரன், சாவகச்சேரி; நெஜிஹ ஆசீர்வாதம், சுண்டிக் குளி; த, புவனேஸ்வரி, திருநெல்வேலி கிழக்கு, எம். ரி. பறாக், அக்கரைப் பற்று; T, செல்வமணி, நவாலி தெற்கு; ம. வ. கானமயில்நாதன், [வட்டுப் கோட்டை; S. குணசிங்கம், கட்டப்பிராய்; சி, சரோஜினிதேவி, சுண்டிலிப் பாய்; ஈ. செல்வரத்தினம், நவாலி தெற்கு; வ. சிவபாலன், மயிலணி வடக்கு; K. தங்கரத்தினம். கழுத்துறை; பொ. கந்தசாமி கந்தரோடை; பி. வி, ஜெய ரட்டணம், கொழும்புத்துறை; ஆ. சாவித்திரி, சுண்டிலிப்பாய் வடக்கு; ப, அப்

துல் கபூர். காத்தான்குடி; V. இளையதம்பி. காத்தான்குடி; சோ. பாலசுந்தரம், தம்பலகமம்; பத்மாவதி குமாரசாமி, மண்டூர்; வி. சிங்காரவேல், திருக்கோணமலை; மா. சிற்றம்பலம் யாழ்ப்பாணம்; தருமசோதி தருமலிங்கம், யாழ்ப்பாணம்; G. குணதாஸ், கந்தர்மடம்; சி. நாகேஸ்வரிதேவி, இடைக்காடு; து. யோசாம்பிகை, நெடுங்கேணி; K. T. சிங்கம், டிக்கோயா, கு. சிதம்பரநாதன், களபூமி; வ. சிவயோகரத்தினம். கொழும்புத்துறை; கு. ரோஹிணி, நீராவிடடி; ப. அம்பிகாபதி, கந்தர்மடம்; க. அமிர்தகுமாரி, ஆணைக்கோட்டை; பா. அருமைநாயகம் கிளிநொச்சி; தெ. இந்திரக்குமார், கோண்டாவில்; வி. சுவர்ணலலிதா, கந்தரோடை; க. தியாகராசா சங்குவேலி வடக்கு; சு. மகாலிங்கம், அளவெட்டி தெற்கு; க. இரத்தினவேல், அளவெட்டி தெற்கு; க. இராமலிங்கம், மன்னூர்; ம. திருஞானசம்பந்தன், சுன்னாகம்; K. மாணிக்கேந்திரன், சுன்னாகம்; கு. மரியதாசன், உருத்திரபுரம்; மு. வ. மாணிக்கவாசகர், வேலணை. கு. தவமணி மேரி, திரியாய்; பொ. சிவஞானம், சுன்னாகம்; கி. பூஜெயகுமரபதி, இடைக்காடு; சி. சிறீஸ்கந்தராசா. கரவெட்டி மேற்கு; R. சின்னத்தம்பி, திருநெல்வேலி; க. குணபாக்கியம், கண்டி; ந. மகேஸ்வரன் திருநெல்வேலி மேற்கு; து. நல்லநாயகி. நல்லூர்; K. H. சர்மா, கொழும்பு-13; செ. ஆறுமுகராசா, பண்டத்தரிப்பு; K. M. H. காலிதீன், கிண்ணியா; T. சரோஜினி, சங்குவேலி வடக்கு; த. விபுலானந்தா, ஊரெழு; சி. சுசீலா, மாணிப்பாய் மேற்கு; M. தர்மராஜன், சரவணை மேற்கு; மு. குணரத்தினம் சங்காணை; எம். எம். நிஸாம், அக்கரைப்பற்று; அ. சிவபாதசுந்தரம், பருத்தித்துறை; க. பரராஜசிங்கம், கைதடி; C. அமர்நாததேவி, வண்ணூர்பண்ணை; S. பூமணி, திருநெல்வேலி; பொ. ஈஸ்வரதாசன், சங்குவேலி தெற்கு; சி. சிவஞானசுந்தரம், ஏழாலை; சந்திரன் நடராசா, மட்டக்களப்பு; வை. சச்சிதானந்தசர்மா, காரைநகர்; அ. பாலசுந்தரம், பருத்தித்துறை; அ. ந. தில்லைவிநாயகம், நல்லூர்; செ. தவமணிதேவி, வேலணை; சி. சிவதாசன், சங்காணை; கு. பரமேஸ்வரன், நோட்டன் பிரிட்ஜ்; வி. குகனேசன், புங்குருதீவு; வி. கனேசன், உடுவில்; ராஜி கணபதிப்பிள்ளை, திருநெல்வேலி; ம. செல்வரத்தினம், சித்தன்கேணி; க. குமரேசன், வண்ணூர்பண்ணை; க. மகேஸ்வரி, அளவெட்டி; செ. கேசரத்தினம், சுன்னாகம்; திருமதி நவமலர் பாக்கியநாயகம், மட்டக்களப்பு; சி. க. இராசதுரை, சங்காணை கிழக்கு; ச. கு. இராதாமணன், யாழ்ப்பாணம், சு. அன்னபூரணம், நல்லூர்

62 நேயர்கள் இருபிழையுடன் விடையனுப்பியிருந்தனர். இடமின்மையால் அவர்களின் பெயர்கள் வெளியிடப்படவில்லை.

அறிவு வளர்ச்சிப் போட்டி இல. 5.

முதற் பரிசு: 15 ரூபா.

இரண்டாம் பரிசு: 10 ரூபா.

முடிவு திகதி 20-9-60.

பல நேயர்களின் வேண்டுகோளின்படி பரிசு வழங்கும் முறை இல் ஒரு மாற்றம் செய்துள்ளோம். பலர் முற்றிலும் சரியான விடை அனுப்பியிருந்தால், அவர்களுள் ஐந்துபேரைத் திருவுளச்சீட்டு மூலம் தெரிவுசெய்து தலைக்கு 3 ரூபா வீதம் பரிசு கொடுக்கப்படும். இதைப்போலவே ஒரு பிழையுடன் விடை

யனுப்பிய ஐந்து பேருக்கும் 2 ரூபா வீதம் பரிசு கொடுக்கப்படும் முற்றிலும் சரியான விடை கிடைக்காவிட்டால், முதற் பரிசுத் தொகை எவருக்குமே கொடுக்கப்படமாட்டாது.

மற்றைய நிபந்தனைகள் வழக்கம்போல்.

அறிவு வளர்ச்சிப் போட்டி-5

1	க	லை	2	செ	ல்	3	வி
	ம்		ர்				ள
4	ப	வி		தா			க்
	ர்		5	ரை		ன்	கு
		6	சா	ரை			
7	அ	ய	ன்			8	னா

பெயர்:

விலாசம்:

குறிப்புகள்

இடமிருந்துவலம்.

மேலிருந்து கீழ்

1. தமிழ் இலக்கிய மன்றத் திங்கள் இதழ்.
4. இதற்குப் பலர் பயப்படு வார்கள்.
5. எங்களுக்கு!
6. கோவில்களில் வீசப்படு வது.
7. மும்மூர்த்திகளுள் ஒருவர்.
8. இப்படி அடிக்கடி சொல் வது அகங்காரத்தைக் குறிக்கும்!

1. இராமாயணத்தைத் தமிழில் பாடியவர்.
2. தாமரையில் ஒரு வகை.
3. ஒளியூட்டுவது.
5. கூற்றுவன்.

வளருந்தமிழ்

இலங்கை கலைச்சங்க சஞ்சிகை:

முதலாம் இதழ்; 1960 - மார்ச்சு.

இலங்கைக் கலைச்சங்க வெளியீடாகிய இச்சஞ்சிகையின் கௌரவ ஆசிரியர், நவாலியூர் சேர. நடராசன் ஆவர். இலங்கைக் கலைச்சங்க நோக்கத்தின் தேக்கமாக உள்ளீடு பரிமளிக்கின்றது, அட்டைப்படம் ஓவியர் "கெயிட்டி"யின் கைவண்ணத்தில் எழுந்த கற்பனையின் ஒப்பீனை ஓவியம். உணர்வை லளிதமாகவும் லாகவமாகவும் கோட்டிமுப்பில் எழுப்பியிருக்கின்றார். கோணேஸ்வரர் ஆலயத்தின் தொன்மையை ஆழ்கடலில் வடித்தெடுத்துக் காட்டிய, வைத்திய கலாநிதி டிபிள்யூ. பாலேந்திர அவர்கள் இலங்கையர் வாழ்க்கையில் கலைவகித்த இடம் சம்பந்தமாகத் தனது தனித்துவ முறையில் ஆராய்கின்றார், அநூதபுரி, பொலன்னறுவை சந்திர வட்டக்கற்படி, சிகிரியா இவற்றைப்பற்றிச் சொல்லியிருப்பன ஓவியம் சிற்பம் இவற்றில் நாட்டமுடையோர்க்கு வேண்டிய நல்லம்சங்களாகும், மட்டக்களப்பில் நாடகக் கலைப்பற்றி, வித்துவான் எவ். எக்ஸ். சி. நடராசர் அவர்கள் கூறியிருக்கின்றார், கூத்தின் வகைகளை பழந்தமிழ் நூல்கள் வாயிலாக நுணுகி ஆராய்ந்து மட்டக்களப்பில் வழங்கி வரும் கூத்துவகைகளோடு ஒப்புமை காட்டுகின்றார். தென்மோடி, வடமோடி மரபுகளையும் அவை நாடகத்தில் வழங்குதலை எவ் வெவ்வம்சங்களில் கண்டு கொள்ளலாம் என்பது பற்றியும் விரிவான விளக்கங்காட்டுகின்றார்.

சஞ்சிகை ஆசிரியர் சேர. நடராசன் அவர்கள் தமக்கியல்பாக அமைந்த கவிதை நடையில் இருளில் ஒளி காட்டுகின்றார். தமருக் ஒலி கேட்டது; பேரிருள் எழுந்தது நடராசன் சிறுவீரல் நகர்ந்தது நங்கை உமை, "ஐயனே! ஆடல் நயந்தனைபோலும்" என்று கேட்கிறுள் என புத்தம்புதிய பாணியில் கலை உருவாகி, மணிவாசகர் சிவபூராண நினைவூட்டி பேரொளி உய்த்து, நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படை காட்டி இவ்வலகின் அறியாமை இருளுக்கோர் ஒளிகாட்டி மக்கட்பேற்றின் பெரும்பயன் பேரொளியில் பெரும் பொருள் காண்டல் என்பொருளை நுனின்னுணரவைக்கின்றார். கீதாஞ்சலியை நினைவுறுத்தும் கவிதை நடைநயம் இனிமையுடைத்து.

இலங்கை கலைக்கல்லூரி ஓவியக்கலைப் பேராதைசிரியர் திரு. மு. க. கந்தையா அவர்கள், இருபதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கை ஓவியம் என்பதுபற்றி எழுதியிருப்பவை அத்தனையும் தமது இருபதுவருட ஓவியத்தொழில் அநுபவத்தில் விளைத்தமுதிர விதைகள். இருபதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் சீரும் சிறப்பும் வாழ்ந்த சித்திரக்கர

ரைப்பற்றியும் அவர்கள் வேலைகளைப்பற்றியும் விஸ்தரித்துவருகையில், அவர் உணர்வு அடங்காத வகையில் வடபகுதியையும் பார்வையிடுகிறார். எஸ். ஆர். கனகசபை அவர்கள் னைப்பற்றி, ஓவியத்துறையில் ஆற்றிய சிறு பணியைச் சொல்லி, "இன்று இக்கலைத்துறையில் தமிழ்மக்கள் மிகவும் பிற்போக்கான படியிலிருக்கின்றனர். இலங்கைத் தமிழர்கள் எனிடயே சித்திரக்கலையை ஆதரிக்கும் பண்பு மிகவும் சீழான நிலையில் இருக்கின்றது. ஓவியத்துறையில் ஒரு தமிழன் பெயரையாவது உச்சரிக்குந் தன்மையில்லாத வகையில் தமிழர் வாழ்கின்றோம்" என்று எழுதும் போது மிக உருக்கமான நிலை ஏற்படுகிறது. உண்மை அவர் சொல்வது: பழமை பேசிக் காலம் போக்குகின்றோம்: பண்பு சொட்ட வாழ்கிறோமில்லை. இருபதாம் நூற்றாண்டில் இலங்கைஓவியம் இலங்கைமாணவர் அனைவரும் அவசியம் அறிய வேண்டியது.

கவிதைக்கொரு நாமக்கல் இராமலிங்கம் என்றால் நாட்டுப்படால் தொகுப்புக்கொரு இராமலிங்கம் என்று சொல்வதில் மிகை ஏற்படாது. அவரது பொழுது முழுவதுமே கிராமிய கவிக்குயில்களைப்பற்றியே கழிந்துவருதல் அறிஞர் பலரும் அறிந்ததாகும், கிராமந்தரமாகச் சென்று நாட்டுப் பாடல் களைத் தொகுத்து வெளிட்டு பழந்தமிழர் கலைப்பண்புகளைப் பாதுகாத்து வரும் அவரது கிராமக் கவிக்குயில்களின் ஒப்பாரிப்பாடல்கள் கலைச்சஞ்சிகையில் இடம் பெற்று, புதிய கலைப்பண்புகள் இல்லாவிட்டாலும் பழைய கலைப்பண்புகளையாவது கட்டிக்காத்து வருகிறோம் என்று வீரப்புகேசகிறது. பிரியதரிசனியின் கிராபதேசம் தமிழில் பெயர்க்கப்பட்டு தாயிராது தமிழினைச் சொந்த மானதைப் போல் அழகான நடையில் இயைந்து செல்கிறது.

கலாயோகி ஆனந்தக்குமாரசாமி அவர்கள் னைப்பற்றி இலங்கையில் ஆரம்பித்திருக்கும் கலைச்சஞ்சிகை ஒன்று சொல்லியிராவிட்டால் அது கலைச் சஞ்சிகை ஆகாது என்று கருதி (ஆசிரியரின் ஏற்பாடாக இருக்கலாம்) கலாநிதி ச. வித்தியானந்தன் அவர்கள் அழகாகச் சொல்லியிருக்கின்றார். சொல்ல வேண்டியன யர்வும் திறந்தது அக் கட்டுரை. கலைச் சஞ்சிகையில் தலை கட்டாக இக் கட்டுரை தீங்குகிறது. பொதுவாக கட்டுரை உதவியவர்கள் அனைவரும் அவ்வத்துறையில் கலைஞர்களே யாதலால் முதல் ஏடான சஞ்சிகை எடுப்பில் தவறவில்லை.

„ஆதவன்”

‘உழவுக்கும் தொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்’

தொழிற்சாலைகள், விவசாயப் பண்ணைகள் பற்றிய வர்ணனைக் கட்டுரை.

புகைப்படங்களுடன் அடுத்த இதழில் ஆரம்பமாகிறது.

வன்னியசிங்கம் கட்டுரைப் போட்டி

முதலாவது பரிசு: தங்கப்பதக்கம்

முடிவு திகதி: 12 - 9 - 60.

விபரங்களுக்கு:

திரு. புதுமைலோலன்,
செயலாளர், தமிழரசு வாலிபமுன்னணி,
9/1, அரசடி ஒழுங்கை: யாழ்ப்பாணம்.

விரைவில்

ஈழத்தின்

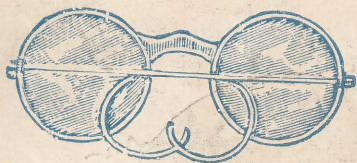
தலைசிறந்த தமிழ்ப்பேச்சாளர்கள்
புதிய கட்டுரைத் தொடர்.
எழுதுபவர்: “ ஒலிபரப்பி. ”

கயிலை மயக்கம்

கண்ணுக்கு அழகு தருவது

கண்ணாடி

அழகான
உயர்தரமான
சிறந்த

மூக்குக் கண்ணாடிகளை

உபயோகித்து
உங்கள் முகத்தின்
அழகை அதிகரிப்புகள்

வினையாட்டுச் சாமான்களும் பரிசுக் கிண்ணங்களும்
கிடைக்கும்

M. S. M. ஜனினத்,

144, கே. கே. எஸ். வீதி : யாழ்ப்பாணம்.

ரெலிபோன் : 660 (கடை)

429 (இருப்பிடம்.)